

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί ενωθείτε!

“Από τη στάχτη του θα
ξαναγεννηθεί το ΚΚΕ”
Ν. Ζαχαριάδης

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Κ.Ε ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 35 ΤΗΛ.-ΦΑΞ 5232553 ΚΥΡΙΑΚΗ 10 ΜΑΪΟΥ 1998 ΑΡ.ΦΥΛ. 304 ΔΡΧ. 200

Μεγάλη δημοκρατική συσπείρωση στον ΠΕΙΡΑΙΑ ΚΑΤΑΓΓΕΛΟΥΝ ΤΟΥΣ ΤΡΑΜΠΟΥΚΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΕΣΑΚ

Συνδικαλιστικές παρατάξεις και δεκάδες σωματεία

Μέχρι τώρα οι τραμπουκισμοί του ψευτοΚΚΕ μέσα στο δυνδικάτα και γενικότερα στην πολιτική ζωή του τόπου έμεναν ουσιαστικά απάντητοι. Ασφαλώς υπήρχαν καταγγελίες και αντιστάσεις, αλλά εκδηλώνονταν στους επίμμερους χώρους ή εκ μέρους μόνο των συγκεκριμένων πολιτικών ή συνδικαλιστικών δυνάμεων που δέχονταν κάθε φορά τα χτυπήματα των τραμπούκων.

Αυτή τη φορά όμως επειδή οι σοσιαλφασίστες ξεπέρασαν κάθε όριο βίας με τους τραμπουκισμούς τους στον Πειραιά, ξεπέρασε κάθε προηγούμενο όριο και η αποφασιστικότητα και η ενότητα των δημοκρατικών δυνάμεων που συσπειρώθηκαν για να τους καταγγείλουν.

Το κύμα των απρόκλητων και συντονισμένων τραμπούκικων επιθέσεων της ΕΣΑΚ στους συνδικαλιστές των ναυτεργατών, των Λιπασμάτων, της επισκευαστικής Ζώνης, του Εργατικού Κέντρου

καθώς και οι επιθέσεις στους δημοσιογράφους των τηλεοπτικών συνεργείων προκαλούν μια βαθιά ανησυχία, ερωτηματικά και μεγάλη οργή σε πλατειούς δημοκρατικούς κύκλους. Ένας φασισμός πλανιέται πάνω από την πόλη.

Μέσα σε αυτήν την ατμόσφαιρα οι σύντροφοι συνδικαλιστές της ΟΑΚΚΕ πήραν την πρωτοβουλία να δοθεί μια πρώτη απάντηση στο σοσιαλφασισμό.

Αμέσως μετά τη βίαιη επίθεση του ψευτοΚΚΕ την Πρωτομαγιά στον Πειραιά, συνδικαλιστές της

ΟΑΚΚΕ, πήραν την πρωτοβουλία για να δοθεί μια πρώτη απάντηση στον σοσιαλφασισμό.

Η πρόταση μας ήταν η έκδοση μιας κοινής αφίσσας από όποια σωματεία και συνδικαλιστικές κινήσεις μπορούσαν να καταγγείλουν τους τραμπουκισμούς της ΕΣΑΚ, υπερασπιζόμενοι τη δημοκρατία στα Συνδικάτα, αλλά και την πάλη για την ανάπτυξη που δίνει σήμερα η εργατική τάξη του Πειραιά

Η πρωτοβουλία αυτή της ΟΑΚΚΕ έφερε σημαντικά αποτελέσμα-

τα. Το παρακάτω κείμενο της αφίσσας που δημοσιεύουμε, υπογράφεται από τις συνδικαλιστικές κινήσεις, ΕΡΓΑΣ (Συνδικαλιστικής παράταξης της ΟΑΚΚΕ), ΠΑΣΚΕ και ΕΔΑΣ(παράταξη της ΔΑΚΕ στο ΕΚΠ) και από δεκάδες σωματεία της πόλης, όπως 10 ναυτεργατικά σωματεία, 3 σωματεία των εργοστασίων της ΔΕΗ, το σωματείο των Λιπασμάτων, τα σωματεία των εργαζομένων στα

συνέχεια στη σελ. 8

Η ΣΥΜΦΩΝΙΑ ΓΙΑ ΤΟ ΕΥΡΩ: ΤΕΡΑΣΤΙΟ ΒΗΜΑ ΠΡΟΟΔΟΥ

Η οριστική συμφωνία των ευρωπαϊκών χωρών για την υιοθέτηση του Ευρώ είναι ένα μεγάλο βήμα προς τα μπρος στην ευρωπαϊκή ενοποίηση, και ένα βήμα προόδου στην πάλη ενάντια στους ευρωπαϊκούς εθνικισμούς.

Οι σοβινιστές, οι σοσιαλφασίστες, οι τροτσκιστές, όλοι οι εχθροί της προόδου και κυρίως οι οπαδοί των ανατολικών φασισμών είναι οργισμένοι από αυτή την εξέλιξη.

Ένα κοινό νόμισμα για 11 ευρωπαϊκές χώρες και αργότερα για περισσότερες, σημαίνει στο οικονομικό επίπεδο μια τεράστια αύξηση της δυνατότητας επικοινωνίας ανάμεσα στους ευρωπαϊκούς λαούς, μια μεγάλη μείωση των δαπανών της κοινωνίας για εργασίες μετατροπής του καθενός νομί-

ματος σε άλλο, μια κοινή λογιστική μονάδα για τη διευκόλυνση κάθε οικονομικής μέτρησης και σύγκρισης για τόσες διαφορετικές χώρες και τελικά, μέσα στις δοσμένες συνθήκες του παγκόσμιου ενδοϊμπεριαλιστικού ανταγωνισμού, μια σχετική ισχυροποίηση και ανεξαρτητοποίηση των ευρωπαϊκών οικονομιών απέναντι στις ΗΠΑ και το δολάριο.

Η μεγαλύτερη όμως επίπτωση του ευρώ είναι το δυνάμωμα των δυνατοτήτων για ευρωπαϊκή ενοποίηση στο πολιτικό επίπεδο. Ένα κοινό νόμισμα σημαίνει μια κοινή διαχείριση της ισοτιμίας αυτού του νομίσματος με τα άλλα νομίσματα, δηλαδή μια κοινή νομισματική πολιτική όλων των χωρών που συμμετέχουν σ' αυτό. Αυ-

τό σημαίνει ταυτόχρονα ότι καταργείται η δυνατότητα που είχε ως χθες (ή μάλλον ως το 2001 που θα κυκλοφορήσει το ευρώ) η κάθε μία από αυτές τις χώρες να χρησιμοποιήσει την ισοτιμία του νομίσματος της για να ανταγωνιστεί τις υπόλοιπες.

Το κοινό νόμισμα δεν επιτρέπει δηλαδή σε καμία από τις συμμετέχουσες χώρες να μειώσει την τιμή του νομίσματός της σε σχέση με εκείνη των υπόλοιπων, για να μπορέσει να πουλήσει πιο πολύ τα δικά της εμπορεύματα από πιο πλεονεκτική θέση στη διεθνή αγορά. Η κατάργηση αυτής της δυνατότητας ανταγωνισμού αποτελεί μια πολιτική πράξη απαλλοτρίωσης μιας πλευράς της πολιτικής κυριαρχίας κάθε χώρας που έχει προσχωρήσει σ' αυτή τη συμ-

φωνία, ενώ από την άλλη μεριά, αυτή η απώλεια αντισταθμίζεται από ένα μερτικό κυριαρχίας που αποκτά η κάθε χώρα στη διαμόρφωση της οικονομικής πολιτικής όλων των άλλων χωρών της ζώνης του ευρώ. Αυτή η νέα πραγματικότητα εκδηλώνεται με τη δημιουργία ενός νέου κοινού, συγκεντρωτικού οικονομικού και στο βάθος πολιτικού θεσμού που είναι η κοινή Κεντρική Ευρωπαϊκή Τράπεζα.

Η Κεντρική Ευρωπαϊκή Τράπεζα αποφασίζει για τις διεθνείς ισοτιμίες του ευρώ, δηλαδή για την κοινή συναλλαγματική πολιτική της ζώνης του ευρώ, αλλά ελέγχει και το κατά πόσο οι οικονομίες των επιμέρους χωρών που τις διαχειρίζονται στην κύρια πλευρά οι αντίστοιχες εθνικές κυβερ-

νήσεις, ικανοποιούν τις απαιτήσεις ενός κοινού νομίσματος. Αυτό σημαίνει ότι ελέγχουν τα δημοσιονομικά ελλείματα, τα ελλείματα του προϋπολογισμού και τη γενική πορεία της οικονομίας της κάθε χώρας ώστε να μην έρθει η στιγμή που η οικονομική ανισορροπία σε μια χώρα να προκαλέσει γενική ανισορροπία σε όλο το σύστημα του ευρώ.

Η Κεντρική Ευρωπαϊκή Τράπεζα συγκροτείται επίσημα σαν ένας μη πολιτικός θεσμός σύμφωνα με το υπόδειγμα της Κεντρικής Γερμανικής Τράπεζας. Αυτό σημαίνει ωστόσο ότι μόνο τυπικά δεν είναι πολιτικός, δηλαδή μόνο τυπικά δεν έχει σχέση με την πολιτική εξουσία. Στην ουσία η

συνέχεια στη σελ. 2

ΣΥΜΦΩΝΙΑ ΓΙΑ ΤΟ ΕΥΡΩ: ΤΕΡΑΣΤΙΟ ΒΗΜΑ ΠΡΟΟΔΟΥ

συνέχεια από τη σελ. 1

Γερμανική Κεντρική Τράπεζα, εφαρμόζει μια ορισμένη οικονομική πολιτική, δηλαδή τελικά μια πολιτική για την οικονομία στην οποία απλώς συμφωνούν όλες οι ισχυρές τάξεις της γερμανικής αστικής τάξης. Ειδικά συμφωνούν στο να μη χρησιμοποιούν το δημόσιο έλλειμμα και τον αντίστοιχο πληθωρισμό σαν βασικό εργαλείο της αναπτυξιακής ή της κοινωνικής πολιτικής. Με αυτή την έννοια και μόνο με αυτή, η γερμανική κεντρική τράπεζα είναι ένας μηχανισμός στον οποίο δεν επεμβαίνει άμεσα η κεντρική πολιτική εξουσία, δηλαδή το πολιτικό κράτος, όπως θα επέμβαινε για παράδειγμα αν η κεντρική τράπεζα υποχρεωνόταν να διαχειριστεί μια πολιτική αυξημένων δημοσιονομικών ελλειμμάτων (για παράδειγμα τύπωμα πληθωριστικού νομίσματος).

Το ίδιο λοιπόν και η Κεντρική Ευρωπαϊκή Τράπεζα δεν θα είναι ένα πολιτικό εργαλείο των ΗΠ στο βαθμό που θα κινηθεί πάνω σε μια δοσμένη οικονομική πολιτική γερμανικού τύπου, δηλαδή πολιτική χαμηλών ελλειμμάτων, χαμηλού πληθωρισμού, επιτοκίων, ή αλλιώς πολιτική "χαμηλής κεντρικής κρατικής πολιτικής ανάμειξης". Όμως δεν μπορεί να μην κάνει πολιτική. Και μόνο το να καθορίζει την ισοτιμία του ευρώ με τα άλλα νομίσματα είναι μια πολιτική πράξη, αλλά και το να αποφασίζει για την σταθερότητα των οικονομικών των επιμέρους χωρών είναι μια εξόχως πολιτική πράξη.

Κυρίως όμως μια νομισματική ενότητα δεν μπορεί να αποφεύγει διαρκώς μια κεντρική οικονομική διαχείριση της πολιτικής της ανάπτυξης, δηλαδή της πολιτικής της συσσώρευσης και των επενδύσεων σε υποδομές, και της κοινωνικής πολιτικής δηλαδή της ταξικής πολιτικής του ευρωπαϊκού κεφάλαιου. Και σ' αυτό το σημείο βρίσκονται τα όρια και οι κίνδυνοι της σημερινής ευρωπαϊκής ενοποίησης. Αν η ευρωπαϊκή ενοποίηση δεν απαντήσει σε αυτά τα εξαιρετικά πολιτικά ζητήματα, ιδίως στο δεύτερο, δηλαδή στο ζήτημα της πτώσης του μέσου μισθού (ατομικού ή κοινωνικού) και της ανεργίας, τότε είναι καταδικασμένη σε αποσύνθεση.

Η ΣΟΣΙΑΛΦΑΣΙΣΤΙΚΗ ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΑ ΚΑΙ Ο ΠΡΟΟΔΕΥΤΙΚΟΣ ΧΑΡΑΚΤΗΡΑΣ ΤΗΣ ΕΝΟΠΙΩΣΗΣ

Οι σοβινιστές και οι σοσιαλφασίστες ξέρουν ότι υπάρχει αυτός ο κίνδυνος και προσπαθούν να επιταχύνουν αυτή την αποσύνθεση στρέφοντας τους λαούς ενάντια στην ενοποίηση με το επιχείρημα ότι αυτή είναι κυρίως ενοποίηση του κεφάλαιου (των τραπεζών όπως τους αρέσει να λένε) και ότι στόχος αυτής της ενοποίησης είναι να χτυπηθούν οι εργαζόμενοι.

Αυτή είναι μια συνηθισμένη βρωμερή γκαϊμπελιστική προπα-

γάνδα που επίτηδες μπερδεύει το ζήτημα της ενοποίησης με το ζήτημα της ταξικής πάλης και προσπαθεί να εμφανίσει τα ταξικά συμφέροντα των ευρωπαϊκών λαών σε σύγκρουση με την ευρωπαϊκή ενοποίηση.

Πραγματικά η ενοποίηση για την οποία μιλάμε είναι μια ενοποίηση που την καθοδηγεί, την διαχειρίζεται και την ελέγχει το ευρωπαϊκό κεφάλαιο. Είναι μια ενοποίηση καπιταλιστικών και μάλιστα, σε γενικές γραμμές, ιμπεριαλιστικών κρατών δεύτερης κατηγορίας, που την πραγματοποιούν οι αστικές τάξεις των ευρωπαϊκών χωρών. Από τη γενική προοδευτική ιστορική άποψη αυτό δεν έχει από μόνο του τίποτα το κακό. Ίσα- ίσα είναι κάτι το εξαιρετικό γιατί πρόκειται για ένα προτσές που εκτυλίσσεται δίχως την κυριαρχία και μάλιστα τη βίαιη, πολιτική κυριαρχία μιας χώρας πάνω στις άλλες, ή αλλιώς μιας αστικής τάξης πάνω στις άλλες. Μια τέτοια ενοποίηση θα έφερνε τη δοσμένη ηγεμονική αστική τάξη σε σύγκρουση και με τους υπόλοιπους ευρωπαϊκούς λαούς. Όμως οι ευρωπαϊκοί λαοί έχουν υποστηρίξει αυτή την ενοποίηση επειδή διαπίστωσαν από την ίδια τους την πείρα ότι τόσο οι ίδιοι, όσο και οι αστικές τους κυρίαρχες τάξεις δεν υποχρεώθηκαν να υποστούν μια ενοποίηση με στόχο την ηγεμονία κάποιου ή κάποιων από τις χώρες που την επεδίωξαν, αλλά με συμφωνία σε ελεύθερη και ισότιμη βάση.

Αυτή η ισοτιμία δεν οφείλεται τόσο στο δημοκρατισμό των αστικών τάξεων που ενώθηκαν, αλλά πρώτο, στα πικρά μαθήματα που πήραν αυτές οι αστικές τάξεις και οι λαοί από τους δύο παγκόσμιους πολέμους πάνω στο ευρωπαϊκό έδαφος εξ αιτίας των εθνικισμών και δεύτερο, από την ανάγκη να ενωθούν κρατικές δυνάμεις μικρού και μεσαίου μεγέθους απέναντι σε πολιτικο-στρατιωτικές υπερδυνάμεις και οικονομικές δυνάμεις πρώτης γραμμής.

Αυτή η διπλή αναγκαιότητα οδήγησε σε μια ενοποίηση αστικού δημοκρατικού χαρακτήρα. Δεν είναι καθόλου τυχαίο ότι οι μεγάλοι εχθροί της ενοποίησης σε κάθε ευρωπαϊκή χώρα είναι από πολιτική άποψη οι σοβινοφασίστες και από κοινωνικο-οικονομική τα πιο καθυστερημένα ή παρασιτικά τμήματα του κεφάλαιου, τμήματα της κρατικής γραφειοκρατίας και πιο πολύ, τα μικροαστικά στρώματα της πόλης και του χωριού που επιμένουν στους παλιούς τρόπους παραγωγής ή ζουν σαν γραφειοκρατικά παράσιτα μιας διαλυμένης, τεμπέλικης και διεφθαρμένης κρατικής μηχανής. Είναι αυτοί οι τελευταίοι που σήμερα και στη χώρα μας αποτελούν την κοινωνική βάση του αντιευρωπαϊκού κινήματος. Μια βάση που καθοδηγείται από το ψευδοΚΚΕ, ή εκφράζεται από τις μικροαστικές υπεραντιδραστικές γκρούπες τύπου Μ-Λ, ΝΑΡ κ.λπ.

Σ' αυτούς τους αντιδραστικούς μικροαστούς εθνικιστές ο Λένιν απαντούσε όταν υποστήριζε την ενοποίηση του καπιταλιστικού

κράτους και την ενοποίηση των εθνών και στην περίοδο του καπιταλισμού (*Κριτικά σημειώματα πάνω στο εθνικό ζήτημα*, Οκτώβρης 1913): "Το προλεταριάτο όμως όχι μόνο δεν αναλαμβάνει την υποχρέωση να υπερασπίζει την εθνική ανάπτυξη κάθε κράτους, μα αντίθετα προειδοποιεί τις μάζες για τον κίνδυνο που κλείνουν μέσα τους τέτοιες αυταπάτες, υποστηρίζει την πιο πλήρη ελευθερία της καπιταλιστικής κυκλοφορίας και χαιρετίζει κάθε αφομοίωση των εθνών, εκτός από εκείνη που γίνεται με τη βία ή στηρίζεται σε προνόμια", και λίγο πιο πάνω: "Ο μαρξισμός προβάλλει στη θέση κάθε εθνικισμού το διεθνισμό, τη συγχώνευση όλων των εθνών σε μια ανώτατη ενότητα που αναπτύσσεται μπρος τα μάτια μας σε κάθε βέροσι σιδηροδρομικής γραμμής, με κάθε διεθνές τράστ, με κάθε ένωση εργατών (διεθνή ως προς την οικονομική της δράση και κατόπιν και ως προς τις ιδέες και τις επιδιώξεις της).

Μπορεί να καταλάβει κανείς από τα παραπάνω πόσο προοδευτική υπόθεση πρέπει να θεωρεί ένας μαρξιστής την σημερινή ενοποίηση των ευρωπαϊκών καπιταλιστικών κρατών που μόνο δευτερευόντως προς το παρόν είναι και μια ενοποίηση λαών. Προς το παρόν δηλαδή μόνο οι αστικές τάξεις κινούνται δραστήρια, ενώ οι λαοί όντας στα χέρια των σοσιαλπατριωτών, σοσιαλφασιστών και πραχτόρων της Μόσχας αργούν στο να ενώσουν τις δικές τους δυνάμεις για την κοινή ταξική πάλη ενάντια στο όλο και πιο ενοποιημένο ευρωπαϊκό κεφάλαιο.

Οι απατεώνες σοσιαλφασίστες και εθνικιστές προσπαθούν να τρομάξουν τους ταξικούς εργάτες λέγοντάς τους ότι αν υποστηρίξουν την ένωση των ευρωπαϊκών μονοπωλιστών αστών, των τραπεζιτών, των τράστ κ.λπ, παίρνουν την αστική θέση. Όμως οι συνειδητοί εργάτες ξέρουν ότι αυτή η ένωση προετοιμάζει και προκαλεί και τη δικιά τους ένωση αναλόφουκα. Και η δικιά τους ένωση είναι ο διεθνισμός στην πράξη, είναι η ουσία του επαναστατικού μαρξισμού. Αυτή η ένωση δεν αμβλύνει την ταξική πάλη σε ευρωπαϊκή κλίμακα, αλλά την διευρύνει και τη βαθιάει και της αναπτύσσει τον ορίζοντα. Μια εθνικά περιορισμένη εργατική τάξη γίνεται έτσι διεθνής, παγκόσμια, απέραντη στη ματιά της και αποκτά την αληθινή ιστορική γνώση του εαυτού της. Μόνο έτσι γίνεται ώριμη για μια σοσιαλιστική επανάσταση που, όσο κι αν είναι εθνική στη μορφή της, στο περιεχόμενό της είναι διεθνής.

Αν λοιπόν θέλουμε να κρίνουμε την σημερινή ευρωπαϊκή ενοποίηση σε επίπεδο ευρώ από την πλευρά των ευρύτερων προλεταριακών συμφερόντων θα πρέπει να την κριτικάρουμε μόνο για τον περιορισμένο χαρακτήρα της. Όχι δηλαδή για το ότι είναι μια ενοποίηση τραπεζιτών, αλλά ότι είναι μια καθυστερημένη, ημιτελής, δειλή ενοποίηση τραπεζιτών, οι οποίοι ακόμα δεν έχουν καν εκπο-

νήσει μια ενιαία ταξική πολιτική απέναντι στο σύνολο των ευρωπαϊκών εργαζομένων. Η ταξική πολιτική σήμερα στην Ευρώπη από την αστική πλευρά είναι κυρίως στα χέρια των εθνικών κρατών και των αντίστοιχων αστικών τάξεων. Οι σοσιαλφασίστες και οι εθνικοφασίστες δεν θέλουν αυτή η πολιτική να γίνει διεθνική γιατί τότε θα γίνει διεθνική και η αντίσταση των εργαζομένων και θα υπάρχει ελάχιστος χώρος για τους ίδιους.

Καταλαβαίνει βέβαια εύκολα κανείς τι σημαίνει για τους Έλληνες διεθνής οργάνωση ευρωπαϊκών εργατών, έστω και ρεφορμιστική, ή τι σημαίνει πανευρωπαϊκή συλλογική σύμβαση εργασίας. Σημαίνει ότι ο Έλληνας εργάτης, αυτός ο παρίας της Ευρώπης θα δει το μισθό του, την ασφάλισή του, τη σύνταξή του, το επίδομα ανεργίας του να πολλαπλασιάζονται τουλάχιστον επί δύο. Οι σοσιαλφασίστες κρύβουν επιμελώς ότι ο μέσος Έλληνας εργάτης βρίσκεται σε πολύ χειρότερη μοίρα από τον γερμανό και το γάλλο άνεργο, παρ' όλη τη σταδιακή χρεωκοπία του ευρωπαϊκού κοινωνικού κράτους. Όμως ο περιορισμένος χαρακτήρας της ευρωπαϊκής ενοποίησης στο επίπεδο του ευρώ σήμερα δεν έχει σαν βασικό του αρνητικό χαρακτηριστικό τη μειωμένη ενότητα των ευρωπαϊκών εργαζομένων. Το αληθινό πρόβλημα είναι ότι η απουσία μιας κεντρικής οικονομικής πολιτικής των ευρωπαϊκών κρατών απειλεί να τινάξει στον αέρα όλο το οικοδόμημα της ενοποίησης.

ΤΟ ΑΛΗΘΙΝΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ: Η ΛΕΙΨΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΝΟΠΙΩΣΗ ΚΑΙ Ο ΕΘΝΙΚΙΣΜΟΣ

Το αληθινό πρόβλημα εκφράστηκε στην ίδια τη συγκρότηση της ηγεσίας της Κεντρικής Ευρωπαϊκής Τράπεζας, όπου ως την τελευταία στιγμή ο γαλλικός εθνικισμός πάλεψε για να εξασφαλίσει τη δικιά του πολιτική μισοκυριαρχία μέσα σε αυτό τον χαμηλής πολιτικής ενότητας θεσμό. Η υπόθεση του ευρώ ίσως θα είχε καταρρεύσει αν για μια ακόμα φορά ο πιο ευρωπαϊστής και οξυδερκής ανάμεσα στους ευρωπαίους ηγέτες, ο Χέλμουτ Κολ, δεν υποχωρούσε στις γαλλικές απαιτήσεις μοιράζοντας την θεσμικά κατοχυρωμένη ενιαία οκταετία στη διοίκηση της Ευρωπαϊκής Τράπεζας ανάμεσα στον Ολλανδό Ντίξενμπεργκ και τον Γάλλο Τρισέ. Μια τέτοια ανάλογη υποχώρηση ίσως θα είναι πια αδύνατη αν στη θέση του Κολ έρθει ο γαλλικού τύπου μισοεθνικιστής Σρέντερ. Γενικά στον ευρωπαϊκό ουρανό όλο και πιο πολύ μαζεύεται η βρωμερή σκόννη του εθνικισμού. Η εθνικιστική κραυγή "κάτω οι Βρυξέλλες" αν και μειοψηφική όλο και δυναμώνει. Η οικονομική στασιμότητα που έχει αγκαλιάσει πια ολόκληρο τον πλανήτη και θα δυναμώνει εξ αιτίας της όλο και πιο βαθιάς κρίσης της ανατολικής Ασίας, βολεύει τους σοσιαλ- και εθνικο- φασίστες Γκάμπελς να ρίχνουν την ευθύνη της στασιμότητας στην Ευρωπαϊκή ενοποίηση.

Η ευρωπαϊκή ενοποίηση όμως, ακριβώς αντίθετα, είναι ένας παράγοντας που καθυστερεί την εκδήλωση μιας οικονομικής κρίσης αφού δυναμώνει το συνολικό οικονομικό βάρος της Ευρώπης στο διεθνή ανταγωνισμό. Γιατί ρίχνει αναντίρρητα διαρκώς το κόστος παραγωγής των εμπορευμάτων από τη μια μεριά, αξ αιτίας της αυξανόμενης δυνατότητας συγκέντρωσης και συγκεντροποίησης του κεφάλαιου, και από την άλλη αξ αιτίας της τεράστιας διευκόλυνσης που εξασφαλίζει η ανάπτυξη των επικοινωνιών και ανταλλαγών.

Το αληθινό λοιπόν πρόβλημα είναι οι εθνικισμοί των ευρωπαϊκών χωρών που καθυστερούν σαν σιγανή βροχή, σαν λάσπη και σαν σκουριά την μεγάλη πορεία της ευρωπαϊκής πολιτικής ενοποίησης. Αλλά εδώ η καθυστέρηση δεν σημαίνει απλά αναβολή, σημαίνει οπισθοδρόμηση και καταστροφή. Όχι μόνο γιατί ο παγκόσμιος οικονομικός ανταγωνισμός απαιτεί όλο και πιο συγκεντρωμένες πολιτικές εξουσίες αλλά και γιατί δυναμώνει διαρκώς και στο έπακρο η στρατιωτικο-πολιτική επίθεση και οι προετοιμασίες για πόλεμο του νεοναζιστικού άξονα Μόσχας - Πεκίνου- Τεχεράνης ενάντια στην Ευρώπη. Εκείνο που κυρίως εμποδίζουν οι εθνικισμοί είναι η καθ' εαυτό πολιτική ένωση της Ευρώπης, μια ένωση που δεν εκδηλώνεται κυρίως στο επίπεδο της οικονομικής πολιτικής, αλλά στο επίπεδο της εξωτερικής και στρατιωτικής πολιτικής.

Σε αυτό το επίπεδο η Ευρώπη είναι παράλυτη. Τόσο παράλυτη ώστε την εξωτερική της πολιτική στο πιο ζωτικό γ' αυτή σημείο, δηλαδή στα Βαλκάνια, το Αι-

συνέχεια από τη σελ. 12

Παρακαλούμε τους αναγνώστες μας να στέλνουν τα γράμματά τους στη Τ.Θυρίδα 8371, Τ.Κ 10010
Για τις οικονομικές σας ενισχύσεις χρησιμοποιείτε τον νέο λογαριασμό μας στην Εθνική Τράπεζα: 160/764962-29 ή την Τ.Θ 8371 Τ.Κ 10010 στο όνομα Κ. Λιακόπουλος

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ
 15θήμερη εφημερίδα της ΟΑΚΚΕ
 Υπεύθυνος σύμφωνα με το νόμο Κώστας Λιακόπουλος
 Χαλκοκονδύλη 35
 5ος όροφος
 Τ.Θ. 8371
 Τ.Κ. 10010 Αθήνα
 Τηλ./Φαξ 5232553
 Ετήσια συνδρομή: 5.000
 Εξαμηνιαία: 2.500

Κόκκαλης-Λαλιώτης εξαπολύουν την επίθεσή τους στον Πειραιά

Η αρχή έγινε από τον Πειραιά, όταν σε εκδήλωση για την ονομασία πτέρυγας του νοσοκομείου Μεταξά σε Π. Κόκκαλη, ο Ολυμπιακός και η ΠΕΦΟ (Πανελλήνια Ένωση Φιλάθλων Ολυμπιακού), ανακοίνωσαν την υποστήριξη τους στον Φωτίου, εκλεκτό του Λαλιώτη στις προσεχείς δημοτικές εκλογές του Πειραιά.

Η συνέχεια έγινε πριν λίγες μέρες στο Δήμο του Περάματος.

Εκεί ο σημερινός Δήμαρχος Πατσιλινάκος στέλεχος του ψευτοΚΚΕ, ονόμασε μιά οδό σε Π. Κόκκαλη. Στην τελετή βρέθηκε εκεί και πάλι ο Ολυμπιακός, η ΠΕΦΟ και αρκετοί ποδοσφαιριστές και που πάλι σε γλέντι που ακολούθησε, δήλωσαν την υποστηρικτική τους στον Δήμαρχο του ψευτοΚΚΕ, Πατσιλινάκο.

Το νέο μας το έδωσε η αθλητική εφημερίδα *Πρωταθλητής* που βγάζει με τα λεφτά του Κόκκαλη ο Θ. Αναστασιάδης, ταυτόχρονα με την δημοσίευση ενός δίφυλλου σαλονιού, πάνω στην δράση και την προσωπικότητα του Πέτρου Κόκκαλη, πατέρα του Σωκράτη Κόκκαλη.

Τα παραπάνω γεγονότα δεν είναι τυχαία. Αποτελούν μέρος της συνολικότερης επίθεσης του σοσιαλφασιστικού μπλόκ στον Πειραιά και αυτό δείχνουν μέσω του Καγκεμπίτη Σ. Κόκκαλη την κρυφή σχέση Λαλιώτη, ψευτοΚΚΕ.

Ο Κόκκαλης μέσω της πολιτικής χρησιμοποίησης, του Ολυμπιακού είναι αυτός που συνδέει το μπλόκ Λαλιώτη- Φωτίου με τον Πατσιλινάκο και το ψευτοΚΚΕ, στη μάχη των δημοτικών εκλογών στο Πειραιά.

Από την άλλη πλευρά για πρώτη φορά αποκαλύπτονται ανοιχτά οι σχέσεις ψευτοΚΚΕ- Κόκκαλη, σχέσεις που βρίσκουν την κοινή τους ρίζα στην υποστήριξη των συμφερόντων του ρώσικου ιμπεριαλισμού.

Το πρόσχημα γι' αυτό είναι η

χρησιμοποίηση του ονόματος του αγωνιστή Πέτρου Κόκκαλη, ενός ανθρώπου που αφιέρωσε την ζωή του και τις επιστημονικές του γνώσεις στην υπηρεσία του κομμουνιστικού κινήματος. Ο εξαίρετος επιστήμονας χειρουργός, μπήκε στο κομμουνιστικό κίνημα, ήταν υπουργός παιδείας στην κυβέρνηση της ΠΕΑΕΑ, αρχηγός του υγειονομικού στον Δημοκρατικό Στρατό Ελλάδας και υπουργός εργασίας στην Κυβέρνηση του βουνού. Με την υποχώρηση του

Δ.Σ.Ε πέρασε πρόσφυγας στην Α. Γερμανία, όπου πέθανε το 1962 και με ειδική άδεια από την κυβέρνηση Καραμανλή θάφτηκε στην Ελλάδα.

Αυτόν τον αγωνιστή, μετά από 36 χρόνια (!!!) θυμήθηκε το ψευτοΚΚΕ για να τιμήσει στο Πέραμα.

Ακόμα όμως και έτσι, τι σχέση μπορεί να έχει η τιμή στη μνήμη αυτού του αγωνιστή με τον ...Ολυμπιακό, την ΠΕΦΟ και κυρίως το μεγαλοαστό πράχτορα της

Στάζι, και βασιλιά της ρεμούλας σε βάρος του Δημοσίου, Κόκκαλη;

Αρκεί εδώ να αναφέρουμε ότι ο πρόεδρος της ΠΕΦΟ Κ. Μπαρμπής, είναι γραμματέας της ...επιστημονικής εταιρίας "Ο βυζαντινός πολιτισμός", ενώ πρόσφατα έγραψε ένα βιβλίο που από τον τίτλο του καταλαβαίνει κανείς το περιεχόμενο και τον πολιτικό χαρακτήρα του συγγραφέα.

Ο τίτλος του βιβλίου είναι: "Κωνσταντίνος Παλαιολόγος-

Δραγάσης, ο Λεωνίδας του Βυζαντίου".

Γίνεται έτσι κατανοητός ο λόγος που ο Σ. Κόκκαλης επένδυσε στον Ολυμπιακό, μια ομάδα με πολυπληθείς και φανατικούς φιλάθλους για να τους χρησιμοποιήσει στην πολιτική του σοσιαλφασισμού. Κάτι που πρέπει να γίνει κατανοητό από τις ευρύτερες μάζες των φιλάθλων και του λαού, για να κοπεί ο δρόμος της μεταφοράς του χουλιγκανισμού της εξέδρας στην πολιτική πάλη.

Να αποφυλακιστεί ο Λογοθέτης

Ο Λογοθέτης είναι ένας αναμφισβήτητος αντιδραστικός, ένας σοσιαλφασίστας πρώτης γραμμής. Οι δημοκράτες δεν θα ξεχάσουν ποτέ τους τραμπουκισμούς του ενάντια στους εργαζόμενους που ο ίδιος απόλυσε από το Δήμο Πειραιά πριν 8 χρόνια, ούτε θα ξεχάσουν ότι εγκαθίδρυσε ένα αυταρχικό προσωπικό καθεστώς στο Δήμο του Πειραιά δεμένο με την αδιαφάνεια και πραγματικά ύποπτο για βρώμικες οικονομικές δολοφονίες με προμηθευτές και επενδυτές κάθε είδους.

Όμως η προφυλάκισή του αποτελεί μια πολύ πιο βρώμικη και ανησυχητική υπόθεση από ότι μπορεί να εκπροσωπεί ο ίδιος ο Λογοθέτης. Αυτή η προφυλάκιση δεν μπόρεσε να στηριχθεί στο επιχείρημα ότι ο υπόδικος κινδύνευε να διαταράξει νέα αδικήματα υπεξαίρεσης για τα οποία κατηγορείται, από την ώρα που στο Δήμο έχει εγκατασταθεί εκπρόσωπος του Ελεγκτικού Συνεδρίου.

Είναι φανερό ότι αυτή η προφυλάκιση έχει σα στόχο να εξουδετερώσει πολιτικά τον Λογοθέτη πριν από τις επερχόμενες δημοτικές εκλογές, δηλαδή να τον απομακρύνει φυσικά από τη μάχη και

ταυτόχρονα να τον λασπώσει ηθικά. Αν η διαδικασία ήταν ομαλή ο Λογοθέτης δεν θα έπρεπε να προφυλακιστεί, αλλά να δικαστεί κανονικά και να κλειστεί στη φυλακή μόνο αν αποδεικνυόταν με αδιάσειστο τρόπο η ευθύνη του.

Δε χρειάζεται λοιπόν κανείς να ψάξει πολύ για να βρει ποιός είναι αυτός ο πολιτικός παράγοντας που εξυπηρετείται από την προφυλάκιση του Λογοθέτη και ταυτόχρονα έχει τη δύναμη και τους δεσμούς μέσα στο κράτος για να την πραγματοποιήσει.

Αυτός ο παράγοντας είναι το μέτωπο Λαλιώτη - Κόκκαλη στον Πειραιά και γενικότερα ο σοσιαλφασισμός που βιάζεται να βάλει στο χέρι το Λιμάνι προβάλλοντας για υποψήφιο δήμαρχο τον Φωτίου. Το πόση σημασία δίνει ο σοσιαλφασισμός σ' αυτή τη μάχη φαίνεται από το ότι το εκλογικό επιτελείο της δημοτικής μάχης του Πειραιά από την πλευρά του ΠΑΣΟΚ περιλαμβάνει ανοιχτά εκτός από τον Λαλιώτη και τον Σκανδαλίδη.

Ότι αυτή είναι η πιθανότερη εκδοχή για την προφυλάκιση του Λογοθέτη ενισχύεται από το γε-

γονός ότι η μοναδική εφημερίδα που βγήκε θορυβωδώς υπέρ της προφυλάκισης είναι η φιλολαλιωτική *Αυριανή*.

Βεβαίως ο Λαλιώτης δεν θα άφηνε ποτέ τον εαυτό του να εκληφθεί ως ύποπτος μιας τέτοιας σκευωρίας. Αυτός όπως και ο Ανδρέας Παπανδρέου πάντα όταν τραβούσαν με το αριστερό χέρι τη λαβή της καταπακτής με το δεξιό χαιδευαν τα μελλοντικά θύματά τους, ενώ πήγαιναν πάντα λουλούδια και στην κηδεία τους.

Έτσι τώρα και ο ίδιος και ο Φωτίου αλλά και η νομαρχιακή Πειραιά του ΠΑΣΟΚ, στην οποία πάντως είναι ισχυρές και οι άλλες τάξεις, μίλησαν κατά της προφυλάκισης. Ταυτόχρονα όλοι αυτοί φρόντισαν το πολιτικό βάρος της προφυλάκισης να το επωμισθεί μόνη της η τάση Σημίτη, ενώ πιθανότατα δεν έχει καμία σχέση με αυτό. (Είναι χαρακτηριστικό ότι ο Τσουκάτος αρνήθηκε να συμμετέχει μαζί με τους Λαλιώτη - Σκανδαλίδη στην προεκλογική καθοδηγητική ομάδα του ΠΑΣΟΚ για τον Φωτίου σύμφωνα με ένα σχόλιο της *Ελευθεροτυπίας*). Αυτό δεν ήταν άλλωστε δύσκολο να

γίνει αφού κιόλας από τις δημοτικές εκλογές του '94 ήταν αυτή η σημιτική τάση του ΠΑΣΟΚ που είχε αντιταχθεί στην υποψηφιότητα Λογοθέτη. Και όχι τυχαία. Ο Λογοθέτης σαν πολιτική φυσιογνωμία κινήθηκε πάντα στα πλαίσια του σοσιαλφασισμού, αρχικά σαν κνίτης και αργότερα σε μέτωπο με τους σοβινιστές και τους ρωσόφιλους του ΠΑΣΟΚ και στη γραμμή του "ορθόδοξου τόξου". Σε αυτή τη δεύτερη περίοδο, ο Λαλιώτης όπως και ο ΣΥΝ υποστήριξαν σθεναρά τον Λογοθέτη ενάντια στον Παπασπύρο.

Κάποια στιγμή σταμάτησαν να τον υποστηρίζουν, μάλλον γιατί αυτός κινήθηκε σε πιο στενό μέτωπο με τους σοβινιστές και τράβηξε και κάποια γραμμή σχετικής ανάπτυξης στον Πειραιά σε σύγκρουση με το ΥΠΕΧΩΔΕ.

Από τότε άρχισε η αντίστροφη μέτρηση μέχρι σήμερα.

Ανεξάρτητα πάντως από το ότι μια πολύ δεξιότερη από τον ίδιο ομάδα φυλακίζει σήμερα τον Λογοθέτη, εμείς πρέπει να αντιταχθούμε αποφασιστικά σ' αυτή την προφυλάκιση. Αυτές οι γκαγκστερικές μέθοδοι δεν πρέπει να περάσουν.

Κόκκαλης-Ξυστό και ΜΜΕ

Πολλές φορές έχουμε αναφερθεί μέσα από τις στήλες της Νέας Ανατολής για τον Κόκκαλη σαν τον άνθρωπο-κλειδί της ρώσικης υπερδύναμης στη χώρα μας. Έναν πρώην πράχτορα της Στάζι που με τις πλάτες των ρωσόδουλων κατάφερε μέσα σε μικρό χρονικό διάστημα να γίνει ένας οικονομικός κολοσσός. Ο πλούτος του Κόκκαλη προέρχεται κυρίως μέσα από την εκμετάλλευση των κρατικών προμηθειών που δίνονται σε αυτόν συνήθως με απευθείας ή γενικά διαβλητές αναθέσεις. Πιο χαρακτηριστικές είναι οι περιπτώσεις ανάθεσης των ψηφιακών του ΟΤΕ για τις οποίες μάλιστα έγινε και σχετική δικαστική διερεύνηση για τον Κόκκαλη και άλλα

μέλη του τότε ΔΣ του ΟΤΕ και που παρόλο που αυτός για ένα διάστημα ήταν υπόδικος εν τούτοις του ανατέθηκε πάλι απευθείας νέος τεράστιος αριθμός ψηφιακών.

Όσο το ρώσικο μπλοκ δυνάμωνε την πολιτική του κυριαρχία στη χώρα τόσο ο πλούτος από τη μια όσο και η πολιτική επιρροή του Κόκκαλη από την άλλη μεγάλωναν. Και παρόλο που στις συμβάσεις του με το δημόσιο ο Κόκκαλης τις περισσότερες φορές ήταν ασυνεπής (πχ πρόγραμμα TAXIS) εν τούτοις πάντα το ρωσόδουλο μπλοκ συνέχισε να δίνει στον άνθρωπό του τις κρατικές προμήθειες. ΨευτοΚΚΕ και ΣΥΝ τον υποστήριζαν πάντα σε όλες τις

κόντρες.

Το τελευταίο διάστημα που η ρώσικη διείσδυση μεγάλωσε στην Ελλάδα η επίθεση του Κόκκαλη ενάντια σε αυτούς που στέκονται εμπόδιο στα σχέδιά του μεγάλωσε. Βασικός στόχος του είναι τα μέσα μαζικής ενημέρωσης ιδιαίτερα η εφημερίδα *Ελευθεροτυπία* την οποία δεν μπορεί να ελέγξει ο σοσιαλφασισμός και η οποία επηρεάζει το πλατύ δημοκρατικό κοινό.

Το τελευταίο λοιπόν διάστημα ο Κόκκαλης επιτέθηκε στην *Ελευθεροτυπία*, και της έδωσε ένα σημαντικό χτύπημα, παίρνοντας από αυτήν το δημοσιογράφο Θ.Αναστασιάδη, γνωστό και σαν Τρύπα, εθνικιστή που αποτελούσε ό-

μως ένα βασικό ατού της εφημερίδας με το ιδιόμορφο στυλ γραφής του. Έχουμε ασχοληθεί με αυτόν μερικές φορές και ιδιαίτερα όταν δέχτηκε την επίθεση από τους κνίτες για να αντικνίτικα σχόλια του. Ο Κόκκαλης λοιπόν εξαγοράζει στον Αναστασιάδη και τον τοποθετεί επικεφαλής της αθλητικής εφημερίδας *Πρωταθλητής* που βέβαια όπως μπορεί να διακρίνει κανείς από ένα απλό διάβασμα μεταφέρει ακριβώς τις απόψεις του Κόκκαλη για τα όσα γίνονται στο χώρο του αθλητισμού και ιδιαίτερα στο ποδόσφαιρο και το μπάσκετ.

Η *Ελευθεροτυπία* αντεπιτίθεται με το να κάνει μεγάλο ζήτημα όπως της αξίζει τη σύμβαση του Κόκκαλη για το Ξυστό. Αυτή η σύμβαση ήδη αποτελεί ένα μεγάλο σκάνδαλο, επίκειται η υπογραφή μιας νέας συμφωνίας μιας

και η παλιά λήγει το Σεπτέμβρη (γιαυτό το σκάνδαλο είχαμε γράψει στο προηγούμενο φύλλο της εφημερίδας μας).

Σφήνα σε αυτόν τον πόλεμο μπαίνει η "Αθηναϊκή" μια εφημερίδα που εκφράζει γενικά τη γραμμή του Λαλιώτη, όπως και η "Αυριανή" παίρνοντας το μέρος του Κόκκαλη.

Είναι φυσικό όσο δυναμώνει η ρώσικη κυριαρχία στη χώρα τόσο και θα εντείνονται οι επιθέσεις των ρωσόδουλων σε ότι αποτελεί σχετική δημοκρατία και πρόοδο. Κάθε αντίσταση στον Κόκκαλη είναι μια συνεισφορά στην υπόθεση της δημοκρατίας και της ανάπτυξης.

Είναι μεγάλο δημοκρατικό καθήκον να εμποδιστεί με κάθε τρόπο η κυριαρχία του Κόκκαλη όχι μόνο στην οικονομία αλλά και στα μέσα μαζικής ενημέρωσης.

Η δολοφονία του Νιγηριανού μετανάστη ΤΟ ΡΑΤΣΙΣΤΙΚΟ ΤΕΡΑΣ ΔΥΝΑΜΩΝΕΙ

Η δολοφονία του 32χρονου Νιγηριανού μικροπωλητή Ουσί Ουκμπουέτσι ήταν ένα ρατσιστικό έγκλημα. Ο λαός πληροφορήθηκε από τις εφημερίδες, τις τηλεοράσεις, τα ραδιόφωνα ότι υπάρχει ένα φαινόμενο φασισμού στην Ελλάδα που ονομάζεται ρατσιστική βία, ότι χύνεται αίμα στους δρόμους για τη φυλετική κάθαρση.

Στις 25 Απρίλη 1998, Σαββάτο βράδυ, ο Ουσί Ουκμπουέτσι μπήκε στη λέσχη του ΠΑΟ στο Περιστέρι για να πουλήσει ρολόγια, που είχε μέσα σε μια τσάντα. Καθώς έδειχνε τα ρολόγια στους θαμώνες, ένας από αυτούς, ο Ευθύμιος Κυριόπουλος, 28 χρονών, άρπαξε ένα. Ο Ουσί Ουκμπουέτσι το αντιλήφθηκε και το ζήτησε πίσω. Τότε όλοι άρχισαν να τον εμπαιίζουν λέγοντας του ότι κανείς δεν είχε πάρει το ρολόι και του είπαν να πάει να τους καταγγείλει στην Αστυνομία.

Ακολούθησε λογομαχία και κάποιος από τους παρευρισκόμενους τον έβγαλαν έξω. Εκεί ο Νιγηριανός μικροπωλητής συνέχισε τη λογομαχία με τον κλέφτη και τότε αυτός έβγαλε μια σιδηροροθιά με ενσωματωμένο μαχαίρι και τον κάρφωσε εν ψυχρώ στην καρδιά. Ο δράστης στη συνέχεια ανέβηκε σε μοτοσικλέτα και εξαφανίστηκε.

Οι υπόλοιποι ειδοποίησαν ασθενοφόρο, το οποίο μετέφερε το θύμα στο Γενικό Κρατικό Πειραιά, όπου διαπιστώθηκε ο θάνατός του. Δεν ενημέρωσαν την Αστυνομία, αλλά έδιωξαν τους γείτονες λέγοντας τους ότι ο δράστης της δολοφονίας ήταν ένας Αλβανός. Σκούπισαν τα αίματα, κλείδωσαν τη λέσχη και έφυγαν. Στη συνέχεια μοίρασαν μεταξύ τους τα εμπορεύματα που βρίσκονταν μέσα στην τσάντα του Ουσί Ουκμπουέτσι, και πέταξαν την τσάντα σ' ένα κάδο απορριμάτων.

Ο δράστης και οι έξι συνεργόι του συνελήφθησαν και τους απαγγέλθηκαν κατηγορίες. Ο δολοφόνος Ευθύμιος Κυριόπουλος βρέθηκε με ναρκωτικά στην κατοχή του, ενώ έχει καταδικαστεί στο παρελθόν για ναρκωτικά κατά εξακολούθηση, πλαστογραφία, κλοπές, παράνομη οπλοφορία. Από τους υπόλοιπους έξι, οι δύο ήταν ζευγάρι και είχαν μόλις αποκτήσει παιδί, και οι δύο ήταν ανήλικοι 15 και 17 χρονών (Έθνος, 27/4/98). Δεν είχαν ποινικό μητρώο, δεν ήταν σεσημασμένοι, πίστευαν απλά ότι αυτή ήταν μία επιτρεπτή διασκέδαση για το Σαββατόβραδο.

Περιγράψαμε εδώ αναλυτικά το περιστατικό γιατί πρέπει να γίνει απόλυτα σαφές και κατανοητός ο ρατσιστικός χαρακτήρας του εγκλήματος και ο τρόπος σκέψης των ρατσιστών συνεργών.

Το φαινόμενο αυτό δεν είναι

απομονωμένο όπως θέλουν να το εμφανίσουν, ούτε έχει να κάνει με τον χουλιγκανισμό και τη βία των γηπέδων. Ειπώθηκε ότι σ' αυτούς τους χώρους κινούνται συχνά στο περιθώριο ναζιστικές ομάδες, ότι οι σύλλογοι δεν μπορούν να ελέγξουν τα μέλη τους και διεισδύουν σ' αυτούς περιθωριακά άτομα που βρίσκουν πεδίο δράσης. Σ' αυτό το ζήτημα θα επανέλθουμε στη συνέχεια και ειδικά σε ότι αφορά τον ΠΑΟ, αλλά πρέπει να ξεκαθαρίσουμε εδώ ότι αυτό το έγκλημα έχει πολύ λίγο σχέση με τη βία που εμφανίζεται στο χώρο του ποδοσφαίρου. Όπως φάνηκε και από την περιγραφή της δολοφονίας πρόκειται για ένα ξεχωριστό φαινόμενο με εντελώς ιδιαίτερα χαρακτηριστικά. Δεν είναι η πρώτη φορά που σ' αυτή τη χώρα εμφανίζεται η ρατσιστική βία.

Ο λαός βρίσκεται γι' αυτό το θέμα στο σκοτάδι που του έχει επιβάλει η σοβινιστική, εθνορατσιστική προπαγάνδα στα ΜΜΕ. Όμως σε όλους τους πολιτικούς φορείς, σε όλα τα κόμματα, είναι γνωστό ότι στην Ελλάδα δρα, δέρνει, μαχαιρώνει η ναζιστική "Χρυσή Αυγή". Όλοι αυτοί που δέχτηκαν να συνομιλήσουν με τους ναζιστές και να συνδιοργανώσουν τις ευρωεκλογές στα τραπέζια της διακομματικής, με υποκρισία δηλώνουν την έκπληξη τους για τη δολοφονία του Νιγηριανού. Γνωρίζουν πολύ καλά ότι η ελληνική κοινωνία τρέφει στους κόλπους της ναζιστές. Η εθνορατσιστική προπαγάνδα της πολιτιστικής ανωτερότητας των Ελλήνων, η ελληνική αντιουρική πολιτική, η πολιτική της καταπίεσης στις εθνικές και θρησκευτικές μειονότητες, ο ορθόδοξος φασισμός τρέφουν καθημερινά το ναζισμό, δηλητηριάζουν τις μάζες και αδρανοποιούν τα δημοκρατικά ανταντακλαστικά τους.

Ήταν επειδή οι ναζιστές χτύπησαν ένα μαύρο, ένα μετανάστη που δεν έχει να κάνει σε τίποτα με τους Αλβανούς εγκληματίες, ένα μετανάστη που δεν υπήρχε άλλος λόγος, κανένας απολύτως, για τη δολοφονία του εκτός από τη φυλή του, που ανάγκασε τους πάντες να αναγνωρίσουν τον καθαρά ρατσιστικό χαρακτήρα. Αλλά ούτε αυτό μόνο του αρκούσε. Τις πρώτες ώρες μετά τη δολοφονία, εμφανίστηκαν δηλώσεις για χουλιγκανισμό και βία των γηπέδων. Αν δεν γινόταν η πορεία διαμαρτυρίας των Νιγηριανών στο Περιστέρι, ο Ουσί Ουκμπουέτσι, θα θάβονταν ήσυχα-ήσυχα με μία απλή αναφορά στο αστυνομικό δελτίο.

Ο δολοφόνος και οι συνεργόι του δεν ήταν οργανωμένοι σε καμία ναζιστική οργάνωση, ούτε ήταν αναγκαίο να είναι για να κά-

νουν αυτό που έκαναν. Ύστερα από τη μαζική εισαγωγή φθηνής εργατικής δύναμης από την Αλβανία που ακολούθησε συνολικά η αστική τάξη, καλλιεργήθηκε στο λαό από τη μια ο ρατσισμός της ανώτερης φυλής του δουλοκτητή, και από την άλλη η ξενοφοβία. Αυτή η πολιτική ενώθηκε με το οικονομικό σαμποτάζ που φέρνει την οικονομική διάλυση και την απογοήτευση, την ανεργία και την ανέχεια, ενώθηκε με τον αντιουρική που οδηγεί στον αντιευρωπαϊσμό και στη Ρωσία, έκανε αποδεκτή την παντοκρατορία της "ορθοδοξίας", της θρησκείας του ελληνοισμού και των "χαμένων πατρίδων". Με αυτό τον τρόπο δημιουργήθηκε στην κοινωνία ένα ρατσιστικό υπόστρωμα που επέτρεψε την ανάπτυξη ναζιστικών ομάδων και ιδεών.

Αντιγράφουμε αποσπάσματα από ένα διαφωτιστικό άρθρο των Νέων (4/5/1998):

"Κατά κανόνα οι Έλληνες ήσαν και είναι ξενόφιλοι μάλλον παρά ξενόφοβοι", καμάρωναν οι εκπρόσωποι της ελληνικής κυβέρνησης στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, το 1990. Αλλά λίγο αργότερα, άρχισε να ανατρέπεται η παραδοσιακά "ξενόφιλη" στάση και η έννοια του "ξένου" δεν ήταν πια συνώνυμη με αυτήν του "τουρίστα", αλλά με τις έννοιες της απειλής, της ανεργίας, της βίας, της ανασφάλειας, της προκατάληψης, της καχυποψίας.

Δέκα χρόνια πριν... Μόλις το 20% των Ελλήνων θεωρούσε ότι η παρουσία των ξένων στη χώρα μας ήταν πάρα πολύ έντονη! Την ίδια περίοδο, το μέσο κοινοτικό ποσοστό ήταν 37% -σύμφωνα με τα στοιχεία του ευρωβαρόμετρου- και οι Έλληνες, "χαμηλά" στην κλίμακα της ρατσιστικής αντίληψης. Από τις αρχές της δεκαετίας του '90, το ποσοστό ξενοφοβίας στην Ελλάδα βαίνει αυξανόμενο: το 20% του '88 γίνεται 29% το '91, 45% το '92, 57% το '93, το '94 φθάνει το 64% και τότε αποτέλεσε για πρώτη φορά το υψηλότερο καταγεγραμμένο μετξύ των κρατών-μελών της Ευρωπαϊκής Ένωσης ποσοστό ξενοφοβίας.

Στην τελευταία ετήσια καταμέτρηση (1997) του παλμού της ξενοφοβίας σε όλες τις χώρες-μέλη, το ευρωβαρόμετρο κατατάσσει και πάλι πρώτη την Ελλάδα, αφού το 71% των κατοίκων της θεωρεί ότι οι ξένοι που ζουν στον τόπο μας είναι "πάρα πολλοί". Την δεύτερη θέση έχει το Βέλγιο με ποσοστό 60%, ακολουθεί η Ιταλία με 53%, η Γερμανία με 52%, η Αυστρία με 50%, η Γαλλία και η Δανία με 46%.

Από το 1990 άρχισε η εισαγωγή των Αλβανών, και το 1994, ύστερα από μία οκταετία στην κυβέρνηση του πράκτορα της Ρωσίας Παπανδρέου, που ριζώσε για

καλά το σοβινισμό μέσα στην αστική τάξη και στο λαό, φθάσαμε στο υψηλότερο ποσοστό ξενοφοβίας στην Ευρώπη.

Πέρα από τις στατιστικές, όμως, υπάρχουν οι μαρτυρίες των ίδιων των Νιγηριανών που μιλάνε για ένα ρατσισμό που υπήρχε από παλιά, αλλά τελευταία έχει αρχίσει να γίνεται απειλητικός:

"Δεν ξεστομούν εύκολα αιχμηρό λόγο για τους Έλληνες ο Ολουντάρε και η Ρόνκε. Πέρασαν καλά χρόνια, λένε με πολλές δυσκολίες. Αλλά να, κάθε φορά που ζητούσαν δουλειά, ο Έλληνας έπαιρνε είκοσι, εκείνοι πέντε. Έτσι κατέληξαν μικροπωλητές: "πολλά δικά μας παιδιά, μορφωμένα σ πανεπιστήμια, κάνουν το ίδιο επάγγελμα, για να ζήσουν ανθρώπινα".

Οι Νιγηριανοί λένε εδώ μια μεγάλη αλήθεια, δηλ. ότι οι μαύροι δεν δέχτηκαν να σπάσουν μαζικά τα μεροκάματα, όπως έκαναν οι Αλβανοί, γι' αυτό και αφομοιώθηκαν ομαλά στην ελληνική κοινωνία.

"...Χρήματα δεν τους περισσεύουν αλλά πλεονάζει η αξιοπρέπεια και η ευθυκρισία: "Άσπροι, μαύροι, έχουμε το ίδιο αίμα, τα ίδια όνειρα. Είμαστε το ίδιο, δουλεύουμε το ίδιο, κοιμόμαστε και ξυπνάμε κάτω από τον ίδιο ουρανό. Όταν το καταλάβει αυτό ο κόσμος, θα πάψει να μας κοιτάξει με μισό μάτι. Κατανόηση χρειάζεται... Και αλληλεγγύη".

Όχι δεν κλέβουν το ψωμί κανενός. Ούτε όλοι οι Έλληνες τους αντιμετωπίζουν ρατσιστικά. Οι περισσότεροι είναι φίλοι. Χάρη σε πολλούς Αθηναίους, κατόρθωσαν να επιβιώσουν. Εκείνοι αγοράζουν την πραγματικότητα τους. Αλλά: ... άκουσα και εγώ, όπως και άλλοι Αφρικανοί, τη φράση "αράπη γύρνα στον τόπο σου". Μπήκε και δικός μου φίλος σε εστιατόριο και ο σερβιτόρος του είπε: "φύγε από εδώ αράπη". Στη νιγηριανή κοινότητα ακούμε καθημερινά απίστευτες ιστορίες...".

Δεν ήταν πάντα έτσι τα πράγματα, το ομολογεί ο Ολουντάρε που είναι και γενικός γραμματέας στη νιγηριανή κοινότητα. Τώρα τελευταία, ο κόσμος σκλήρυνε. Δείχνει να φοβάται, υιοθετεί εύκολα τη βία. Αλλά η βία είναι μούμερανγκ: "Είναι έλλειψη πολιτισμού, έλλειψη κοινωνικής εξέλιξης. Ήρθαμε στην Ελλάδα γιατί ήταν μια χώρα πολύ πιο φιλόξενη και ανθρωπινή από χώρες όπως η Γερμανία ή η Αμερική...".

Μπορεί όταν "εμείς διδάσκαμε πολιτισμό", αυτοί να ήταν στις σπηλιές, αλλά τώρα που εμείς χωνόμαστε στις σκοτεινές σπηλιές του μεσαίωνα, είναι η σειρά τους να διδάξουν πολιτισμό.

Ένας άλλος Νιγηριανός ο Σάμιουελ, δεν έρχεται πρώτη φορά

αντιμέτωπος με τη ρατσιστική βία. Ο Σάμιουελ: "Έκλαψε την ημέρα που το παλιό του αφεντικό, ύστερα από ένα μήνα σκληρής δουλειάς σε μια βιοτεχνία στρωμάτων, αρνήθηκε να τον πληρώσει και του είπε κοροϊδευτικά: "Αν θες πήγαινε να με καταγγείλεις στην Αστυνομία". Έκλαψε και το βράδυ που του χτύπησε το κουδούνι ο φίλος του ο Μπεν και ήταν το πρόσωπό του μέσα στα αίματα και το σώμα του γεμάτο εκδορές: "Τρεις νεαροί με μηχανές "καβάλησαν" το πεζοδρόμιο" την ώρα που περπατούσε αμέριμνος, τον χτύπησαν, τον έσυραν και ύστερα έφυγαν γελώντας... Μόνο και μόνο επειδή ήταν μαύρος!".

Σε έρευνα που έγινε για λογαριασμό του ΕΚΚΕ στις γειτονιές για την ξενοφοβία και τον ρατσισμό, προέκυψαν τα εξής ενδιαφέροντα:

"Στην ευρύτερη περιοχή του Γκαζιού, όπου έγιναν συνεντεύξεις με 28 άτομα, υπολογίζεται ότι σήμερα κατοικούν 15.000 τουρκόφωνοι και σλαβόφωνοι. Και είναι πραγματικά ενδιαφέρον να αναλυθεί ο τρόπος που εκφέρεται ο ρατσιστικός λόγος πολλών εκ της πλειοψηφίας -για τους μουσουλμάνους κυρίως, αλλά και τους Αλβανούς.

"Όπως και να το κάνεις, ακόμη και οι πιο ωραίοι, οι πιο εξελληνισμένοι έχουν μέσα τους κατά 30% το τουρκικό στοιχείο. Εμένα το πάθος μου είναι ο εξελληνισμός τους. Να αλλοιωθεί ο ψυχισμός τους δηλαδή" (Αριστοτέλης, 48 ετών, βιοτέχνης)".

Σ' ένα τέτοιο κλίμα τα περιθωριακά στοιχεία συσπειρώνονται, αποκτούν ιδεολογία, γίνονται ένας στρατός, ο οποίος κάνει την εμφάνιση του και στα ελληνικά γήπεδα, όπως τον έχει κάνει και παλιότερα. Η πιο γνωστή ναζιστική οργάνωση στα γήπεδα ήταν η ΝΟΠΟ (Ναζιστική Οργάνωση Παναθηναϊκών Οπαδών, την οποία διέλυσε ο Βαρδινογιάννης. Αυτή τη φορά η επίσημη ηγεσία του Παναθηναϊκού έκανε απλά μια δήλωση ότι ο σύνδεσμος στον οποίο ανήκουν οι συγκεκριμένοι δράστες δεν έχει αναγνωριστεί επίσημα από την ομάδα, χωρίς να καταγγείλει, χωρίς να καλέσει τους οπαδούς σε συσπείρωση ενάντια στους ναζιστές. Ουσιαστικά κάλυψε τη δολοφονία.

Ο λαός μας πρέπει να παλέψει ενάντια στην πολιτική που τρέφει το ναζισμό. Η Αντιναζιστική Πρωτοβουλία καλεί όλους τους προοδευτικούς ανθρώπους να ενώσουν τις δυνάμεις τους για να διαφυλάξουν τη δημοκρατία σ' αυτή τη χώρα.

ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ: ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΤΟΥ ΣΟΣΙΑΛΦΑΣΙΣΜΟΥ

Στο πρόσωπο του Χριστόδουλου Δημητριάδος ο σοσιαλφασισμός βρήκε τον τέλειο εκφραστή του. Η εκλογή του Χριστόδουλου στην ηγεσία της Εκκλησίας σημαίνει ότι μπαίνουμε σε μία νέα εποχή στην οποία η Εκκλησία θα παίξει τον πιο αντιδραστικό και σκοταδιστικό της ρόλο. Ο Χριστόδουλος οικοδομεί μία Εκκλησία πολέμια της Ευρώπης, εκφραστή του "Γένους, της Πατρίδας, του Ελληνισμού". Θέλει την ορθόδοξη Εκκλησία πρωταγωνιστή σ' ένα κράτος θρησκευτικό κατά τα πρότυπα των ισλαμικών φασιστικών κρατών, όπου Ορθοδοξία και Κράτος από κοινού θα αντιμετωπίσουν την απειλή που εμφανίζεται για το "Γένος" από την "παγκοσμιοποίηση της οικονομίας". Μετά τη "Χρ. Αυγή" και ο Χριστόδουλος θα παροτρύνει τους πιστούς να διαβάσουν *Ριζοσπάστη*.

Η εκλογή του Χριστόδουλου ήρθε μέσα από ένα πραξικόπημα στους κόλπους της Εκκλησίας με τον ίδιο τρόπο που η σοσιαλφασιστική κλίκα πήρε την πολιτική εξουσία μέσα από συνεχόμενα πολιτικά πραξικοπήματα. Ήταν η "κάθαρση" που έγινε ενάντια στο σκάνδαλο της κακοδιαχείρισης στα οικονομικά της Εκκλησίας, μία κάθαρση που στράφηκε εναντίον του κύριου αντιπάλου του Χριστόδουλου, του Ιερώνυμου Θιβών, που έφερε τον Χριστόδουλο στην εξουσία. Λίγες μόλις μέρες μετά την εκλογή του, και πριν την ενθρόνισή του, ο Χριστόδουλος άλλαξε όλους τους ιερωνυμικούς και έβαλε δίπλα του δικούς του ανθρώπους, κινήσεις που προκάλεσαν αντιδράσεις μέσα στους κύκλους της Εκκλησίας.

Η είσοδος του Χριστόδουλου έγινε με αυτοκρατορική αλαζονεία και στη μορφή και στο περιεχόμενο. Μετά την εκλογή του ακολούθησαν βυζαντινά σκηνικά, ανάλογα με αυτά που στήθηκαν για την ενθρόνισή του. Ακολούθησε μία χιονοστιβάδα συνεντεύξεων σε όλες τις μεγάλες εφημερίδες. Η κορύφωση έφθασε με τον λόγο του στο Βόλο, την πρώην μητρόπολή του, όπου έκανε ευθεία επίθεση στους 52 βουλευτές που ζήτησαν το διαχωρισμό εκκλησίας-κράτους και στην κυβέρνηση για την πολιτική της.

ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ ΚΑΙ ΔΙΑΧΩΡΙΣΜΟΣ ΚΡΑΤΟΥΣ-ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Πενήντα δύο βουλευτές του ΠΑΣΟΚ, και ο βουλευτής Επικρατείας της Ν.Δ. Λουκάκος μπροστά στην επικείμενη αναθεώρηση του Συντάγματος, υποστήριξαν το δημοκρατικό αίτημα να συμπεριληφθούν στις αναθεωρητέες διατάξεις και αυτές που προβλέπουν θρησκευτικό όρκο για τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας, την κυβέρνηση και τη Βουλή κατά την ανάληψη των καθηκόντων τους. Πρόβαλαν σα βασικό επιχείρημά τους ότι "ακόμα και στην καθολική και βαθιά θρησκευόμενη Ιταλία, ύστερα από την υπογραφή του *Concordato* μεταξύ του ιταλικού κράτους και του Βατικανού, διαχωρίστηκε πλήρως η κρατική από τη θρησκευτική εξουσία", ενώ όπως αναφέρουν στο κείμενο που υπέγραψαν και κατάθεσαν παρόμοιες ρυθμίσεις υπάρχουν στα Συντάγματα και των άλλων ευρωπαϊκών χωρών αλλά και των ΗΠΑ. Την πρωτοβουλία για τη

συγκέντρωση των υπογραφών του ΠΑΣΟΚ, πήρε ο βουλευτής Σηφονάκης, ο οποίος είχε και παλιότερα υποστηρίξει το ίδιο αίτημα. Το κείμενο υπόγραψαν εκπρόσωποι της σημιτικής τάσης, όπως ο Δρυς, η Διαμαντοπούλου, εκπρόσωποι της αυτοδυναμικής τάσης όπως οι Ανωμερίτης και Βαλυράκης, ο Πάγκαλος και ο εισοδιστής Λαλιώτης. Έλαμψαν δια της απουσίας του ο βουλευτής του ΣΥΝ, του ελληνορθόδοξου "πατριωτικού" ψευτοΚΚΕ, και οι έξι της Ν.Δ. Ο ΣΥΝ και το ψευτοΚΚΕ υποχρεώθηκαν να υποστηρίξουν μετέπειτα τους πενήντα δύο, είναι χαρακτηριστικό όμως ότι το βάρος όλο το ανέλαβε ο χώρος στον οποίο είναι περισσότερο ισχυρή η φιλοευρωπαϊκή τάση, παρά το γεγονός ότι ηγεμονεύεται από το σοσιαλφασισμό, ο χώρος του ΠΑΣΟΚ.

Εδώ λοιπόν δεν είναι Ευρώπη, ούτε ΗΠΑ, εδώ είναι Βαλκάνια, κι έτσι οι πενήντα δύο βουλευτές δέχτηκαν τη βίαιη επίθεση του Χριστόδουλου και την κατηγορηματική άρνηση της κυβέρνησης να τους υποστηρίξει. Η κυβέρνηση υποτάχτηκε, αλλά έδειξε τη "δυσανεμία" της με την απουσία του Σημίτη από την ενθρόνιση του Χριστόδουλου.

Είπε λοιπόν ο Χριστόδουλος στο λόγο του στο Βόλο, απευθυνόμενος στους πενήντα δύο: "Είναι αίσχος για τους Νεοέλληνες να παίρνουν ως κριτήριο το τι θέλουν κάθε φορά οι Βρυξέλλες και όχι το τι επιβάλλει η ιστορική αναγκαιότητα και η παράδοση αυτού του τόπου". Μίλησε για "πατραλοίας" και "μητραλοίας", οι οποίοι επιδιώκουν "εν' ονόματι του εκσυγχρονισμού να θέσουν στο περιθώριο την Ορθοδοξία". Και συνέχισε: "Η Εκκλησία στις μέρες μας θα γίνει δυναμική και ζωντανή. Θα υψώσω οχυρώματα εναντίον αυτών που υποκριτικότητα καταγίνονται εις επαίνους και διθυράμβους για την Εκκλησία". Προειδοποίησε ότι θα αντιδράσει και θα προσπαθήσει να πείσει αρχικά με το λόγο και τη διαλεκτική ικανότητα. Αλλά, "αν ο λόγος ο πειστικός, δεν αποφέρει καρπούς, τότε η Εκκλησία θα προχωρήσει σε δυναμική αντιπαράθεση, θα καταφύγει στο λαό μας. Και είμαι βέβαιος ότι η ψυχή του λαού χτυπά Ορθόδοξα και Ανατολικά" (*Ελευθεροτυπία*, 4/5).

Οι βουλευτές του ΠΑΣΟΚ, εκφράζοντας το Διευθυντήριο των Βρυξελλών, ενώ ο λαός μας σκέφτεται όχι μόνο Ορθόδοξα, αλλά και Ανατολικά. Λίγοι πρόσεξαν τον "ανατολικό" αυτό προσανατολισμό του αρχιεπισκόπου που μιλάει τέσσερις γλώσσες, μεταξύ αυτών και τη ρώσικη. Ανατολικά βρίσκεται ο "αδερφός ορθόδοξος ρώσικος λαός". Δυτικά βρίσκεται η "σατανική Ευρώπη" η οποία στην εποχή της παγκοσμιοποίησης της οικονομίας θα "μολύνει" τον "ορθόδοξο πολιτισμό" της Ελλάδας και θα την "υποτάξει". Εν τω μεταξύ ο "Αττίλας" δόθηκε παραμονεύει.

"Σήμερα", λέει ο Χριστόδουλος, "οι καιροί είναι δύσκολοι. Και η δυσκολία συνίσταται, όχι τόσο στο γεγονός ότι ο Αττίλας γαίτοντας μας, συνεχώς διατυπώνει απειλές εναντίον της εθνικής μας ανεξαρτησίας και της ελευθερίας μας. Κυρίως η απειλή συνίσταται στο ότι καταβάλλονται συστηματικές προσπάθειες να

υπονομευθούν τα πνευματικά θεμέλια αυτού του έθνους, επί των οποίων εδράζεται η ουσιαστική μας επιβίωση, μέσα σ' ένα κόσμο ο οποίος υπόκειται στη νομοτέλεια αυτού που έχουμε ονομάσει "παγκοσμιοποίηση". Παγκοσμιοποίηση τόσο στην οικονομία, όσο και κυρίως στις ιδεολογίες και στις θρησκείες συνιστά μία απειλή εναντίον της ιδιοπροσωπίας του γένους μας, όπως και κάθε γένους ανθρώπων". Κύριος εχθρός, λοιπόν, η Δύση και η παγκοσμιοποίηση.

Οι εκλεκτοί του Θεού πορεύονται ενάντια στο ποτάμι της Ιστορίας!

Το ελληνικό Γένος ξεκινά μία νέα σταυροφορία.

"Είμαστε ένας λαός που ανήκουμε μεν εις τη Δύση πολιτικά, σε μία οικογένεια με την οποία συγγενεύουμε πολιτιστικά αλλά δεν έχουμε ούτε συγγένεια στη γλώσσα μας, ούτε στη θρησκεία μας... Εάν, λοιπόν, θέλουμε πραγματικά να επιβιώσουμε ως έθνος, αν μας ενδιαφέρει να έχουμε εθνική και κοινωνική συνοχή, να υπάρχουν δηλαδή δεσμοί ακατάλυτοι, οι οποίοι συνδέουν το λαό μας, τότε να ξέρουμε ότι τέτοια δύναμη είναι το πνεύμα της Ορθοδοξίας. Και καθένας ο οποίος στρέφεται εναντίον του πνεύματος της Ορθοδοξίας, καθένας ο οποίος καταβάλλει προσπάθεια να μετατρέψει αυτόν τον τόπο σε κράτος λαϊκιστικό, όπως λέγεται, διότι δήθεν αυτό είναι το πρότυπο της Ευρώπης, κάνει έγκλημα εναντίον της Ιστορίας αυτού του λαού και δεν θα πρέπει να τον αφήσουμε ελεύθερο να κάνει αυτό το έγκλημα, εις βάρος ημών και εις βάρος κυρίως των παιδιών".

Ο Χριστόδουλος προτείνει πιστοποιητικό ορθόδοξων φρονημάτων για όλους τους Έλληνες. Κανένας Έλληνας δεν επιτρέπεται να στρέφεται εναντίον της Ορθοδοξίας. Πέταξε την ανεξιθρησκία στα σκουπίδια και έβγαλε τις συνέπειες της πολιτικής της "επίσημης θρησκείας του κράτους". Επίσημη θρησκεία σημαίνει ότι αν θέλεις να είσαι Έλληνας πολίτης πρέπει να είσαι ορθόδοξος χριστιανός. Οι υπόλοιποι "έγκληματουν εναντίον της Ιστορίας αυτού του λαού", εναντίον του έθνους, του γένους, της πατρίδας, της οικογένειας κ.λπ. "Ελλάς ελλήνων χριστιανών". Αυτός είναι ο νέος αρχιεπίσκοπος, Μπροστά του όλοι οι προηγούμενοι μοιάζουν αγγελοῦδια.

ΠΩΣ ΑΠΑΝΤΗΣΑΝ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ, ΝΔ, ΨΕΥΤΟΚΚΕ, ΣΥΝ ΤΟ ΚΕΙΜΕΝΟ ΤΩΝ 34

Η κυβέρνηση απάντησε σε όλα αυτά δια στόματος Ρέππα ότι: "η αναθεώρηση είναι μία κατεξοχήν κοινοβουλευτική διαδικασία... Η κυβέρνηση και τα πολιτικά κόμματα, έχοντας τη ψήφο του ελληνικού λαού και τη δική του έγκριση, ασκούν μια πολιτική με γνώμονα το δημόσιο και το εθνικό συμφέρον". Ο Σημίτης απαγόρευσε στον Χριστόδουλο την παρέμβαση σε πολιτικά ζητήματα. Αρνήθηκε να παραστεί στην τελετή ενθρόνισης, δηλώνοντας ότι κάτι τέτοιο δεν προβλέπεται από το πρωτόκολλο. Την ίδια άρνηση πρόβαλε και ο σοβινιστής αλλά φιλοευρωπαϊκός Στεφανόπουλος, ο οποίος επικαλέστηκε άλλες υποχρεώσεις που είχε την ίδια μέρα.

Ωστόσο, ο Σημίτης υποτάχτηκε επί της ουσίας στον Χριστόδουλο α-

πορρίπτοντας βεβιασμένα και κατηγορηματικά την πρόταση των 52, ενώ όρισε και ημερομηνία συνάντησης.

Πάντως και οι σοβινιστές Κακλαμάνης και Αρσένης, στην τελετή της ενθρόνισης καταδίκασαν την ανοιχτά αντιευρωπαϊκή γραμμή του Χριστόδουλου, και την ωμή επέμβασή του στα πολιτειακά ζητήματα.

Τόσο ο ΣΥΝ όσο και το ψευτοΚΚΕ, έβγαλαν ανακοινώσεις εναντίον της κυβέρνησης που δεν δεχτηκε το αίτημα των πενήντα δύο, αλλά άφησαν στο απυρόβλητο τον Χριστόδουλο. Ο ΣΥΝ για να σώσει το ευρωπαϊκό και προοδευτικό του προσώπειο υποστήριξε τη θέση αρχής του διαχωρισμού θρησκείας-κράτους, αλλά τίποτα δεν μπορεί να αναιρέσει το γεγονός ότι ήταν οι πενήντα δύο που έβαλαν το ζήτημα. Ωστόσο κανείς σήμερα δεν μπορεί με σοβαρότητα να υποστηρίξει αυτό το αίτημα χωρίς να καταγγέλει το κράτος του ορθόδοξου φασισμού που επιβάλλει ο Χριστόδουλος. Αυτό δεν το έκανε ο ΣΥΝ, γιατί θέλει την ενότητα με την Ορθοδοξία. Δεν είναι τυχαίο ότι η Δαμανάκη πήγε στην τελετή της ενθρόνισης.

Το κόμμα, όμως, με την πιο βρώμικη γραμμή σ' αυτή την υπόθεση ήταν το ψευτοΚΚΕ. Η Παπαρήγα μετά τα συλλυπητήρια στον Σεραφείμ, έστειλε συγχαρητήριο τηλεγράφημα στον Χριστόδουλο (*Ριζοσπάστης*, 29/4).

Σε ανακοίνωση του για το θέμα του διαχωρισμού το ψευτοΚΚΕ αναφέρει: "Δεν θα επιτρέψουμε σε καμία περίπτωση να περάσουν τα σχέδια κάποιων, και εκκλησιαστικών και μη εκκλησιαστικών, που θέλουν να διαχωρίσουν το λαό σ' αυτούς που θρησκευούνται και σε αυτούς που δεν θρησκευούνται, σε αυτούς που είναι ορθόδοξοι και σε αυτούς που δεν είναι ορθόδοξοι, σε αυτούς που θέλουν τον όρκο και σε αυτούς που δεν θέλουν τον όρκο. Πιστεύουμε ότι μπορεί να διατηρηθεί αυτή η συζήτηση σε επικαιρότητα, αλλά και, ταυτόχρονα, κριτήριο για μας, ενότητας και συσπείρωσης του λαού, δεν είναι η στάση του απέναντι στη θρησκεία και στην Εκκλησία, αλλά είναι η στάση απέναντι στο πρόβλημα της ανεργίας, της λιτότητας, απέναντι στο πρόβλημα των ιδιωτικοποιήσεων".

Αφού αυτά είναι τα πραγματικά προβλήματα του λαού, το θέμα του διαχωρισμού είναι δευτερεύουσα σημασίας και μάλιστα μπορεί να αποβεί και επιζήμιο για τη "λαϊκή ενότητα". Το ψευτοΚΚΕ θέλει ένα λαό ορθόδοξο ενωμένο κάτω από την ηγεσία του Χριστόδουλου ενάντια στην Ευρώπη. Έτσι διαβάζεται αυτή η ανακοίνωση, την ώρα που η Εκκλησία ουρλιάζει ενάντια στο διαχωρισμό.

Αντιγράφουμε από τον *Ριζοσπάστη* απόσπασμα από την τοποθέτηση της Παπαρήγα στη Βουλή για το θέμα του χωρισμού: "Εμείς δεν υποστηρίζουμε ότι οι ιερείς, απλοί και αξιωματούχοι, δεν έχουν δικαίωμα να ασκούν πολιτική, να έχουν πολιτικές θέσεις και μάλιστα να τις προβάλλουν. Βεβαίως, εχθρής έργο θα ήταν να υποστηρίζουν ανοιχτά και μαζικά θέσεις που υπερασπίζονται τα συμφέροντα του λαού. Πάντως, έτσι κι αλλιώς ασκούν, με την ευρύτερη έννοια πολιτική παρέμβαση αφού έ-

χουν κοσμοθεωρητικές αντιλήψεις. Οι θρησκευτικές αντιλήψεις έχουν ορισμένο πολιτικό περιεχόμενο. Άλλο αυτό, και άλλο η Εκκλησία ως θεσμός να αναμεγνύεται με δραστηριότητες του κράτους ή να εξαρτάται από αυτό σε ορισμένα ζητήματα".

Η γραμμή του ψευτοΚΚΕ προχωρά ακόμα πιο βαθιά την ενότητα με τη "βάση της ορθοδοξίας", με τους "ιερείς, απλούς και αξιωματούχους". Στον *Κυριακάτικο Ριζοσπάστη*, 28/3, διαβάζουμε ότι οι "απλοί" αυτοί παπάδες, έπαιξαν πάντα προοδευτικό ρόλο στην ελληνική ιστορία, από το 1821 με τον Παπαφλέσσα και τον Αθανάσιο Διάκο έως τον εμφύλιο. Γαρούφαλα στην αστυνομία, αγωνιστικοί χαιρετισμοί στους ορθόδοξους, επισκέψεις σε στρατόπεδα και μηνύματα στηρήσεις στους επίσης "απλούς φαντάρους", τους φρουρούς της πατρίδας. Με όλη αυτή την "προοδευτική" βάση το ψευτοΚΚΕ θα φέρει στην Ελλάδα τον πιο μαύρο φασισμό.

Ο Κ. Καραμανλής από την άλλη κράτησε ήπιους τόνους. Ωστόσο 58 βουλευτές της Ν.Δ. δήλωσαν την πραγματική θέση του κόμματος ζητώντας με ερώτηση τους στη Βουλή την "ενίσχυση της προσπάθειας θρησκευτικής καλλιέργειας των μαθητών κατά το ορθόδοξο χριστιανικό πνεύμα", και καλώντας τον Αρσένη να πάρει μέτρα "για την καλλιέργεια και ανάπτυξη των στοιχείων της ορθόδοξης πίστης στην πρωτοβάθμια και δευτεροβάθμια εκπαίδευση". Αυτοί έδωσαν βάρος στο απόσπασμα του λόγου του Χριστόδουλου που αναφέρεται στο "έγκλημα εις βάρος ημών και κυρίως των παιδιών μας". Κυρίως, αυτή ήταν η φράση-κλειδί για τους 58 της Ν.Δ., που έκαναν ότι μπορούσαν για να υπακούσουν τα κελεύσματα του "εθνάρχη" όπως τον ονομάζει ο Ελ. Τύπος.

Η μόνη δημοκρατική απάντηση ήταν το κείμενο των 34 προοδευτικών ανθρώπων, από τους χώρους του Τύπου, της πολιτικής, της εκπαίδευσης, της τέχνης που απαίτησαν τον διαχωρισμό σε όλα τα επίπεδα της κοινωνίας. Ανάμεσα σ' αυτούς, μόνος όπως πάντα από τη Ν.Δ., ο πραγματικά συνεπής αντιεθνικιστής Παπακωνσταντίνου, ενώ είχε χωθεί και ο εισοδιστής Κύρκος.

Ο Ανδριανόπουλος, για τον οποίο ειπώθηκε αρχικά ότι είχε υπογράψει το κείμενο, δήλωσε ότι διαφωνεί με τις θέσεις των 34 και διαχώρισε τη θέση του.

Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ

Οι πολιτικές αυτές θέσεις του Χριστόδουλου δεν ήταν καθόλου εκπληξη. Ο Χριστόδουλος έχει μία μακρόχρονη αρθρογραφία και παρουσίες σε συνέδρια των "ελληνόψυχων" του Στόχου.

Ο Χριστόδουλος συμμετέχει στη "Χρυσοπηγή", μία αδελφότητα που άρχισε το έργο της πριν από το 1967 με πνευματικό ηγέτη το μητροπολίτη Πειραιά Καλλίνικο. Ο Καλλίνικος, μαζί με τον μητροπολίτη Καλαβρύτων Αμβρόσιο πρωταγωνιστή των μπλόκων της αγροτιάς και τον Χριστόδουλο είναι τα παιδιά της "Χρυσοπηγής" και αποτελούν μία ι-

Η ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑΤΙΚΗ ΠΡΟΚΛΗΣΗ ΤΟΥ ΝΑΖΙΣΜΟΥ ΣΥΝΕΤΡΙΒΗ

• Μεγάλης σημασίας αντιναζιστική συσπείρωση • Δυναμώνει η απαίτηση για το "εκτός νόμου"

Ο ναζισμός και γενικότερα η πολιτική αντίδραση που τους στηρίζει δέχτηκαν σ' αυτή την Πρωτομαγιά ένα σημαντικό πλήγμα. Απέτυχαν να πραγματοποιήσουν την προγραμματισμένη συγκέντρωση της "Χρ. Αυγής" στην Πλ. Κολοκοτρώνη και βρέθηκαν αντιμέτωποι ταυτόχρονα με μια σημαντική σε μέγεθος δημοκρατική αντιναζιστική συσπείρωση και, για πρώτη φορά, με το δημοκρατικό τμήμα της αστικής τάξης που είναι στην εξουσία.

Αυτός ο ναζισμός, ο γεννημένος από την παλιά "κρατική" δεξιά των δοσίλογων και των βασανιστών, συνθλίβεται ιδεολογικά, όταν μαζί με το φόβο του να αντιμετωπίσει μια Αθήνα με συγκεκριμένες αντιφασιστικές δυνάμεις, έχει να αντιμετωπίσει και τη βία των παραδοσιακά "δικών" του δυνάμεων της τάξης. Η παρουσία μόνο 50 ναζί στη διαδήλωση στη Σταδίου βρίσκεται σε χτυπητή διαφορά με τους 200 και παραπάνω που παρέλασαν ανενόχλητοι στη ναζιστική "επέτειο" των Ιμίων λίγους μήνες πριν.

Από στρατηγικότερη οπτική άποψη οι ναζιστές δέχτηκαν αυτές τις τελευταίες μέρες ένα βαθύτερο χτύπημα. Για πρώτη φορά μπήκε σε τέτοια κλίμακα η απαίτηση για το "εκτός νόμου". Η γραμμή που πρωτοπόρα έριξε η ΟΑΚΚΕ πριν 4 χρόνια, που επίμονα και ακόμα πιο έντονα η ίδια και η Αντιναζιστική Πρωτοβουλία παλεύουν εδώ και ενάμιση χρόνο, έχει ζυμωθεί στη δημοκρατική πρωτοπορία και αρχίζει να δίνει τους πρώτους σημαντικούς καρπούς της. Με την πρωτομαγιάτικη λοιπόν ανακοίνωσή της η ΓΣΕΕ, η ΑΔΕΔΥ, το ΕΚΑ και η ΟΛΜΕ απαιτήσαν να "τεθούν εκτός νόμου οι ναζιστικές οργανώσεις" με σαφή αναφορά στη Χρ. Αυγή. Το ίδιο έκανε λίγο πιο έμμεσα η "Ελληνική Επιτροπή Διεθνούς Δημοκρατικής Αλληλεγγύης", και λίγες μέρες πριν το ΥΡΕ, που διατύπωσε το αίτημα με το γενικό τρόπο "εκτός νόμου οι ρατσιστές" με την αφορμή της δολοφονίας του Νιγηριάνου.

Ωστόσο το σκοτάδι που τα ναζιστικά τέρατα εκπροσωπούν δεν θα πρέπει καθόλου να υποτιμηθεί εξ αιτίας του ανερχόμενου αντιναζιστικού κινήματος και της πρωτομαγιάτικης δικής τους αποτυχίας. Γιατί ταυτόχρονα με τους θετικούς παράγοντες αυτής της ημέρας είναι ορατοί και οι αρνητικοί της. Οι ναζιστές μπόρεσαν να πραγματοποιήσουν μια έστω υποτυπώδη, βιαστική και θλιβερή συγκέντρωση εκεί που σταμάτησαν στα Χαντεία, ενώ από την άλλη μεριά το σύνολο των μεγάλων πολιτικών κομμάτων όχι μόνο δεν κατάγγειλε την τερατώδη πρόκληση που αποτελούσε για τη δημοκρατία μια ναζιστική συγκέντρωση ανήμερα

την Πρωτομαγιά, αλλά ούτε καν ασχολήθηκε με το σχολιασμό των γεγονότων της Σταδίου το βράδυ της Πρωτομαγιάς. Επίσης από προχθές ο ναζισμός εκτός από τον Καραμανλή ανοιχτά, και το ψευτοΚΚΕ στα κρυφά, έχει ουσιαστικά αποκτήσει ένα νέο προστάτη, το ρωσόφιλο και φασίστα νέο αρχιεπίσκοπο.

Όμως το πιο ισχυρό σημείο της αντίδρασης βρίσκεται στην τωρινή βαθειά αδυναμία του ίδιου του προοδευτικού στρατοπέδου να αντιπαρατάξει πολιτικά, ιδεολογικά και οργανωτικά μια πραγματικά αντίθετη γραμμή στους ναζιστές. Το δημοκρατικό αντιναζιστικό στρατόπεδο βρίσκεται, τουλάχιστον στην κορυφή του, ιδεολογικοπολιτικά εγκλωβισμένο στο σοσιαλφασισμό και οργανωτικά διασπασμένο και ευάλωτο στα πυρά του τελευταίου προβοκάτορα. Αυτές οι αδυναμίες φανερώθηκαν πεντακάθαρα στην αντιναζιστική Πρωτομαγιά. Αξίζει γι' αυτό να μελετήσουμε τα χοντρά σημεία του χρονικού της. Πέρα από αυτό, οι αναγνώστες πρέπει να έχουν μια πληροφόρηση για την πραγματική κίνηση και στάση των μικρών, αλλά πολιτικά σημαντικών δυνάμεων που συγκρότησαν το ετερόκλητο μπλοκ των αντιναζιστών της πλατείας Κολοκοτρώνη.

Είναι κατ' αρχήν γεγονός πως η πρώτη ανοιχτή πολιτική ανακοίνωση ενάντια στη συγκέντρωση των ναζιστών έγινε από την κυβέρνηση την παραμονή της Πρωτομαγιάς. Ήταν μια ασυνήθιστη ανακοίνωση που χρησιμοποιούσε απέναντι στους ναζί την έκφραση "θα μας βρουν αντιμέτωπους" και έκανε αναφορά στη δημοκρατική ομαλότητα που διαταράσσεται με την ρατσιστική προπαγάνδα τους. Ωστόσο κατέληξε με ένα διφορούμενο τρόπο αφού δεν προσδιόριζε τι σήμαινε η υπεράσπιση του νόμου που δεν θα έπρεπε να παραβούν οι διοργανωτές. Σήμαινε αυτό απαγόρευση της συγκέντρωσής τους, ή κάλυψη από την αστυνομία αυτής της συγκέντρωσης;

Μια πρόγευση της απάντησης σ' αυτό το ερώτημα έδινε μια αστυνομική διαρροή στην *Ελευθεροτυπία* της 29 Απρίλη ότι υπήρχαν "πληροφορίες" πως οι αναρχικοί ετοιμάζαν απάντηση στη ναζιστική συγκέντρωση. Ωστόσο μόνο η ίδια η Πρωτομαγιά θα απόδειχνε ότι πίσω από την κυβερνητική ανακοίνωση της 29 Απρίλη υπήρχε μια πολιτική δειλής συγκράτησης, δηλαδή συγκράτησης με προσχήματα, αλλά πάντως συγκράτησης των ναζιστών.

Από την άλλη μεριά, από την πλευρά του αντιναζισμού του κινήματος, δεν υπήρξε ως το πρωί της Πρωτομαγιάς κανένα ανοιχτό πολιτικό κάλεσμα ενάντια στη ναζιστική πρόκληση που αντιπροσώπευε η συγκέντρωσή τους, συγκέντρωση που είχε ανακοινωθεί πο-

λύ καιρό πριν. Η ΟΑΚΚΕ και η Αντιναζιστική Πρωτοβουλία έχουν τη δικιά τους ευθύνη γι' αυτό αφού μείωσαν την επαγρύπνησή τους εκτιμώντας ότι οι ναζί δεν θα τολμούσαν τελικά να πραγματοποιήσουν την ανοιχτή ρατσιστική τους πρόκληση ενάντια στους μετανάστες όπως δεν είχαν τολμήσει και στις αρχές του Απρίλη. Σε ένα βαθμό η συντριβή τους την Πρωτομαγιά επιβεβαίωσε το βάσιμο μιας τέτοιας εκτίμησης, αλλά βέβαια όχι την ορθότητά της. Τα ρώσικα αφεντικά της "Χρ. Αυγής" εμπόδισαν τη συγκέντρωσή της την ημέρα της 24ωρης της ΓΣΕΕ τον Απρίλη, για να μην προσφέρουν αντιφασιστικό διέξοδο στην στριμωγμένη εκείνη την ημέρα ηγεσία της ΓΣΕΕ και της ΠΑΣΚΕ που βρίσκονταν κάτω από τα πυρά του ψευτοΚΚΕ και της υπόλοιπης αντιπολίτευσης. Όμως μια οριστική αναβολή της χρυσαυγίτικης αντιμεταναστευτικής συγκέντρωσης, θα αποσάθρωνε ολόκληρα το χαμηλό ηθικό της βάσης των ναζιστών που ήδη είχε δεχτεί το καιρίο χτύπημα της απώλειας της βδομαδιάτικης εκπομπής τους στο *Τηλετώρα*.

Η αντίδραση της ΟΑΚΚΕ ήρθε αφού οι ναζιστές κυκλοφόρησαν πλατεία τα βρώμικα τρικάκια τους με το κάλεσμα. Στην πρωτομαγιάτικη της λοιπόν συγκέντρωση στον Πειραιά, την προηγούμενη μέρα, η ΟΑΚΚΕ κάλεσε όλους τους παρευρισκόμενους σε προσυγκέντρωση την επόμενη μέρα στα γραφεία της για να ετοιμαστεί μια ομάδα ανθρώπων που θα μπορούσε να αξιοποιήσει και να ενισχύσει κάθε αυθόρμητη ή οργανωμένη αντίσταση που θα σχηματιζόταν στους δρόμους της Αθήνας ενάντια στους ναζιστές την Πρωτομαγιά.

Πραγματικά την επόμενη μέρα το πρωί εκδηλώθηκε η πρώτη τέτοια κίνηση και αποδείχτηκε αποφασιστικής σημασίας για τη συσπείρωση των αντιναζιστικών δυνάμεων. Αμέσως μετά την πρωτομαγιάτικη συγκέντρωση της ΓΣΕΕ στο πεδίο του Άρεως, η Εργατική Εξουσία, το Δίκτυο και το ΥΡΕ. Μετά από προηγούμενη μεταξύ τους συνεννόηση, κατέλαβαν το χώρο της πλατείας Κολοκοτρώνη. Εκεί συγκεντρώθηκαν γρήγορα και αναρχικοί που επίσης απ' ότι φαίνεται συζητούσαν από πριν για κάτι τέτοιο, αν κρίνει κανείς από τα καλέσματά τους σε έντυπα της ίδιας μέρας.

Η ΟΑΚΚΕ στήριξε αμέσως αυτή την πρωτοβουλία. Σύντροφοι πήγαν στο χώρο της συγκέντρωσης και λίγο αργότερα εγκαταστάθηκε και το πανώ της Αντιναζιστικής Πρωτοβουλίας. Στο μεταξύ ήρθε και συμμετείχε στη συγκέντρωση αυτή και η ΟΣΕ. Αυτό το αρχικό μπλοκ έμεινε ως το βράδυ, αφού προηγουμένως, αργά το απόγευμα, προστέθηκαν και οι δυνάμεις του ΚΚΕ (μ-λ). Σε πολιτικό

επίπεδο δεν υπήρξε άλλη συμμετοχή. Τα σκληρά τμήματα του μικροαστικού σοσιαλφασισμού ΝΑΡ και ΜΑΚΚΕ (διαρρήχτες), δεν εμφανίστηκαν ποτέ εκείνο το απόγευμα στο κέντρο της Αθήνας. Το χαρακτηριστικό στη συγκέντρωση - κατάληψη της Κολοκοτρώνη ήταν η μαζικότητά της, που γύρω στις 8 η ώρα ξεπερνούσε κατά πολύ το άθροισμα των οργανωμένων δυνάμεων που συμμετείχαν σ' αυτήν. Αν λογαριάσει κανείς ότι οι μετανάστες, που έπαιξαν μεγάλο ρόλο στην αρχική μαζικότητα της κατάληψης, από ένα σημείο και μετά (εξ αιτίας των ενδεχόμενων επεισοδίων) ήταν υποχρεωμένοι να αποχωρήσουν, και αν λογαριάσει κανείς ότι δεν υπήρξε ανοιχτή ειδοποίηση - κάλεσμα από την προηγούμενη μέρα, μπορεί να συμπεράνει ότι ο αριθμός των 1000 συγκεντρωμένων στις 8 η ώρα έκρυβε μια μεγάλη δυναμική.

Από μόνη της αυτή η συγκέντρωση δυνάμεων, μπορούσε να ματαιώσει τα σχέδια των ναζί. Αν δηλαδή υποθεθεί ότι δεν υπήρχε στη μέση η αστυνομία και οι ναζί τολμούσαν να επιχειρήσουν πορεία προς την Κολοκοτρώνη, θα ήταν καταδικασμένοι ακόμα περισσότερο σε διάλυση και εξαφάνιση. Όμως αυτό το μπλοκ θα πληγωνόταν βαθειά από το πιο προβοκατόρικο τμήμα του αναρχισμού που, δίχως καμία αναμέτρηση, προχώρησε στο σπάσιμο των βιτρινών στη γωνία Σταδίου και Ομήρου και στον ξυλοδαρμό του Καραμπελιά την ίδια περίπου στιγμή. Μπορεί να φανταστεί κανείς τι θα είχε γίνει αν αυτοί οι προβοκάτορες είχαν αφεντί απερίσπαστοι στη διάρκεια μιας αναμέτρησης με τους ναζί. Ή ακόμα πόσο θα κηλίδωναν μια τέτοια αναμέτρηση όχι μόνο στη διάρκειά της αλλά και ύστερα από αυτήν.

Αλλά η ύπαρξη και η επέμβαση της προβοκατόρικής πτέρυγας του αναρχισμού στην αντιναζιστική πάλη δεν ήταν κάτι το αληθινά εξωτερικό στο μπλοκ της Κολοκοτρώνη. Το μπλοκ της Κολοκοτρώνη, τουλάχιστον η συντριπτική πλειοψηφία των οργανωμένων δυνάμεων, έχουν μέσα στην πολιτική και την ιδεολογία τους αυτόν τον αναρχισμό. Και ουσιαστικά τον έχουν εκθρέψει και προστατέψει για πάρα πολλά χρόνια. Τώρα αυτή η παλιά τους αμαρτία δεν τους αφήνει να αγιάσουν. Αυτό το καραβάνι σέρνει μαζί και τα σκυλιά του.

Οι δυνάμεις της ΟΑΚΚΕ και της Αντιναζιστικής ήξεραν όταν πήγαιναν ότι έπρεπε να συνεργαστούν με γενικά εχθρικές δυνάμεις. Ήξεραν ότι το δημοκρατικό μεγαλείο ήταν εκεί κάτω από την ηγεμονία της πιο αριστερής πτέρυγας του σοσιαλφασισμού. Ήταν δηλαδή κάτω από την ηγεμονία των μικροαστών, που ενώ ακολουθούν το ψευτοΚΚΕ και τον ΣΥΝ

ενάντια στον ευρωπαϊκό δημοκρατισμό και μάλιστα πρωτοστατούν στα φασιστικά "ταξικά αντικαπιταλιστικά κινήματα" των πρώτων, διακρίνουν το ναζιστικό και ρατσιστικό κίνδυνο και θέλουν να του αντιπαρατεθούν. Δεν ήταν άλλωστε εκεί οι μισοαναρχικοί της Εργατικής εξουσίας και το Δίκτυο, που εγκατέλειψαν έντρομοι το αντιναζιστικό μέτωπο που είχαν σχηματίσει στις αρχές του '97 μαζί με την ΟΑΚΚΕ, όταν η τελευταία χτύπησε αποφασιστικά το σοσιαλφασιστικό ψευτοκίνημα των καθηγητών μετά από εκείνο των Πατάκιδων; Δεν ήταν εκεί το ΥΡΕ και η ΟΣΕ που λειτουργούν σαν προχωρημένα ιδεολογικοπολιτικά αποσπάσματα του ψευτοΚΚΕ σε όλα τα σοβαρά πολιτικά μέτωπα; Ή πάλι δεν είναι το Δίκτυο και ακόμα περισσότερο η ΟΣΕ που διαθέτουν την τόσο αντιδραστική πλατφόρμα για τους μετανάστες, πλατφόρμα που, όπως έχουμε αναλύσει, βοηθάει την ανάπτυξη του αντιδραστικού ξενοφοβικού ρεύματος μέσα στις μάζες, και λειτουργεί σαν πολιτικό εργαλείο του ΣΥΝ;

Δεν θα πρέπει άλλωστε να μας διαφύγει ότι αυτή την αντιναζιστική συγκέντρωση τη χρωστάμε κύρια στον αντιμεταναστευτικό ρατσισμό της "Χρ. Αυγής" που είναι το δευτερεύον χαρακτηριστικό της σε σχέση με τον αντιτουρκικό και αντιδυτικό εθνορατσισμό της. Μια συγκέντρωση ναζιστών την Πρωτομαγιά ασφαλώς είναι η μέγιστη πρόκληση ενάντια στους δημοκράτες, αλλά η μεγάλη ρατσιστική τελετή του ναζισμού είναι η επέτειος των Ιμίων. Αυτή η τελετή, που εγκαινίασε την πολιτική παρουσία των ναζί στο κέντρο της Αθήνας, δεν βρήκε μέχρι σήμερα ούτε μια στοιχειώδη δημοκρατική απάντηση.

Είναι φανερό. Αυτού του είδους ο οππορτουניσμός θέλει να αντιπαρατεθεί με το ναζισμό ΚΥΡΙΑ στο έδαφος της μετανάστευσης, πρώτον για να εξαγνίσει και να δικαιώσει κάτω από αντιναζιστικό μανδύα την καταστροφική του γραμμή των ανοιχτών συνόρων και της μισθολογικής διάσπασης ελλήνων και ξένων εργατών και δεύτερον, για να κρύψει τους συμβιβασμούς του ή την υποτίμηση του μεγαλύτερου σήμερα ζητήματος για τους δημοκράτες και τους διεθμιστές που είναι η σοβινιστική φιλοπόλεμη "εθνική" πολιτική της αστικής τάξης. Τέτοιες δυνάμεις πραγματικά είναι αδύνατο να αντιπαρατεθούν αποτελεσματικά και στο ναζισμό και στον αναρχισμό.

Ήταν χαρακτηριστικός ο τρόπος με τον οποίο ένα στίφος αντιΜΜΕ αναρχικών επιτέθηκε και απομάκρυνε τις κάμερες της τηλεόρασης και παραλίγο να ξυλοκο-

Η ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ ΣΤΟΝ ΠΕΙΡΑΙΑ

Η επίθεση του σοσιαλφασισμού. Η αντίσταση της ΟΑΚΚΕ και το δημοκρατικό μέτωπο

Την Πρωτομαγιά διάλεξε το ψευτοΚΚΕ στον Πειραιά για να κάνει μία επίδειξη του φασισμού του και να κλιμακώσει την ολομέτωπη επίθεση που έχει αρχίσει το τελευταίο διάστημα, για να ελέγξει το συνδικαλιστικό κίνημα της πόλης.

Η ΟΑΚΚΕ, όπως γράφουμε στο προηγούμενο φύλλο της εφημερίδας, είχε εκτιμήσει σωστά αυτή την κατάσταση και είχε προσπαθήσει να οργανώσει την αντίσταση σε αυτή την επίθεση, ιδιαίτερα με δημοκρατικές δυνάμεις της ΠΑΣΚΕ που βρίσκονται στο Εργατικό Κέντρο της πόλης.

Όμως για μία ακόμη φορά, η υποχώρηση και ο ενδοτισμός απέναντι στις δυνάμεις του σοσιαλφασισμού κυριάρχησε στην ΠΑΣΚΕ, με αποτέλεσμα το ψευτοΚΚΕ ανενόχλητο να περάσει στην επίθεσή του.

Οι δυνάμεις της ΠΑΣΚΕ που είναι επικεφαλής στο Εργατικό Κέντρο Πειραιά υπέκυψαν στο ψευτοΚΚΕ και δέχτηκαν την πλατφόρμα του προκειμένου να κάνουν μαζί του κοινό γιορτασμό στην πλατεία Κοραή. Η ΟΑΚΚΕ και οι συνδικαλιστές του ΕΡΓΑΣ στον Πειραιά ύστερα από αυτό κατάγγειλαν την υποχώρηση της ΠΑΣΚΕ σ' αυτόν τον κοινό γιορτασμό και εκ των υστέρων δικαιώθηκαν απόλυτα γι' αυτή τους τη στάση.

Παρά το γεγονός πως στη συνεδρίαση της διοίκησης του ΕΚΠ, είχε δεσμευτεί για κοινό γιορτασμό της Πρωτομαγιάς υποκύπτωντας στο ψευτοΚΚΕ και την πλατφόρμα του, το ψευτοΚΚΕ χρησιμοποιώντας τις ομάδες κρούσεις, αλλά και την πλήρη υποχώρηση των άλλων δυνάμεων, μετέτρεψε την συγκέντρωση της πλατείας Κοραή, που υποτίθεται ότι οργάνωνε το Εργατικό Κέντρο, σε μια καθαρή Πρωτομαγιά του σοσιαλφασισμού.

Μέσα στη συγκέντρωση οι ομάδες των τραμπούκων του επιτέθηκαν -όπως γράφουμε σε άλλο άρθρο- σε συνδικαλιστές των Λιπασμάτων και σε δημοσιογράφους, πήραν με το έτσι-θέλω τα μικρόφωνα, μίλησαν οι δικοί τους "συνδικαλιστές" και στη συνέχεια αποχώρησαν με πορεία προς το μνημείο στο Πασαλιμάνι.

Η συγκέντρωση διαλύθηκε παρά το γεγονός πως ο κόσμος που έμεινε στην πλατεία Κοραή ήταν περισσότερος από τις ομάδες του ψευτοΚΚΕ που αποχώρησαν. Και αυτό γιατί δεν υπήρχε γραμμή αντιπαράθεσης με τον σοσιαλφασισμό, που οι φορείς της θα μπορούσαν να πάρουν την ευθύνη της συνέχισης της συγκέντρωσης και της καταγγελίας των τραμπουκισμών.

Στην πραγματικότητα, η Πρωτομαγιά στον Πειραιά απόδειξε τη χρεωκοπία των δυνάμεων του ενδοτισμού απέναντι στο ψευτοΚΚΕ.

Τη χρεωκοπία της αντίληψης της υποχώρησης απέναντι στο σοσιαλφασισμό σε όλα τα επίπεδα, "προκειμένου να γλιτώσουμε από την σύγκρουση".

Η ΟΑΚΚΕ ΣΤΑΘΕΡΟΣ ΠΟΛΟΣ ΤΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗΣ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ

Η ΟΑΚΚΕ με την στάση της την Πρωτομαγιά στον Πειραιά, έδειξε πως αποτελεί σήμερα τον πιο σταθερό πόλο της αντίστασης απέναντι στον σοσιαλφασισμό. Και αυτό γιατί η πολιτική γραμμή και η ιδεολογία

της οργάνωσης βρίσκονται σε ολόπλευρη σύγκρουση με το ψευτοΚΚΕ. Σήμερα υπάρχουν δύο στρατηγικές για τη χώρα, που διαμορφώνουν ανάλογα και τα πολιτικά μέτωπα.

Η μία είναι η στρατηγική του δημοκρατικού, ευρωπαϊκού και ειρηνόφιλου προανατολισμού και η άλλη η στρατηγική του αντιευρωπαϊκού, "ορθόδοξου"- φασιστικού άξονα στα Βαλκάνια, στην υπηρεσία του ρώσικου ιμπεριαλισμού.

Από την μια δηλαδή βρίσκεται το στρατόπεδο της δημοκρατίας και της ειρήνης και από την άλλη το στρατόπεδο του φασισμού και του πολέμου.

Όσο οξύνεται η ταξική πάλη στην Ελλάδα, τόσο τα δύο αυτά στρατόπεδα θα ξεκαθαρίζουν το ένα απέναντι στο άλλο σε όλους τους τομείς της πολιτικής, οικονομικής και κοινωνικής ζωής στη χώρα.

Απέναντι σε αυτή τη σύγκρουση, κανείς δεν μπορεί να κρατήσει μία ενδιάμεση πορεία, όχι μόνο από την άποψη της υποκειμενικής συνείδησης, αλλά πολύ περισσότερο από την άποψη της αναπόφευκτης οξύτητας αυτής της σύγκρουσης.

Η ΟΑΚΚΕ έχει φτάσει σήμερα στο επίπεδο να έχει διαμορφώσει μια πολιτική γραμμή που σε όλα τα ζητήματα βρίσκεται σε αντίθεση με το μέτωπο του φασισμού και του πολέμου και να εκφράζει με τη μεγαλύτερη συνέπεια, σε ολομέτωπη σύγκρουση με τον τροτσκισμό, τον νεορεβιζιονισμό και τον αναρχισμό μέσα στο χώρο της λεγόμενης εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς, το μέτωπο της δημοκρατίας, της ανάπτυξης και της ειρήνης.

Η Πρωτομαγιά στον Πειραιά, θα μπορούσε, να ήταν μια Πρωτομαγιά αυτού του μετώπου, αν δεν είχαν κυριαρχήσει οι δυνάμεις του ενδοτισμού, θα μπορούσε δηλαδή να ήταν μια Πρωτομαγιά συντριβής του σοσιαλφασισμού.

Η ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ ΤΗΣ ΟΑΚΚΕ

Η συγκέντρωση που πραγματοποιήθηκε η Οργάνωση στο Εργατικό Κέντρο, την παραμονή της Πρωτομαγιάς, όπως και όλη η καμπάνια που προηγήθηκε, με αφίσα και προκήρυξη στα βασικά εργοστάσια ήταν η μόνη αντίσταση στην επίθεση του σοσιαλφασισμού στον Πειραιά.

Ήταν μία συγκέντρωση με τεράστια πολιτική σημασία, που συσπειρώσε τα πιο πρωτοπόρα στοιχεία της αντίστασης, που η βάση τους βρίσκεται σήμερα στο βιομηχανικό προλεταριάτο της πόλης. Εκεί δηλαδή που δίνεται η μάχη για το κράτημα της βιομηχανίας.

Εκπρόσωποι από τα συνδικάτα των Λιπασμάτων, της ΔΕΗ στο Κερατσίνι και της ΑΖΕΛ, μετέφεραν στη συγκέντρωση τη δικιά τους πάλη για το κράτημα των εργοστασίων απέναντι στην επίθεση του σοσιαλφασισμού, τη δικιά τους εμπειρία αυτής της πάλης και την ανάγκη της συνέχισης του αγώνα.

Τη συγκέντρωση άνοιξε ο σ. κ. Λιακόπουλος, ο οποίος έδωσε επιγραμματικά τα βασικά χαρακτηριστικά της επίθεσης του σοσιαλφασισμού στον Πειραιά, καταδίκασε την υποχωρητικότητα των ενδιάμεσων δυνάμεων και κάλεσε σε δημοκρατική αντίσταση.

Ακολούθησε η κεντρική ομιλία του σ. Η. Ζαφειρόπουλου. Την πρωτομαγιάτικη ομιλία του ο σ. Η. Ζαφειρόπουλος την άρχισε λέγοντας ότι το πρόβλημα με τη γιορτή της εργατικής τάξης είναι πως δεν μπορεί κανείς αμέσως να διακρίνει ποιός είναι αυτός που γιορτάζει. Ότι δηλαδή πολλοί εμφανίζονται σαν εκφραστές αυτής της τάξης στην προσπάθεια αρχικά να της εξουδετερώσουν τον επαναστατικό χαρακτήρα και ύστερα να χρησιμοποιήσουν το κύρος της μέσα στο λαό και το ιστορικό της δικό για να επιβάλουν τη δική τους φασιστική εξουσία σε βάρος όλης της κοινωνίας.

Αυτή η διείσδυση και η μεταμφίεση τμημάτων της αστικής τάξης σε εργατική τάξη πραγματοποιείται σήμερα σε διεθνή κλίμακα από τους ανατολικούς φασισμούς και τους ιμπεριαλιστικούς ρώσικου και κινεζικού τύπου. Εκεί πρώτες οι αστικές τάξεις μπήκαν μέσα στα εργατικά κόμματα και ανέτρεψαν τις εργατικές σοσιαλιστικές εξουσίες, κατέλαβαν το κράτος και το μετέτρεψαν σε μια εσωτερική και διεθνή φασιστική μηχανή.

Στη χώρα μας σήμερα έχουμε να αντιμετωπίσουμε σαν μεταμφιεσμένο φασιστικό κόμμα το ψευτοΚΚΕ το οποίο ταυτόχρονα αποτελεί και πολιτικό εργαλείο της ρώσικης υπερδύναμης. Αυτό είναι ένα κόμμα που επιβάλλει βία πάνω στους εργατές και όλη την κοινωνία στο όνομα των εργατικών συμφερόντων.

Ο σ. Ζαφειρόπουλος ανέλυσε τους στόχους της πολιτικής του ψευτοΚΚΕ που είναι από τη μια το σαμποτάρισμα της βιομηχανικής παραγωγής με το κλείσιμο των εργοστασίων, το οποίο συνήθως γίνεται με οικονομικά και ταξικά προσχήματα, ύστερα η σύγκρουση με την Ενωμένη Ευρώπη και η σύγκρουση με την Τουρκία και τέλος η πολιτική διάσπασης και διάλυσης της συνολικής εργατικής τάξης, ελληνικής και ξένης, με την πολιτική της εισαγωγής φτηνής εργατικής δύναμης και με το σπασίμο χάρη σ' αυτήν στην πράξη των συλλογικών συμβάσεων. Γενικός στόχος αυτής της πολιτικής είναι το εσωτερικό και διεθνές αδυνάτισμα της χώρας και το τράβηγμα της και η υποταγή της στη ρώσικη εξωτερική πολιτική.

Στη συνέχεια ο σύντροφος εξήγησε την πολιτική ισχύ αυτού του σχετικά μικρού κόμματος με την ύπαρξη φιλικών προς τη Ρωσία, ηγεμονικών τάσεων μέσα σε όλα τα πολιτικά κόμματα, όπως η τάση Λαλιώτη μέσα στο ΠΑΣΟΚ, η κυριαρχική τάση των πρώην κνιτών και του Κωνσταντόπουλου μέσα στο ΣΥΝ, η τάση Κ. Καραμανλή τελευταία μέσα στη Ν.Δ και ανέπτυξε την πολιτική της ΟΑΚΚΕ για τη συγκρότηση του πιο πλατειού δημοκρατικού μετώπου για την ανάπτυξη, την ειρήνη και τη δημοκρατία και για την παραμονή της χώρας μας μέσα σε μια ενωμένη δημοκρατική Ευρώπη, ενός μετώπου που θα κόψει το δρόμο στη ρώσικη σοσιαλφασιστική επίθεση.

Ο σύντροφος ένταξε τη γραμμή του δημοκρατικού μετώπου στη γενική γραμμή του κόμματος για τη σοσιαλιστική επανάσταση και τον κομμουνισμό. Ανάπτυξε δηλαδή τη θέση ότι σήμερα στη χώρα μας αλλά και παγκόσμια το προλεταριάτο έχει ανάγκη από μια σχετικά ομαλή ειρηνική περίοδο για να συγκροτηθεί πολιτικά

και οργανωτικά και κυρίως ιδεολογικά μετά την ιστορική οπισθοχώρηση που αποτέλεσε η απώλεια της εργατικής εξουσίας στη Ρωσία και την Κίνα.

Ο σ. Ζαφειρόπουλος έκλεισε το λόγο του με ένα κάλεσμα για το οργανωτικό δυνάμωμα της ΟΑΚΚΕ και για τη συσπείρωση γύρω από αυτήν όλων των δυνάμεων που θέλουν μια

νικηφόρα έκβαση της πάλης με το σοσιαλφασισμό.

Πριν κλείσουμε τη συγκέντρωση, το προεδρείο κάλεσε τους συγκεντρωμένους σε προσυγκέντρωση την επόμενη μέρα στις 5 το απόγευμα στα γραφεία της ΟΑΚΚΕ, για να αντιμετωπιστεί η πρόκληση των ναζιστών που ανάγγειλαν ρατσιστική συγκέντρωση στο κέντρο της Αθήνας.

Καταγγελία των τραμπουκισμών στη Ζώνη

Το ξεκίνημα της δημοκρατικής αντίστασης απέναντι στη βία του σοσιαλφασισμού έγινε στην Επισκευαστική Ζώνη και απο μία άποψη ήταν η ατμομηχανή που έσυρε όλο το δημοκρατικό κίνημα στον Πειραιά.

Το μέτωπο των δημοκρατικών συνδικαλιστικών δυνάμεων στη Ζώνη αντέδρασε στην επίθεση των τραμπούκων της ΕΣΑΚ, ενάντια στον σ. Δ. Γουρνά και στον Γ. Χάλαρη και με χιλιάδες προκηρύξεις μέσα στη Ζώνη καταδίκασε τον σοσιαλφασισμό, κερδίζοντας τη δημοκρατική συνείδηση των εργατών.

Οι εργατές καταδίκασαν τους τραμπουκισμούς και σήμερα απαιτούν το πάρσιμο συγκεκριμένων μέτρων για τη δημοκρατική πορεία του Συνδικάτου μέχρι την πραγματοποίηση των εκλογών.

Δημοσιεύουμε παρακάτω την προκήρυξη που μοιράστηκε από άκρη σε άκρη στο Λιμάνι :

ΟΙ ΤΡΑΜΠΟΥΚΙΣΜΟΙ ΤΗΣ ΕΣΑΚ ΔΕΝ ΘΑ ΠΕΡΑΣΟΥΝ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ-ΑΛΛΑΓΗ ΣΤΟ ΣΥΝΔΙΚΑΤΟ

Το Σάββατο το μεσημέρι, στη συνεδρίαση του Δ.Σ του Συνδικάτου μετάλλου, οι συνάδελφοι Γουρνάς Διονύσης και Χάλαρης Γουλιέλμος, μέλη της διοίκησης και αντίστοιχα πρόεδρος και γραμματέας της Επιτροπής Ηλεκτροσυγκολλητών, δέχτηκαν αναιμία και απρόκλητα επίθεση με βρισιές και απαράδεκτους χαρακτηρισμούς από μέλη της παράταξης του Πουντίδη, της ΕΣΑΚ. Η επίθεση αυτή έφτασε σε ανοιχτή χειροδικία, ενάντια στον συνάδελφο Δ. Γουρνά, από τον Αιμίλιο Γραμμενιάτη. Συνάδελφοι,

Η τραμπούκικη αυτή επίθεση είναι το μεγαλύτερο δείγμα της αδυναμίας του Πουντίδη και της παράταξης του, μπροστά στην όλο και μεγαλύτερη απομόνωση που τον έχει ρίξει ο κλάδος.

Είναι όμως ταυτόχρονα και το μεγαλύτερο δείγμα του χαρακτήρα αυτής της παράταξης που όταν δεν μπορεί να αντιπαρατεθεί στα επιχειρήματα, χρησιμοποιεί τις βρισιές, τη λάσπη και τη φασιστική βία.

Όσο γνωρίζει την αντίθεση των εργατών, όσο μέρα με τη μέρα το ποτάμι της αλλαγής μέσα στην Ζώνη γίνεται χειμάρρος προόδου και δημοκρατίας, τόσο θα προσπαθεί να καταφεύγει σε τέτοιες ενέργειες απελπισίας, πιστεύοντας πως θα τρομοκρατήσει τους εργατές.

Την ίδια ταχτική εφαρμόζει η ΕΣΑΚ τελευταία σε όλο τον Πειραιά, με τις χειροδικίες του Πουντίδη και των τραμπούκων του ενάντια στον πρόεδρο του Εργατικού Κέντρου Γ. Μίχα, όπως και στα ναυτεργατικά σωματεία.

Η ταχτική αυτή είναι καταδικασμένη στην συνείδηση των εργατών.

Σήμερα το δημοκρατικό συνδικαλιστικό κίνημα στη Ζώνη, είναι σε θέση να τσακίσει κάθε τραμπούκικη-φασιστική επίθεση, να περιφρουρήσει τις δημοκρατικές διαδικασίες στο Συνδικάτο, στο δρόμο της αλλαγής μέσα από τις επερχόμενες εκλογές.

Δηλώνουμε ότι δεν επιτρέπουμε σε κανένα να σηκώνει χέρι σε συνδικαλιστές και εργατές.

Απαιτούμε την καταδίκη του τραμπουκισμού και την παραδειγματική καθάρση του Αιμίλιου Γραμμενιάτη από τη διοίκηση του Συνδικάτου Μετάλλου.

Κανένα Συνδικάτο δεν μπορεί να είναι δημοκρατικό, όταν καλύπτει τέτοιες ενέργειες και ακόμα πιο πολύ όταν είναι το ίδιο υπεύθυνο.

**Συνάδελφοι,
ΚΑΤΑΔΙΚΑΣΤΕ ΤΟΥΣ ΤΡΑΜΠΟΥΚΙΣΜΟΥΣ
ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΤΕ ΤΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΣΤΟ ΣΥΝΔΙΚΑΤΟ
ΔΥΝΑΜΩΣΤΕ ΤΗΝ ΕΝΟΤΗΤΑ ΣΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΛΛΑΓΗ
Τα μέλη του Διοικητικού Συμβουλίου
ΓΟΥΡΝΑΣ ΔΙΟΝΥΣΗΣ ΜΑΧΑΪΡΑΣ ΔΗΜΗΤΡΗΣ
ΧΑΛΑΡΗΣ ΓΟΥΛΙΕΛΜΟΣ ΔΙΑΚΟΠΟΥΛΟΣ ΚΩΣΤΑΣ
ΛΟΥΚΙΝΑΣ ΑΝΔΡΕΑΣ**

ΟΙ ΕΡΓΑΤΕΣ ΤΩΝ ΛΙΠΑΣΜΑΤΩΝ ΚΑΤΑΓΓΕΛΟΥΝ ΤΟΥΣ ΤΡΑΜΠΟΥΚΙΣΜΟΥΣ ΤΟΥ ΨΕΥΤΟΚΚΕ

Η πάλη για τη σωτηρία του εργοστασίου των Λιπασμάτων στη Δραπετσώνα μπαίνει στην πιο κρίσιμη φάση. Μέχρι τις 18 του Ιούνη, πρέπει με κάθε τρόπο να δοθεί στο εργοστάσιο άδεια λειτουργίας. Για την υλοποίηση αυτού του στόχου, που θα κρίνει κατά πολύ την παραπέρα πορεία των Λιπασμάτων, η Επιτροπή Σωτηρίας και το Σωματείο των εργαζομένων του εργοστασίου έχουν προγραμματίσει μια σειρά από κινητοποιήσεις, στο αμέσως χρονικό διάστημα.

Αυτή την κρίσιμη φάση του αγώνα διάλεξαν οι σοσιαλφασίστες του ψευτοΚΚΕ για να εξαπολύσουν μια πρωτοφανή σε θρασύτητα επίθεση ενάντια στους εργάτες και στο εργοστάσιο.

Ξημερώματα την Πρωτομαγιά, μια ομάδα 50 τραμπούκων με επικεφαλής τον γραμματέα του ΕΚΠ στέλεχος της ΕΣΑΚ Νουφαρίτσα, τον "κομματικό" Ξένο και την Παπαδοπούλου, υποψήφιο δήμαρχο του ψευτοΚΚΕ στο Κερατσίνι, έκλεισαν την πύλη του εργοστασίου και απαγόρευαν με την βία να μπει μέσα το προσωπικό ασφάλειας. Χτύπησαν και προπηλάκιασαν εργάτες και συνδικαλιστές, λέγοντας πως ο Δήμαρχος θα κλείσει το εργοστάσιο, ενώ ταυτόχρονα έβριζαν και απειλούσαν την Επιτροπή.

Στη συνέχεια, μια μεγάλη ομάδα με επικεφαλής γνωστούς τραμπούκους- αλήτες από το Συνδικάτο Μετάλλου, επιτέθηκαν με θρασύδειλο χιτλερικό τρόπο, στην συγκέντρωση στην πλατεία Κοραή, ενάντια στον πρόεδρο του σωματείου Μ. Τσιρμούλα και στον αντιπρόεδρο Α. Ξωμερίτη.

Η επίθεση αυτή παρά το γεγονός ότι έγινε στο πίσω μέρος της συγκέντρωσης για ευνόητους λόγους, τράβηξε την προσοχή των δημοσιογράφων, με αποτέλεσμα να γνωρίσουν και αυτοί την βία του σοσιαλφασισμού. Στόχος τους τώρα ήταν να σπάσουν την κάμερα των δημοσιογράφων, που αποθανάτισε την απείρου φασιστικού κάλλους σκηνή, μιάς ομάδας 40-50 αλητών να κυνηγούν και να δέρνουν...δύο ανθρώπους.

Όπως όλα τα σκουλήκια, όπως όλα τα φασιστικά αποβράσματα, έτσι και οι σοσιαλφασιστικές συμμορίες κινούνται στα σκοτάδια, γιατί τρέμουν τον λαό, γιατί τρέμουν το φως της αλήθειας.

ΓΙΑΤΙ ΧΤΥΠΗΣΑΝ ΤΑ ΛΙΠΑΣΜΑΤΑ

Στο εργοστάσιο αυτό δίνεται σήμερα μια μάχη εμπροσθοφυλακής για τη βιομηχανία του Πειραιά.

Η συγκρότηση της Επιτροπής για τη σωτηρία του εργοστασίου είναι το νέο εκείνο στοιχείο που δίνει την πιο μεγάλη δύναμη για τη νικηφόρα έκβαση αυτής της μάχης.

Γιατί για πρώτη φορά ενώνονται ευρύτερες δυνάμεις με σταθερό αναπτυξιακό και δημοκρατικό προσανατολισμό, για πρώτη φορά ο λαός της περιοχής με τους εργάτες του εργοστασίου από κοινού τσακίζουν την κύρια μορφή που ο σοσιαλφασισμός χρησιμοποιεί για να κλείσει τη βιομηχανία, δηλαδή την οικολογία του μεσαίωνα.

Αυτή τη στιγμή και σαν αποτέλεσμα της δράσης της Επιτροπής Σωτηρίας οι εχθρικές δυνάμεις α-

πέναντι στο εργοστάσιο είναι σε υποχώρηση και σε αδυναμία. Και αυτό οφείλεται στο γεγονός ότι έχει αντιστραφεί η κοινή γνώμη της Δραπετσώνας υπέρ του εργοστασίου.

Το γεγονός αυτό στερεί την δυνατότητα, ιδιαίτερα στον Δήμο της Δραπετσώνας να περάσει σε μια ανοιχτή κατά μέτωπο επίθεση στο εργοστάσιο, μέσα από λαϊκές κινητοποιήσεις.

Αυτό είναι μια μεγάλη πρώτη νίκη της Επιτροπής και η βάση για να προχωρήσει η ίδια τώρα σε λαϊκές κινητοποιήσεις υπέρ της διατήρησης και του εκσυγχρονισμού του εργοστασίου.

Το γεγονός όμως αυτό υποχρεώνει τις δυνάμεις του σοσιαλφασιστικού-αντιβιομηχανικού μεσαίωνα να εντείνουν την επίθεσή τους ύπουλα και κρυφά, τόσο μέσα από το κράτος, όσο και με μορφές προβοκάτσας και τρομοκρατίας απέναντι στην Επιτροπή, αλλά και απέναντι στο σωματείο των εργαζομένων στα Λιπάσματα.

Μέρος αυτού του σχεδίου ήταν η επίθεση του ψευτοΚΚΕ την Πρωτομαγιά.

Το κόμμα αυτό θέλει όσο κανένα άλλο το κλείσιμο του εργοστασίου.

Αυτό προσπαθεί να το πετύχει και με τη δημοτική του πολιτική και με τις συνδικαλιστικές του δυνάμεις μέσα και έξω από το εργοστάσιο.

Η επίθεση της Πρωτομαγιάς ήταν μιά κλιμάκωση βίας, που όμως ταυτόχρονα αποκάλυψε τον πραγματικό του χαρακτήρα και τα πραγματικά του σχέδια που μέχρι σήμερα τα κάλυπτε με μισόλογα και στο Δήμο και στα Συνδικάτα.

Η αλήθεια πλέον βγήκε ανοιχτά και πρέπει να γίνει συνείδηση σε κάθε εργάτη του εργοστασίου, σε κάθε πολίτη της Δραπετσώνας, σε κάθε προοδευτικό άνθρωπο :

Το ψευτοΚΚΕ είναι το πρωτοπόρο κόμμα του σοσιαλφασιστικού-αντιβιομηχανικού μεσαίωνα. Είναι το κατεξοχήν αντεργατικό κόμμα, το κόμμα της ανοιχτής σοσιαλφασιστικής βίας.

ΜΠΟΥΜΕΡΑΓΚ Η ΕΠΙΘΕΣΗ

Η επίθεση του ψευτοΚΚΕ, όχι μόνο δεν κατάφερε να τρομοκρατήσει κανέναν, αλλά αντίθετα αποτέλεσε έναν επιπλέον λόγο για το δυνάμωμα της ενότητας της Επιτροπής και την ακόμα μεγαλύτερη αποφασιστικότητα στη δράση της.

Το σωματείο των εργαζομένων στα Λιπάσματα με την ανακοίνωση-καταγγελία που δημοσιεύουμε, δίνει μιά περήφανη απάντηση στο σοσιαλφασισμό και προχωράει με μεγαλύτερη αποφασιστικότητα και επιμονή στον αγώνα για το κράτημα και τον εκσυγχρονισμό του εργοστασίου.

Η Επιτροπή Σωτηρίας σε συνεδρίασή της, μετά την επίθεση καταγγέλει τους τραμπουκισμούς και αποφασίζει το πρόγραμμα δράσης για το επόμενο διάστημα με ένταση των κινητοποιήσεων.

Ταυτόχρονα ένα μεγάλο κίνημα καταγγελίας του σοσιαλφασισμού, όπως γράφουμε σε άλλο άρθρο αναπτύσσεται σε όλο τον Πειραιά, πράγμα που αποτελεί μιά τεράστια

ασπίδα για το εργοστάσιο.

Πραγματικά η πέτρα που σήκωσε το ψευτοΚΚΕ πάνω στους εργάτες των Λιπασμάτων πέφτει με την πιο μεγάλη ορμή πάνω στα ίδια τους τα κεφάλια.

Η ΟΑΚΚΕ χαιρετίζει αυτή την περήφανη δημοκρατική απάντηση και καλεί τους εργάτες των Λιπασμάτων να μπουν με τον μεγαλύτερο ενθουσιασμό στον αγώνα για την Σωτηρία του εργοστασίου.

Στο πρόγραμμα δράσης της Επιτροπής δεν πρέπει να υπάρξει ούτε ένας εργάτης που να δηλώσει απών.

Όλοι ενωμένοι σαν ένας άνθρωπος, με το Σωματείο και την Επιτροπή, στον αγώνα για την Σωτηρία των Λιπασμάτων!

Αυτή είναι η καλύτερη απάντηση στη σοσιαλφασιστική βία και την οπισθοδρόμηση!

Δημοσιεύουμε παρακάτω την Καταγγελία του Σωματείου των εργαζομένων στα Λιπάσματα ενάντια στους τραμπούκους της ΕΣΑΚ:

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Καταγγέλουμε την οργανωμένη επίθεση της ΕΣΑΚ προς τους εργαζόμενους και τα μέλη του Διοικητικού Συμβουλίου την μέρα της Πρωτομαγιάς.

Είναι αδιανόητο μια ομάδα εκπροσώπων της ΕΣΑΚ να δημιουργούν επεισόδια με απειλές, ύβρεις και ξυλοδαρμούς στους εργαζόμενους και στα μέλη του Δ.Σ.

Η οργανωμένη επίθεση στον πρόεδρο και αντιπρόεδρο του Σωματείου

ο στην πλατεία Κοραή και τα έκτραπα στη συγκέντρωση είναι φανερό ότι ήταν προσχεδιασμένα για να εξυπηρετήσουν στενά κομματικά συμφέροντα.

Αυτοί οι "δήθεν ταξικοί συνδικαλιστές", που ήταν σε τόσες πορείες των εργαζομένων να μας συμπαρυσταθούν, όταν από το 1992 είμασταν στους δρόμους ή σε τόσες άλλες απεργίες του εργοστασίου και παρουσιάστηκαν τώρα με τραμπουκισμούς να επιβάλλουν τις απόψεις τους;

Δεν χρειάζονται προστάτες οι εργαζόμενοι.

Γιατί φώναζαν "να μην πάμε στην πλατεία Κοραή να μαζέψουμε υπογραφές;"

Γιατί φώναζαν "μέχρι τότε θα αντέχουμε να κρατάμε το εργοστάσιο και ότι σύντομα θα μας το κλείσει ο Δήμαρχος;"

Μερικοί από αυτούς έχουν να έρθουν στο εργοστάσιο από το 1987 που ο τότε Δήμαρχος έκανε συγκέντρωση για το κλείσιμο του εργοστασίου.

Το σωματείο συνεργάζεται με όσους έχουν πάρει θέση υπέρ της λειτουργίας του εργοστασίου και είναι στο πλευρό μας έμπραχτα, γιατί αυτό εξασφαλίζει τη δουλειά μας, είναι θέση ζωής και ανάγκης όταν έχουμε ματώσει κάνοντας τόσες θυσίες για την διατήρηση των θέσεων εργασίας.

Αλλά ήταν τα κίνητρά τους.

Δημιούργησαν επεισόδια γιατί διαφωνούν με την Επιτροπή Σωτη-

ρίας του εργοστασίου, στην οποία δεν μπορούν να επιβάλλουν τις δικές τους απόψεις.

Η Επιτροπή έχουμε ανακοινώσει ότι είναι ανοιχτή σε όλους όσους θέλουν να βοηθήσουν στον αγώνα μας για την σωτηρία του εργοστασίου και δεν αποκλείσαμε κανέναν.

Είναι λυπηρό μέλος του Διοικητικού Συμβουλίου που ανήκει στην παράταξή τους να μὴ καταδικάζει αυτές τις ενέργειες.

Δυστυχώς αντί η μέρα της Πρωτομαγιάς να είναι μέρα ενότητας μπροστά στα μεγάλα προβλήματα που αντιμετωπίζουμε σαν εργαζόμενοι, ήταν μέρα διχασμού με επεισόδια που μας θυμίζουν άλλες εποχές.

Θέλουμε συνεργάτες στον αγώνα μας και όχι πόνια που στοχεύουν σε κομματικά συμφέροντα.

Οι αποφάσεις του σωματείου περνούν δημοκρατικά μέσα από Διοικητικά Συμβούλια και Γ.Σ που ακούγονται όλες οι απόψεις και λαμβάνονται υπόψη όλες οι συγκυρίες, τα προβλήματα του εργοστασίου και των εργαζομένων και κανένα όργανο καμιάς παράταξης δεν μπορεί να επεμβαίνει στις αποφάσεις του Σωματείου με απαράδεχτους και βίαιους τρόπους.

Η απόφαση του Δ.Σ για την Πρωτομαγιά ήταν σύμφωνη με την απόφαση του ΕΚΠ με την οποία η συγκεκριμένη παράταξη διαφωνούσε.

ΚΑΤΑΓΓΕΛΟΥΜΕ ΤΕΤΟΙΕΣ ΕΝΕΡΓΕΙΕΣ ΚΑΙ ΠΙΣΤΕΥΟΥ-

...ΚΑΤΑΓΓΕΛΟΥΝ

συνέχεια από τη σελ. 1

ναυπηγεία Σκαρμαμαγκά και της Ελευσίνας, σωματεία εργαζομένων στον ΟΛΠ, στον ΟΣΕ, στα καπνεργοστάσια, στο πολεμικό ναυτικό, στους Δήμους κ.λπ

Η κοινή αυτή αφίσσα, ανοίγει νέους δρόμους όχι μόνο για το δημοκρατικό συνδικαλιστικό κίνημα, αλλά συνολικότερα για τη δημοκρατική πάλη σε όλη τη χώρα.

Γιατί για πρώτη φορά σπάει

η ιδεολογική τρομοκρατία του σοσιαλφασισμού και βρίσκονται σε μια κατεύθυνση απελευθέρωσης δυνάμεις που για χρόνια καταπιέζονταν μέσα στα κομματά τους, από την κυριαρχία της γραμμής του σοσιαλφασιστικού μετώπου της αστικής τάξης.

Η αντίσταση αυτή των δημοκρατικών δυνάμεων, βγαίνει μέσα από την χρεωκοπία στην πρά-

ξη της γραμμής του ενδοτισμού, ιδιαίτερα όπως αυτή εκφράστηκε στα γεγονότα της Πρωτομαγιάς και μπορεί να αποτελέσει την βάση για τη συγκρότηση ενός δημοκρατικού συνδικαλιστικού μετώπου σε βασικούς χώρους εργαζομένων στον Πειραιά.

Η ΟΑΚΚΕ θα μείνει σταθερά προσηλωμένη στην πραγματοποίηση αυτού του στόχου, στην πάλη για την ανάπτυξη της δημοκρατίας και τη συντριβή του σοσιαλφασισμού.

ΟΧΙ ΣΤΟΥΣ ΤΡΑΜΠΟΥΚΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΕΣΑΚ

(Συνδικαλιστικής παράταξης του ΚΚΕ)

ΝΑΙ ΣΤΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΚΑΙ ΤΗ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΗ ΑΝΑΠΤΥΞΗ

Τα παρακάτω σωματεία και οι συνδικαλιστικές κινήσεις καταγγέλουμε τις κλιμακούμενες επιθέσεις από τραμπούκικες ομάδες της ΕΣΑΚ ενάντια σε συνδικαλιστές και εργάτες.

- Προσπαθούν με την βία να επιβάλλουν τις απόψεις τους.
- Χτυπούν συνδικαλιστές που δεν υπακούουν στην δική τους λογική
- Χτυπούν μέλη της Διοίκησης του Εργατικού Κέντρου Πειραιά
- Χτυπούν συνδικαλιστές ναυτεργατικών σωματείων
- Χτυπούν συνδικαλιστές της Επισκευαστικής Ζώνης
- Χτυπούν συνδικαλιστές και εργάτες των Λιπασμάτων
- Χτυπούν δημοσιογράφους και καταστρέφουν Συνεργεία τηλεόρασης για να εμποδίσουν την πληροφόρηση
- Ανήμερα Πρωτομαγιάς διαλύουν τη συγκέντρωση και διασπούν την ενότητα των εργαζομένων του Πειραιά

Οι επιθέσεις αυτές που είχαν σαν αποτέλεσμα να στείλουν συνδικαλιστές στο νοσοκομείο, αποτελούν ευθεία βολή στην συνδικαλιστική δημοκρατία, την ενότητα και τη μαζικότητα των εργαζομένων και στρέφονται εναντίον των δυνάμεων που υποστηρίζουν την ανάπτυξη της βιομηχανίας σε στεριά και θάλασσα και τον Ευρωπαϊκό Δημοκρατικό Προσανατολισμό της χώρας.

Καλούμε όλους τους εργαζόμενους να απομονώσουν αυτές τις ενέργειες, τους σχεδιαστές και εκτελεστές της και να ενισχύσουν τις δυνάμεις που υποστηρίζουν την Δημοκρατία στα Συνδικάτα. (Ακολουθούν οι υπογραφές)

πήσει τους ανθρώπους του Δίκτυου και του YRE που τις ήθελαν στη συγκέντρωση. Ένας από τους ηγέτες του στίφους φώναζε στον εκπρόσωπο του Δίκτυου: "Εσείς δεν φωνάζατε το σύνθημα "Αλήτες ρουφιάνοι δημοσιογράφοι; Τώρα τι μεσολάβησε και αλλάξατε ταχτική;"

Αυτό ήταν λοιπόν το στρατόπεδο στο οποίο συμμετείχαν οι δυνάμεις μας την Πρωτομαγιά. Το έδαφος της πολιτικής πάλης δεν το διαμορφώνει κανείς όπως το θέλει. Η ταξική πάλη και τα στρατόπεδα δεν είναι ποτέ διυλισμένα. Τα στρατόπεδα τα σχηματίζει συνήθως ο κοινός εχθρός. Και αυτό εδώ το στρατόπεδο το σχημάτισε ο μεγαλύτερος εχθρός ή μάλλον ο μεγαλύτερος ορατός εχθρός, που είναι σήμερα τα ναζιστικά τέρατα. Ήταν ζήτημα τεράστιας σημασίας να μην πραγματοποιηθεί η προγραμματισμένη συγκέντρωση του ναζισμού πρωτομαγιάτικα στο κέντρο της Αθήνας. Ήταν υποχρέωση ζωής και θανάτου για κάθε δημοκράτη να τη ματαιώσει, υποχρέωση ακόμα και αν το τίμημα γι αυτό ήταν μια αναρχική προβοκάτσια στο κέντρο της Αθήνας.

Πιστεύουμε ότι σε μια τέτοια περίπτωση, όσο και αν η πολιτική αντίδραση συσκοτίζε τα πράγματα και συνέδεε τον προβοκατόρικο αναρχισμό με τους δημοκράτες αντιναζιστές, εκείνο που θα έμενε τελικά θα ήταν ότι το κατέβασμα των ναζιστών στο κέντρο της Αθήνας σημαίνει έτσι κι αλλιώς πολιτική ανωμαλία. Αν η αστυνομία επέτρεπε συγκέντρωση των ναζιστών στο κέντρο, θα μπορούσε ένα δημοκρατικό κίνημα να αποτολμήσει και σύγκρουση με την αστυνομία για να τη ματαιώσει.

Άλλωστε η ορθότητα αυτής της εκτίμησης αποδείχτηκε από τα ίδια τα γεγονότα. Ενώ δηλαδή οι προβοκατόρες έδρασαν και έκαναν τη ζημιά, τόσο μέσα από τα κανάλια, όσο και από τον Τύπο, δεν βγήκε η εικόνα ενός ενιαίου μπλοκ προβοκατόρων, αλλά η εικόνα προβοκατόρων που χτύπησαν ανεξάρτητα από το μπλοκ. Ασφαλώς στις πλατειές μάζες έμεινε η εικόνα ενός μπλοκ πολιτικά αδύναμου να υποστηρίξει τον εαυτό του, οπότε και τραυματισμένου από την προβοκάτσια. Όμως για τη δημοκρατική πρωτοπορία και τους πολιτικά έμπειρους ανθρώπους τα πράγματα έγιναν αρκετά σαφή. Ο βαθύτερος υπεύθυνος των επεισοδίων ήταν οι ναζιστές.

Αυτό βέβαια δεν σημαίνει ότι η αντιναζιστική πάλη μπορεί να κάνει βήματα δίχως να τσακιστεί η προβοκάτσια στο πολιτικό ιδεολογικό και τελικά, αν επιμείνει, στο στρατιωτικό επίπεδο. Και αυτή η συντριβή απαιτεί μια μακρόχρονη πάλη που θα την δώσουν ενάντια στο μικροαστικό σοσιαλφασισμό και τον οππορτουניσμό πρωτοπόρα οι συνεπείς διεθνιστικές δυνάμεις. Από την άλλη μεριά και η ίδια η ζωή, οι πολιτικές εξελίξεις θα σπρώχνουν σ' αυτή την κατεύθυνση και θα διαπαιδαγωγούν τις δημοκρατικές μάζες. Η ίδια η μάχη της Πρωτομαγιάς έδωσε πολύτιμα τέτοια μαθήματα ακόμα και στους πιο ανεπίδεκτους.

Η ξαφνική για παράδειγμα μα-

ζική προβοκατόρική δράση ενός τμήματος του αναρχισμού ήταν άμεση και εκδηλώθηκε σχεδόν ταυτόχρονα με το πρωτοφανές για τη μεταπολίτευση γεγονός ότι ο ίδιος αυτός αναρχισμός, όπως και όλο το μπλοκ της Κολοκοτρώνη, βρέθηκε αντικειμενικά σύμμαχος, έστω και για μια στιγμή με τα ΜΑΤ, την ώρα που αυτά επιτίθονταν στη "Χρ. Αυγή". Το μικροαστικό πολιτικά περιορισμένο μυαλό τους ήταν αδύνατο να εξηγήσει πώς γίνεται η αστυνομία να απαγορεύει προγραμματισμένη συγκέντρωση ναζιστών και να επιτρέπει απρογραμμάτιστη αντισυγκέντρωση δημοκρατών μαζί και των ίδιων. Ακόμα περισσότερο δεν μπορούσε να εξηγήσει γιατί τα ΜΑΤ δεν άδραξαν την ευκαιρία μετά τις προβοκάτσιες να επιτεθούν στην αρκετά πολυάριθμη αλλά πολιτικά μειοψηφική μάζα των αντιναζιστών. Για να τα εξηγήσουν όλα αυτά οι αναρχικοί και ο οππορτουניσμός της Κολοκοτρώνη θα έπρεπε να ταξιδέψουν σε λίγα δευτερόλεπτα μέσα από τις δεκαετίες που έχουν χάσει με το να μη βλέπουν ότι η αστική τάξη δεν είναι ενιαία, και ότι μάλιστα τα κομμάτι της αστικής τάξης που είναι το πιο αντιναζιστικό είναι εκείνο που αυτοί, εδώ και χρόνια, έχουν διαλέξει σαν κύριο εχθρό τους, το φιλοευρωπαϊκό κομμάτι της αστικής τάξης.

Μπροστά σε μια τέτοια σύγχυση

οι αναρχικοί βγήκαν από τη δυσκολία με μια επίθεση καταστροφής που ήθελε σώνει και καλά να προκαλέσει την επέμβαση της αστυνομίας. Την αποκατάσταση λοιπόν της χαμένης τιμής των αναρχικών που αντικειμενικά συμμαχίσαν με την αστυνομία έστω και για λίγα λεπτά, στις 8 του βράδυ την πρώτη του Μάη του 1998, την πλήρωσαν τα παράθυρα του ΟΤΕ, οι βιτρίνες της Ιονικής, και ο άτυχος Καραμπελιάς που βρήκε την χειρότερη στιγμή και τόπο για να διαχωρίσει τον εαυτό του από το αντιτουρκικό εθνικιστικό στρατόπεδο στο ζήτημα του ναζισμού. Πραγματικά ποιός αναρχικός μπορεί να συλλάβει ότι ένα πραγματικό αντιναζιστικό στρατόπεδο δεν βλέπει σαν κύριο εχθρό του όλο το σοβινισμό, αλλά μόνο το ανοιχτά εθνορατσιστικό του κομμάτι; Ή ότι δεν ενδιαφέρεται καθόλου για την οργή εκείνων που αισθάνθηκαν προδομένοι όταν ο Καραμπελιάς του αυθορμητισμού, τους εγκατέλειπε για τη Μεγάλη Ιδέα; Το λάθος ήταν δικό τους. Ο Καραμπελιάς ήταν πάντα ένας σοβινιστής, αρκετά καλυμμένος, πάντως σοβινιστής. Εκείνο που ενδιαφέρει τον αληθινό αντιναζιστικό αγώνα, είναι να απομονώσει τους ανοιχτούς ναζιστές και τους ψηλούς φίλους τους μέσα στην πολιτική ζωή, να τους πε-

τάξει εκτός νόμου, έξω από την πολιτική ζωή, δηλαδή στο έλεος της καθολικής βίας και περιφρόνησης και τελικά να συντρίψει όλο το εθνορατσιστικό τους οπλοστάσιο. Βέβαια το χτύπημα και η εξουδετέρωση του ανοιχτού ναζισμού είναι με τη σειρά του όχι ένας αυτοσκοπός, αλλά ένα μέσο, ένα απλό, λαϊκό "εποπτικό" μέσο, για να περάσουν οι δημοκράτες από την κριτική της αποκρουστικότερης μορφής στην κριτική των λεπτότερων αποχρώσεων του σοβινισμού και του διεθνούς φασισμού.

Η "Χρ. Αυγή" προσφέρεται ακριβώς σαν η χειροπιαστή, η αποκρουστική μορφή από όπου οι μάζες πρέπει να ξεκινήσουν, για να εκπαιδευτούν και να μισήσουν στη συνέχεια τον ελληνικό σοβινισμό και τον παγκόσμιο σοσιαλφασισμό. Ότι ξεκίνησε από εκεί η συσπείρωση της δημοκρατικής Πρωτομαγιάς της Αθήνας δεν είναι κάτι το τυχαίο.

Τα βασικά συνθήματα που φώναζε το μπλοκ της Αντιναζιστικής στη συγκέντρωση στην Κολοκοτρώνη ήταν:

"Εκτός νόμου τώρα η Χρυσή Αυγή"

"Ο πιο μαύρος φασισμός είναι ο ελληνικός εθνορατσισμός"

"Ο λαός δεν ξεχνά τους φασίστες τους κρεμά"

"Κάτω τα χέρια από τους μετανάστες"

Μιά αήθης επίθεση

Στη διάρκεια της αντιναζιστικής συγκέντρωσης της Πρωτομαγιάς ένα στέλεχος του Δίκτυου, ο Κ. Αργαλιώτης, εντελώς απρόκλητα εξαπέλυσε μια αήθη και προβοκατόρική επίθεση ενάντια στο σ. Ζαφειρόπουλο και την ΟΑΚΚΕ. Αυτό το έκανε προσπαθώντας να διακόψει τη συνεννόηση που είχε η ΟΑΚΚΕ με το Δίκτυο και τις υπόλοιπες οργανωμένες δυνάμεις από την αρχή της συγκέντρωσης για να αντιμετωπιστούν ζητήματα ταχτικής απέναντι στους ναζιστές και την αστυνομία.

Άρχισε λοιπόν να φωνάζει δυνατά ότι σε συσκέψεις μπορούν να συμμετέχουν μόνο οι ...διοργανωτές της συγκέντρωσης και όχι η ΟΑΚΚΕ που ήταν εκείνη τη μέρα ...ουρά των διοργανωτών. Αυτό το είπε λίγο μετά από τη στιγμή που οι αναρχικοί έδωξαν τις τηλεοράσεις και παρά λίγο να χειροδικήσουν ενάντια στους ...διοργανωτές. Και ακούστηκε πραγματικά σα γελοϊότητα αφού το πλήθος που είχε μαζευτεί χαρακτηριζόταν στην πλειοψηφία του από το γεγονός ότι, καλώς ή κακώς, δεν αναγνωρίζε σε κανέναν εκεί την ιδιότητα του "διοργανωτή".

Όμως ο Κ.Α. δεν έμεινε εκεί και προχώρησε σε μια επίθεση κνίτικου τύπου κατηγορώντας τον σ. Ζαφειρόπουλο για...χρυσανγίτικη γραμμή και ορκισμένο εχθρό των... λαϊκών κινημάτων, δηλαδή των κινημάτων των καθηγητών, των αγροτών κ.λπ. Ο σύντροφος προσπάθησε να απαντήσει στον έξαλλο αυτό άνθρωπο με τα στοιχεία της κοινής λογικής και της πράξης που λένε ότι η ΟΑΚΚΕ είναι πρωτοπόρα στην αντιχρυσανγίτικη πάλη και ότι βεβαίως έχει καταγγείλει σαν αντιδραστικά, και θα συνεχίσει να το κάνει, όλα τα κινήματα που υποστηρίζει η "Χρ. Αυγή" και δυστυχώς και ο ίδιος ο υβριστής μας.

Όμως ο Αργαλιώτης δεν άκουγε τίποτα και συνέχισε με πιο θορυβώδη τρόπο και προσωπικά προσβλητικό τόνο και έμεινε τελικά μόνος του. Κανένας αντιναζιστής δεν ήταν διατεθειμένος να συμφωνήσει με μια απρόκλητη επίθεση που διασπούσε εκείνη τη στιγμή μια τακτική, αλλά ζωτικής σημασίας πολιτική ενότητα.

Όσοι θέλουν να δώσουν την πολιτική τους πάλη ενάντια στην ΟΑΚΚΕ, αν δεν θέλουν να βρεθούν άσχημα εκτεθειμένοι μέσα στη δημοκρατική πρωτοπορία, θα πρέπει να μιλήσουν και να κριτικάρουν τις θέσεις της ανοιχτά μέσα στο κίνημα και τεκμηριωμένα.

Αυτό έχει κάνει πάντα η ΟΑΚΚΕ, καθαρά και σταράτα, απέναντι και στο Δίκτυο και στον καθένα. Σ' αυτό το στυλ δεν υπάρχει χώρος για προσωπικές εμπάθειες. Όταν κριτικάρουμε πολιτικά πρόσωπα είναι αποκλειστικά για την πολιτική τους συμπεριφορά.

Αυτό κάναμε και στην περίπτωση του Αργαλιώτη όταν πριν λίγα φύλλα της Ν. Ανατολής καταγγείλαμε τη στάση του να συμμετέχει σε πολιτική συνάντηση ανάμεσα σε Τούρκους και Έλληνες με υποτιθέμενο διεθνιστικό χαρακτήρα, και να βάζει ζήτημα καταπίεσης Ιμβρίων και μάλιστα δίχως να διαχωρίζεται από το μειονοτικό κίνημα των Ιμβρίων που είναι σήμερα μια σφηκοφωλιά στα χέρια του ελληνικού σοβινισμού.

Η ΟΑΚΚΕ δεν έχει αφήσει περιθώρια ούτε θα αφήσει σε κανέναν να παριστάνει τον αντιεθνικιστή και να κολυμπάει ταυτόχρονα μέσα στο ρεύμα του καλυμένου εθνικισμού τύπου ΣΥΝ και ψευτοΚΚΕ, ούτε να παριστάνει τον συνεπή αντιναζιστή και να είναι "πρωτοπόρος" στα φασιστικά και σοσιαλφασιστικά κινήματα της πόλης και της υπαίθρου.

Αυτό ισχύει τόσο για οργανώσεις για τα κόμματα, όσο και για τα πρόσωπα σε όσο βαθμό παίζουν πολιτικό ρόλο.

ΧΡΙΣΤΟ-ΔΟΥΛΟΣ

συνέχεια από τη σελ. 5

σχυρή φράξια στην Εκκλησία στην υπηρεσία του σοσιαλφασισμού (Κυριακάτικη Ελευθεροτυπία, 10/5).

Ο εθνορατσισμός, η ιδεολογία της "εξαγωγής ανώτερου πολιτισμού" αποτελεί τη βάση της πολιτικής φυσιογνωμίας του Χριστόδουλου. Αντιγράφουμε από συνέντευξη του Χριστόδουλου στο Βήμα, 3/5: "Σήμερα για να επιβιώσεις μέσα στη χοάνη των εθνών χρειάζεται να διαθέτεις τρία πράγματα ή ένα από τα τρία: πολιτική ή στρατιωτική δύναμη, όγκο πληθυσμού ή να δημιουργείς και να εξαγάγεις πνεύμα, πολιτισμό. Ε, αυτό το τρίτο ήταν πάντοτε για την Ελλάδα αυτό που μπορούσε να προσφέρει. Αυτό το πνεύμα αποτελεί τον πιο πολύτιμο μαργαρίτη που διαθέτουμε εμείς παγκοσμίως. Αυτό το πνεύμα εμείς, οι Νεοέλληνες, το έχουμε ρίξει στα σκουπίδια, δεν ασχολούμαστε καθόλου με αυτό, παρά ασχολούμαστε με το κατά κεφαλήν εισόδημα αποκλειστικά και μόνο, με το πως θα αυξήσουμε τα έσοδά μας τα υλικά και τα χρηματικά... Δηλαδή, είμαστε μεταπράτες κατά κάποιον τρόπο ενώ θα μπορούσαμε να είμαστε παραγωγικοί και εξαγωγείς πνεύματος".

Τέτοιος παραγωγός πνεύματος είναι και ο Καψάλης του Στόχου. Ο Στόχος καμαρώνει για το νέο αρχιεπίσκοπο αναδημοσιεύοντας μία ομιλία του στο Συνέδριο για τους Έλληνες Νεομάρτυρες που πραγματοποιήθηκε στο Λιδωρίκι, την άνοιξη του 1997. Λέει ο Χριστόδουλος σ' αυτή την ομιλία (Στόχος, 6/5/98): "Θέλω από τη θέση μου αυτή να συγχαρώ για άλλη μια φορά τον κο Καψάλη, εκδότη και διευθυντή της γνωστής εφημερίδας "Στόχος" των Αθηνών, που είναι γνωστός Ελληνοκεντρικός και Ελληνόψυχος, και ταυτόχρονα, Χριστοκεντρικός και Ορθόδοξος. Επιτέλους έχουμε ανάγκη από τέτοιους ανθρώπους, από ανθρώπους που θα βάλουν στην ίδια μοίρα τα θρησκευτικά μας και τα εθνικά μας ιδεώδη και τους προβληματισμούς εκείνους, οι οποίοι πάντοτε υπήρχαν στη βάση της ουσιαστικής επιβίωσης αυτού του τόπου και του Λαού".

Αυτό είναι ο Χριστόδουλος που έθεσε σαν έναν από τους άξονες της Εκκλησίας "την πατρίδα και το Γένος". Ενάντια στην Ευρώπη και την οικονομική ανάπτυξη, υπέρ της πολιτικής της συμμαχίας με τη Ρωσία, και υπέρ της παραγωγής πολιτισμού που βρίσκεται μόνο στην Ανατολή και όχι στην υποταγμένη στο χρέμα Δύση. Είναι ο νέος ηγέτης του Έθνους που μιλά εξ' ονόματος του λαού, που θέλει να προσεγγίσει στη νεολαία, που μιλά μέσα από το Ιντερνέτ, και δήλωσε ότι θέλει να παρακολουθήσει και τη συναυλία των Ρόλντ Στόουνς.

Ο Χριστόδουλος είναι ο θρησκευτικός ηγέτης του σοσιαλφασισμού. Πρέπει όλοι οι δημοκράτες να συσπειρωθούν εναντί του, ενάντια στον ορθόδοξο αυτό μονάρχη και να απαιτήσουν το διαχωρισμό της Εκκλησίας από το κράτος για να διαφυλαχθεί η στοιχειώδης πολιτική δημοκρατία στη χώρα μας.

ΠΩΣ ΦΤΙΑΧΝΕΤΑΙ Η ΕΝΤΑΣΗ ΣΤΟ ΑΙΓΑΙΟ

Η ελληνική προβοκάτσια και η σοβινιστική απάντηση της Τουρκίας στο ζήτημα των 4 νησίδων

Για άλλη μια φορά η ένταση στις ελληνοτουρκικές σχέσεις το διάστημα των δύο τελευταίων βδομάδων ανέβηκε στα ύψη. Αφορμή για τη νέα αυτή κλιμάκωση στις ήδη πολύ τεταμένες σχέσεις μεταξύ των δύο χωρών στάθηκε η δημοσιοποίηση από την ελληνική κυβέρνηση μιας τουρκικής αμφισβήτησης σε τέσσερα ελληνικά νησάκια του ανατολικού Αιγαίου, τρία κατοικούμενα και ένα ακατοίκητο: στους Φούρνους (κοντά στην Ικαρία), στην Ψέριμο (κοντά στην Κάλυμνο), στο Αγαθονήσι και στο Φαρμακονήσι (νότια της Σάμου). Για ένα διάστημα πολύ σύντομο αυτή τη φορά, είναι αλήθεια, παίχτηκε στα ΜΜΕ το γνωστό καθοδηγούμενο παιχνίδι της κινδυνολογίας. Πού οι πολεμοχαρείς κραυγές και οι ένδοξες μέρες της Ίμιας...

Η "θερμότητα" των ΜΜΕ αυτή τη φορά κράτησε ελάχιστες μέρες, όσες ήταν αρκετές για να καλλιεργηθεί για άλλη μια φορά το μίσος για τους γείτονες και για να καταγγελθεί η Τουρκία στο Συμβούλιο Υπουργών Εξωτερικών της Ευρωπαϊκής Ένωσης από έναν αόριστα στριμωγμένο και απομονωμένο από τους άλλους Ευρωπαίους Πάγκαλο. Φάνηκε έτσι καθαρά ότι η επιλογή του χρόνου δημοσίευσης των συμβάντων ήταν προκαθορισμένη να συμπέσει με το Συμβούλιο, για να ήττουρηθεί στην Ευρώπη ως άλλοθι στην έλλειψη σοβαρής επιχειρηματολογίας της ελληνικής πλευράς σχετικά με την επιμονή της να προβάλλει συνεχώς βέτο στη συμβατική υποχρέωση της ΕΕ απέναντι στην Τουρκία να της αποδώσει όσα έχουν συμφωνηθεί και με την υπογραφή της χώρας μας: την προβλεπόμενη δηλαδή οικονομική ενίσχυση της Τουρκίας, ως αντίβαρο στις απώλειες της τουρκικής οικονομίας από τη συμφωνία τελωνειακής σύνδεσης με την ΕΕ. Ενώ δηλαδή οι κινήσεις της Τουρκίας ήταν γνωστές από μινός, σύμφωνα με δήλωση του ίδιου του Πάγκαλου, κανείς δεν ήξερε τίποτα, ούτε βέβαια είχε ενημερώσει τον ελληνικό λαό.

ΤΟ ΠΑΛΙΟ ΠΟΥ ΠΑΡΟΥΣΙΑΖΕΤΑΙ ΣΑΝ ΚΑΙΝΟΥΡΙΟ

Παρότι η υπόθεση παρουσιάστηκε από τα ελληνικά ΜΜΕ ως κάτι καινούριο, πρόκειται για κάτι σχετικά παλιό. Ενδεικτικά αναφέρουμε τις δηλώσεις του εκπροσώπου του τουρκικού υπουργείου Εξωτερικών Νετζατί Ουτκάν στις 7 Γενάρη, που δημοσιεύτηκαν στον ελληνικό Τύπο (Ελευθεροτυπία, 8 Γενάρη) με αφορμή το ελληνικό "οικολογικό" πρόγραμμα "προστασίας και ήπιου τουρισμού". Πρόκειται για ένα πρόγραμμα στο οποίο η ελληνική κυβέρνηση, στην προσπάθειά της να οδηγήσει σε απομόνωση την Τουρκία από την Ευρώπη και γνωρίζοντας από παλιότερες αντιδράσεις του τουρκικού σοβινισμού (περίπτωση Ίμιας) ότι θα τσιμπήσει το δόλωμα και θα αντιδράσει όπως αντέδρασε, ενέπλεξε και την ΕΕ εντάσσοντάς το στο χρηματοδοτούμενο ευρωπαϊκό πρόγραμμα Interreg II.

Την προβοκάτσια που επιχειρούσαν πονηρά Λαλιώτης και Παπαζώη μέσω του προγράμματος αυτού, αφού τα δικά τους υπουργεία (ΥΠΕΧΩΔΕ και Αιγαίου) διαμόρφωσαν και εφαρμόζουν το πρόγραμμα, είχαμε έγκαιρα καταγγείλει και καταδείξει με άρθρο μας εκείνη την εποχή που είχε δημοσιευτεί στον ελληνικό Τύπο (αρχές Γενάρη). Ήμασταν σίγουροι ότι η προβοκάτσια μόνο καλό δε θα έφερνε, και δυστυχώς, για άλλη μια φορά, γίναμε προφήτες κακών.

Είχαμε υποστηρίξει τότε πως με

το πρόγραμμα αυτό ουσιαστικά συνεχιζόταν και κλιμακωνόταν από την ελληνική πλευρά η αντιπαράθεση που προκάλεσε τα γεγονότα της Ίμιας. Κι αυτό γιατί εντασσόταν σε μια γενικότερη προσπάθεια να προκληθεί η Τουρκία, μέσω της αλλαγής του status quo στο Αιγαίο από την ελληνική πλευρά, να προχωρήσει σε τέτοιου είδους αμυχολόγητες κινήσεις όπως η διεκδίκηση της Ίμιας ή τώρα η νέα αμφισβήτηση.

Πώς προσπαθεί ν' αλλάξει το καθεστώς του Αιγαίου η ελληνική πλευρά και να προκαλέσει την Τουρκία; Μέσω του λεγόμενου εμποικισμού των βραχονησίδων και πολύ μικρών ακατοίκητων νησιών, όπως τώρα το Φαρμακονήσι. Με βάση το νέο Δίκαιο της Θάλασσας, που θεσμοθετήθηκε διεθνώς στα 1982, τα νησιά ή νησάκια ή βραχονησίδες που δεν έχουν αυτοτελή οικονομική ζωή διαθέτουν χωρικά ύδατα, αλλά όχι και υφαλοκρηπίδα. Αυτό σημαίνει πως, αν με κάποιο τέχνασμα μια παράκτια και νησιωτική χώρα, όπως η δική μας, φτιάξει μερικές εγκαταστάσεις διαμονής ανθρώπων σε ένα, έστω, τέτοιο ακατοίκητο νησάκι σε κατάλληλη γεωγραφική θέση, πχ. στη μέση του Αιγαίου, έχει βάσιμες πιθανότητες να διεκδικήσει και τη σχετική υφαλοκρηπίδα. Και, μια και δεν έχουν καθοριστεί τα όρια της υφαλοκρηπίδας στο Αιγαίο μεταξύ Ελλάδας-Τουρκίας, κάτι τέτοιο θα ήταν ολοφάνερη πρόκληση προς τους γείτονες.

Ο έλληνας κυβερνητικός εκπρόσωπος Ρέππας δήλωσε αποπροσα-

νατολιστικά, αλλά ταυτόχρονα και αποκαλυπτικά, πως «αυτό το πρόγραμμα δεν έχει κανένα άλλο στόχο, παρά μόνο να διασφαλιστεί η πανίδα και η χλωρίδα (...) Τα νησιά αυτά έχουν γίνει πλέον επισκέψιμα από ιδιώτες (...) Πρέπει να δώσουμε τη δυνατότητα με τη δημιουργία υποδομής και επισκέψιμα να είναι, χωρίς να προκαλούνται βλάβες όμως και ανισορροπίες του οικολογικού περιβάλλοντος» (Ελευθεροτυπία, 28 Απρίλη). Το περιβάλλον σας μάρανε...

ΤΟ ΑΔΙΚΟ ΤΗΣ ΤΟΥΡΚΙΚΗΣ ΘΕΣΗΣ

Αυτοί πάλι, όπως έκαναν και με την Ίμια, αντιδρούν σπασμωδικά. Απαντάνε στην πρόκληση με πρόκληση και στην ανατροπή του υπάρχοντος καθεστώτος με αμφισβήτηση της κυριαρχίας σε ορισμένες βραχονησίδες. Η διαφορά όμως τώρα είναι πως από μια "δίδυμη" βραχονησίδα πέρασαν στην αμφισβήτηση της κυριότητας τεσσάρων νησιών, από τα οποία τα τρία κατοικημένα (οι Φούρνοι μάλιστα με περισσότερους από 1000 κατοίκους). Πρόκειται λοιπόν για μια απαράδεκτη κλιμάκωση από την πλευρά τους, όποια και αν είναι τα δικά που έχουν σε άλλα ζητήματα, όπως ο εμποικισμός των βραχονησίδων, η διαφορά ανάμεσα στο εύρος του ελληνικού εναέριου χώρου και σ' αυτό των χωρικών υδάτων, η αποστρατιωτικοποίηση των νησιών κ.ά. Σε κάθε λοιπόν περίπτωση, η αμφισβήτηση αυτή πρέπει να καταδικαστεί απερίφραστα, άσχετα από το τι κρύβεται στο βάθος της.

Η τουρκική θέση, όπως είπαμε και παραπάνω, είχε εκφραστεί και στις αρχές του χρόνου με την εξέλιξη δήλωση: «Δεν έχουν καμιά νομική ισχύ οι δραστηριότητες που σχεδιάζει η Ελλάδα σε νησίδες και βραχονησίδες, οι οποίες δεν ανήκουν στην κυριότητά της με βάση συμβάσεις (...) Είναι απαράδεκτο το γεγονός ότι η Ελλάδα προσπαθεί να αλλάξει το καθεστώς των γεωγραφικών σχηματισμών στο Αιγαίο με τετελεσμένα και μονομερείς ενέργειες (...) Η Τουρκία δεν έχει καμιά αντίρρηση για τα νησιά, τις νησίδες και τις βραχονησίδες στο Αιγαίο, οι οποίες είτε κατονομάζονται σε διεθνείς συμβάσεις και δίνονται ξεκάθαρα στην Ελλάδα είτε δεν υπάρχει αμφιβολία για το ότι δίνονται στην Ελλάδα με βάση τις διατάξεις που ορίζουν αυτές οι συμβάσεις. Υπάρχει ανάγκη να διαπιστωθεί η κυριότητα των γεωγραφικών σχηματισμών, εκτός των παραπάνω, με τρόπο συμβατό με τις ισχύουσες διεθνείς συμφωνίες». Και σε ανακοίνωση του τουρκικού υπουργείου Εξωτερικών την ίδια μέρα (7 Γενάρη) γρά-

φεται ότι «το πρόβλημα των βραχονησίδων συνδέεται άμεσα με το ότι μέχρι σήμερα δεν κατέστη δυνατή η σύναψη συμφωνίας για τον καθορισμό των συνόρων των δύο χωρών στο Αιγαίο».

Είναι αλήθεια το ότι δεν υπάρχει μια τέτοια συμφωνία που θα καθορίζει επακριβώς τα θαλάσσια σύνορα των δύο χωρών, εκτός από περιπτώσεις σαν της Ίμιας, όπου υπάρχει επακριβής καθορισμός σε ορισμένα σημεία των θαλάσσιων συνόρων ανάμεσα στην τότε Ιταλία (1932), στην οποία ανήκαν τα Δωδεκάνησα, και στην Τουρκία. Η ανυπαρξία όμως μιας τέτοιας αυστηρά και επί χάρτου καθορισμένης συνοριακής γραμμής δεν μπορεί να στηρίζει την ερμηνεία για την αμφισβήτηση της κυριότητας των 4 μικρών νησιών και νησίδων. Δε συνιστά αυτό **εδαφική διαφορά**, όπως ερμηνεύεται από την πλευρά της Τουρκίας, αλλά απλή **συνοριακή διαφορά**, κάτι που παρατηρείται στις σχέσεις μεταξύ πάρα πολλών κρατών. Για παράδειγμα, τέτοια διαφορά **επακριβούς** καθορισμού υπάρχει μεταξύ της Δημοκρατίας της Μακεδονίας και της Σερβίας, χωρίς βέβαια αυτό να σημαίνει ότι η πρώτη διεκδικεί εδάφη της δεύτερης. Παρόμοια συμφωνία δεν υπάρχει, ακόμη, ούτε μεταξύ Ελλάδας και Αλβανίας, χωρίς να δημιουργείται τόσες δεκαετίες πρόβλημα.

Αυτό, βέβαια, δε σημαίνει πως είναι καλό για τις σχέσεις μεταξύ γειτόνων να διαιωνίζονται τέτοιες καταστάσεις, γιατί από τα μικρά προβλήματα μπορεί κανείς εύκολα να περάσει στα μεγάλα (αυτό ισχύει ιδιαίτερα για τις ελληνοτουρκικές σχέσεις). Κάποτε θα πρέπει να γίνει κι αυτό, κι όσο πιο σύντομα τόσο το καλύτερο. Δεν είναι σωστό όμως τέτοιες διαφορές να ανάγονται σε ζητήματα αρχής, όπως λαθεμένα κάνει τώρα η τουρκική πλευρά.

Από την άλλη, το θετικό, αν μπορεί κανείς να πει κάτι τέτοιο, είναι πως, σε αντίθεση με την περίπτωση της Ίμιας, οι Τούρκοι αυτή τη φορά δεν ισχυρίστηκαν πως τα 4 νησιά είναι δικά τους (γι' αυτό και κάνουμε λόγο για αμφισβήτηση και όχι ακριβώς για διεκδίκηση), αλλά αμφισβητούμενης κυριότητας. Με την Ίμια ισχυρίζονταν πως ήταν καταγεγραμμένη ακόμα και στο τουρκικό κτηματολόγιο της εκεί επαρχίας. Επίσης, αυτή τη φορά δεν είχαμε την ένταση εκείνη, την κινητοποίηση των στρατιωτικών δυνάμεων, του στόλου, το παραπέντε δηλαδή μιας θερμής σύγκρουσης. Μάλιστα, αν δεν το γνωστοποιούσε ο Πάγκαλος για τους γνωστούς λόγους, το ζήτημα θα είχε μείνει για συζήτηση στους διπλωματικούς διαδρόμους.

Οι Τούρκοι ισχυρίζονται ακόμη πως, όταν με τη Συνθήκη του Παρισιού στα 1947 τα Δωδεκάνησα πέρασαν από την ελληνική στην ελληνική κυριαρχία, δεν υπήρχε επακριβής και ονομαστικός καθορισμός όλων των νησίδων και βραχονησίδων που θα υπάγονταν στην ελληνική κυριότητα, αλλά, εκτός από την ονομαστική αναφορά στη Συνθήκη ορισμένων νησιών, γινόταν λόγος για «*παρεκείμενες νησίδες*». Αυτό είναι αλήθεια, αφού τότε δεν υπήρχε το σύγχρονο Δίκαιο της Θάλασσας και η σημασία των βραχονησίδων, για παράδειγμα, ήταν αμελητέα, αν όχι ανύπαρκτη. Ωστόσο, ορισμένες απ' αυτές η κυριότητα είχε ήδη επακριβώς καθοριστεί με παλιότερες διμερείς συμφωνίες (όπως η περίπτωση της Ίμιας) μεταξύ Ιταλίας και Τουρκίας, ενώ των κατοικημένων και μη αναφερόμενων στη Συνθήκη του Παρισιού νησίδων η κυριότητα καθορίζεται από το ποιος ασκεί εδώ και δεκαετίες κυριαρχία σ' αυτές, τι εθνικότητας πληθυσμό έχουν, σε ποια χώρα αρχές αναφέρονται οι εκεί πολίτες κτλ. Αν, για παράδειγμα, κάθε φορά που διεξάγονται εκλογές παντού στην Ελλάδα -είτε βουλευτικές είτε δημοτικές- και οι κάτοικοι αυτών των νησίδων συμμετέχουν σ' αυτές εδώ και χρόνια, τότε είναι ηλίου φαεινότερο ποιος έχει την κυριότητα.

Πέρα όμως απ' αυτά, στην ίδια τη Συνθήκη της Λαζάνης, που αποτελεί τη νομική βάση των ελληνοτουρκικών σχέσεων εδώ και δεκαετίες, η Τουρκία παραιτείται από τα νησιά που απέχουν περισσότερο από τρία ναυτικά μίλια από τις δικές της ακτές, πλην συγκεκριμένων νησιών όπως η Ίμβρος και η Τένεδος.

Αυτά για τις νομικές πλευρές του ζητήματος.

ΤΙ ΥΠΑΡΧΕΙ ΣΤΟ ΒΑΘΟΣ

Πέρα από το ζήτημα του εμποικισμού, στο οποίο ήδη αναφερθήκαμε, η τουρκική θέση προκλήθηκε και από άλλες ελληνικές "αστοχίες".

Με βάση τα όσα δημοσιεύτηκαν στον ελληνικό Τύπο στα τέλη Απρίλη, «στις 26 Μαρτίου η ελληνική πρεσβεία στην Άγκυρα διαμαρτυρήθηκε εντόνως στο τουρκικό υπουργείο Εξωτερικών για τη σειρά παραβάσεων και παραβιάσεων που είχαν κάνει τουρκικά αεροσκάφη στο Αιγαίο. Αντί άλλης απάντησης, ο αρμόδιος τουρκός αξιωματούχος προχώρησε σε τουρκικό διάβημα για την προσγγείωση ελληνικών ελικοπτερωτών της Πολεμικής Αεροπορίας σε πέντε ελληνικά νησιά, τα ο-

ΠΩΣ ΦΤΙΑΧΝΕΤΑΙ Η ΕΝΤΑΣΗ ΣΤΟ ΑΙΓΑΙΟ

συνέχεια από τη σελ. 10

ποία ανέφερε με τουρκικές ονομασίες. Μπροστά στην επιμονή του έλληνα διπλωματικού αν, κατά την άποψη της Άγκυρας, τα νησιά αυτά αποτελούν τουρκικό έδαφος, ο τούρκος αξιωματικός περιορίστηκε να επαναλάβει ότι τα νησιά αυτά έχουν τουρκική ονομασία και ότι η Ελλάδα, προσγειώνοντας σ' αυτά ελικόπτερα, παραβιάζει το στάτους κβο στο Αιγαίο (...) Η Άγκυρα, λοιπόν, με το προφορικό διάβημά της της 26^{ης} Μαρτίου, επιχειρεί δια της πλαγίας οδού να φέρει στο επίκεντρο της προσοχής θέμα που να συνιστά "παραβίαση" της Συνθήκης της Λωζάννης από την Ελλάδα σ' ό,τι αφορά το κεφάλαιο της αποστρατιωτικοποίησης των νησιών του Α. Αιγαίου. Κατ' αυτόν τον τρόπο δείχνει να αποσκοπεί κατ' ουσίαν στην παρουσίαση "τετελεσμένων", που δείχνουν ότι στην πράξη δεν τηρείται η Συνθήκη της Λωζάννης, και επομένως έχει "καταστρατηγηθεί" το στάτους κβο στο Αιγαίο (η Ελλάδα δεν αποστρατιωτικοποιεί νησιά, η Τουρκία δεν αναγνωρίζει την ελληνική κυριαρχία στα νησιά)» (Ελευθ., 29 Απρίλη).

Από τα παραπάνω φαίνεται αιτιολογία η έκφραση "χειρών αδίκων".

ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΚΥΡΙΟΣ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΤΗΣ ΕΝΤΑΣΗΣ;

Όπως είπαμε και πριν, ανεξάρτητα από το "ελαφρυντικό" της ελληνικής σοβινιστικής προβοκάτσιας, που μπορεί να έχει η Τουρκία για την πρόσφατη συμπεριφορά της, στο συγκεκριμένο ζήτημα της αμφισβήτησης έχει αναμφισβήτητα άδικο. Σίγουρα οι σοβινιστικοί κύκλοι που καθοδηγούνται από τον εθνικιστή Ετζεβίτ θα έχουν βάλει το χεράκι τους σ' αυτό, συντελώντας έτσι στην απομόνωση της Τουρκίας από την ΕΕ και παίζοντας, αντικειμενικά τουλάχιστον, το ρώσικο παιχνίδι. Ήδη η τούρκικη κυβέρνηση δήλωσε δια του εκπροσώπου της Γκιουρέλ ότι σκοπεύει να εμβαθύνει την τελεωνειακή ένωση με την ΕΕ, «παρά τον περιορισμένο πολιτικό διάλογο και το ότι η πλήρης ένταξη φαίνεται απίθανη» (3 Μάη). Η διαπάλη ευρωπαϊστών-αντιευρωπαϊστών στην τούρκικη αστική τάξη είναι πάντα παρούσα.

Πρόκειται γι' αυτό που είπε ο ίδιος ο Πάγκαλος σε συνέντευξη

του στην *Ελευθεροτυπία* (30 Απρίλη): «Γιατί το κάνει την παραμονή ενός κρίσιμου συμβουλίου, που θα αποφάσιζε για την ενδεχόμενη χρηματοδότηση της Τουρκίας, γιατί το κάνει τη στιγμή που οι Αμερικανοί προσπαθούν να μας πείσουν ότι πρέπει να γίνει κάποια χειρονομία και να βρεθεί κάποια βάση συζήτησης, νομίζω είναι κάτι που μόνο μετά από πολύ καιρό θα το μάθουμε. Θα μπορούσα να πιθανολογήσω διάφορες ερμηνείες (...) Μια άλλη εκδοχή θα μπορούσε να είναι ότι όλοι οι Τούρκοι δεν συμφωνούν μεταξύ τους. Κάποιοι υπονομεύουν τους άλλους. Ότι δηλαδή κάποιοι επιθυμούν το διάλογο και την προσέγγιση με την ΕΕ και κάποιοι άλλοι σπεύδουν να τους κόψουν το δρόμο».

Ο ελληνικός σοβινισμός και οι ρωσόφιλοι κάνουν ότι μπορούν για να κόψουν το δρόμο στους ευρωπαϊκόφιλους Τούρκους, προκαλώντας τους τούρκους σοβινιστές σε αντίποινα ενάντια στην Ελλάδα σαν τις αμφισβητήσεις που προαναφέραμε. Να δύο από αυτές τις προκλήσεις τις τελευταίες ημέρες:

Η ελληνική βουλή ψήφισε το 1996 ένα νόμο με τον οποίο ανα-

γνώριζε "γενοκτονία" των Αρμενίων από τους Τούρκους στα 1915 (!) και όριζε ημερομηνία επίσημου γιορτασμού τις 24 Απρίλη.

Μέχρι εδώ θα μπορούσε να πει κανείς ότι το ζήτημα περιορίζεται σε μια υπόθεση ερμηνείας τι είναι γενοκτονία και τι όχι. Άλλωστε, πρόκειται για κάτι που συνέβη πριν 80 ολόκληρα χρόνια, και μάλιστα στη διάρκεια της οθωμανικής αυτοκρατορίας. Αμ δε! Στη σχετική εκδήλωση στο κινηματοθέατρο "Αττικό" (26 Απρίλη), στην οποία μίλησε και ο υπουργός Άμυνας Τσοχατζόπουλος κάλοντας λόγο για τις δυο "ορθόδοξες χώρες" και παραβρέθηκαν σχεδόν όλα τα κόμματα της βουλής, ο πρεσβευτής της Αρμενίας ζήτησε να επιστρέψει η Τουρκία στη χώρα του "τα εδάφη που παράνομα κατέχει" και που αντιστοιχούν στα 5/6 των "πατρογονικών εδαφών" της Αρμενίας. Μετά απ' αυτή τη θεάρεστη σύναξη πήγαν όλοι χεράκι-χεράκι (και ο Τσοχατζόπουλος φυσικά) στο μνημείο του Άγνωστου Στρατιώτη να καταθέσουν τα σχετικά στεφάνια.

Από την άλλη, πρόσφατα έγινε στο γνωστό ξενοδοχείο "Μεγάλη Βρετανία" στο κέντρο της Α-

θήνας δεξίωση του PKK (της γνωστής οργάνωσης που επιδιώκει στρατιωτικά διαμελισμό της Τουρκίας), στην οποία παραβρέθηκαν βουλευτές (ανάμεσά τους και ο αντιπρόεδρος της βουλής Π. Κρητικός), όπου η Σεμίσι Κιλίτς, εκπρόσωπος της μεταοπικής οργάνωσης του PKK, του ERNK, ανακοίνωσε την έναρξη λειτουργίας γραφείων του PKK στην Αθήνα για το συντονισμό των οργανώσεων του στα Βαλκάνια! Στην εκδήλωση διαβάστηκε και μήνυμα του Οτζαλάν, τον οποίο -ας σημειωθεί- πέρι κάλεσε ενυπόγραφα να επισκεφθεί την Ελλάδα η πλειοψηφία των βουλευτών! Η ανακοίνωση για την ίδρυση γραφείων του PKK στην Αθήνα προκάλεσε διπλωματικό σάλο, οι ΗΠΑ ζήτησαν "διευκρινίσεις" και ο Ρέππας αναγκάστηκε να τα μαζέψει κάπως, τη στιγμή που ο Γ. Παπανδρέου δήλωνε στο Στρασβούργο πως «στην Ελλάδα όλοι μπορούν ελεύθερα να εκφράζουν τις απόψεις τους για οποιοδήποτε θέμα, φτάνει να σέβονται τους νόμους της χώρας».

Μήπως ο νόμος του ελληνικού κράτους επιτρέπουν το διαμελισμό των γειτονικών χωρών και δεν το ξέραμε;

Για το παραμύδι των τούρκων εμπρηστών των δασών

Πολλοί έχουν πει κατά καιρούς για μας τους Έλληνες πως μας αρέσουν οι μύθοι. Εμείς θα συμπληρώναμε πως εδώ και αιώνες (από τη Ρωμαϊκή και δώθε) έχει διαμορφωθεί μια κυρίαρχη και κατευθυνόμενη από τα πάνω αντίληψη στον ελληνικό λαό πως για όλα τα δεινά του φταίνε οι άλλοι, οι ξένοι, και κυρίως (αν όχι αποκλειστικά) οι Δυτικοί. Έτσι ερμηνεύονται ιστορικά γεγονότα όπως το Σχίσμα ανάμεσα στην Ανατολική ("ορθόδοξη") και τη Δυτική χριστιανοσύνη ("παπισμός") στα μέσα του 11^{ου} αιώνα ή η πτώση της Κων/πολης στα 1204 και, κυρίως, στα 1453.

Αν επρόκειτο απλά για ένα ιστορικό καμπίσι, το ζήτημα θα έμενε στη σφαίρα της μελέτης των κοινωνικών επιστημών και θα φάνταζε ως ανέκδοτο. Δυστυχώς, όμως, ιδιαίτερα σήμερα καλλιεργούνται, με την παντοδύναμη μάλιστα ισχύ και μονοκρατορία των ΜΜΕ, παρόμοιες προλήψεις και δεισιδαιμονίες με στόχο τη συσκότιση του πραγματικού εχθρού και την πρόσδεση της χώρας μας, μέσω της ανυπόστατης "τουρκικής απειλής", στο άρμα των ρώσικων συμφερόντων.

Χαρακτηριστική ένδειξη τέτοιας κατευθυνόμενης υστερίας στο πρόσφατο παρελθόν είναι η στάση στην οποία εξωθήθηκε η πλειοψηφία του ελληνικού λαού σχετικά με το Μακεδονικό, όταν έντεχνα με ένα σωρό ψεύδη και διαστρεβλώσεις έσπρωξαν έναν ολόκληρο λαό να πιστέψει πως απειλείται από το γειτονικό λαό των εθνικά Μακεδόνων, που ούτε καν

στρατό δε διέθετε.

Αφού πέρασε η μεγάλη μπόρα του Μακεδονικού, στο καθημερινό προσκήνιο παρουσιάσανε το άλλο το αιώνο "τέρας" της οικουμένης, τους Τούρκους. Έτσι, ανάμεσα στα άλλα που ακούγονται κατά καιρούς, το 1994 διαστόματος Τζουμάκα, Παπαθεμελή και λοιπων τουρκόπληκτων βρέθηκε (ω του θαύματος!) αυτός που έβαζε τις φωτιές στα νησιά μας: οι τούρκοι πράχτορες! Ανακαλύψαμε λοιπόν μια και καλή το φταίχτη, τον καταγγείλαμε σε όλη την Ελλάδα, βγάλαμε το άχτι μας και, εκεί που πιστέψαμε πως ξεμπερδέψαμε μια και καλή με τους παλιότουρκους (αφού τους καταγγείλαμε δημόσια, υποτίθεται πως θα έκαναν λιγάκι πίσω και θα σταματούσαν για λίγο τους "εμπρησμούς"), τις επόμενες χρονιές ξαναασχολούμαστε με τους εμπρησμούς των δασών μας! Μόνο που έτσι αυτοδιαψευδόμενα, μια που φαίνεται από τα πράγματα πως δεν ήταν και τόσο σίγουρες οι ΚΥΠατζιδίκες πηγές στις οποίες στηριχθήκαμε για να αναθεματίσουμε τον "προαιώνιο εχθρό" και για τις πυρκαγιές...

Τα "στοιχεία" λοιπόν ήταν λειψά και κανείς παραέξω δε μας πίστευε. Έπρεπε επομένως να βρεθεί κάτι πιο "ατράνταχτο" και πειστικό, ακόμα και για τους εγχώριους ιθαγενείς, μια που, όπως ξεκαρδιστικά αναφέρει ο τότε υπουργός Δημόσιας Τάξης και γνωστός τουρκοφάγος Παπαθεμελής, «τις πληροφορίες του υπουργείου Δημόσιας Τάξης την άνοιξη του 1994 ορισμένοι στην

κυβέρνηση δεν τις είχαν πάρει στα σοβαρά (...) Τα στοιχεία δεν είχαν κριθεί πειστικά από την τότε κυβέρνηση» (Ελευθεροτυπία, 6-4-98). Αφού δεν τις είχαν πάρει στα σοβαρά ούτε στην κυβέρνηση Παπανδρέου, που έκανε τα πάντα για την όζυνση με την Τουρκία, φανταστείτε σε πόσο μεγάλη περιωπή τις είχαν οι υπόλοιποι...

Η ΧΡΟΝΙΚΗ ΣΤΙΓΜΗ ΤΗΣ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΗΣ

Το ρόλο της "αποκάλυψης ατράνταχτων ντοκουμέντων" ανέλαβε η παραπάνω εφημερίδα, που με βαρύγδουπο πρωτοσέλιδο άρθρο της στις 5 Απρίλη πληροφορούσε τον ελληνικό λαό ότι το ίδιο το πρωθυπουργικό γραφείο της Τουρκίας (ο Γιλμάζ δηλαδή) ομολογούσε εμπρησμούς σε νησιά μας, βομβιστικές επιθέσεις και στρατιωτικά χτυπήματα σε διάφορες περιοχές της Ελλάδας! Οποία ομολογία!

Πριν μπούμε στην ουσία της υπόθεσης, έχει ιδιαίτερη σημασία να δούμε τη χρονική συγκυρία που δημοσιεύματος: Ήταν η μέρα που επισκεπτόταν για πρώτη φορά τη χώρα μας ο τούρκος επιτελάρχης Καρανταγί, για κρίσιμες συνομιλίες με τον έλληνα ομόλογό του Τζογάνη στο φλέγον ζήτημα των Μέτρων Οικοδόμησης Εμπιστοσύνης στο Αιγαίο (πρόκειται για τις γνωστές προτάσεις Σολάνα). Αυτή η επίσκεψη αποτελούσε το κεντρικό θέμα όλων των κυριακάτικων φύλλων της ημέρας εκείνης, καθώς είχε γραφτεί πως επίκειτο συμφωνία των δύο πλευρών.

Ο ανταποκριτής της εφημερίδας

στην Άγκυρα Άρης Αμπατζής, στην προσπάθειά του να αμυνθεί απέναντι στις κατηγορίες που άρχισαν να εκτοξεύονται για τη σκοπιμότητα της χρονικής συγκυρίας, αποκαλύπτει άθελά του ακριβώς τη σκοπιμότητα. Γράφει συγκεκριμένα πως «την είδηση περί ντοκουμέντου την είχαμε γράψει πριν από ένα μήνα στη στήλη αυτή. Γράψαμε για μια έκθεση του πρωθυπουργικού γραφείου που κάνει λόγο για πυρκαγιές σε ελληνικά δάση. Ήταν μια πρώτη γέυση» (14 Απρίλη).

Μα γι' αυτό ακριβώς κατηγορήθηκε από πολλούς (και πάντως όχι καταρχήν από εμάς, αφού σήμερα είναι η πρώτη φορά που γράφουμε για το δημοσίευμα) η εφημερίδα: Αφού το είχε στην κατοχή της ένα μήνα πριν, γιατί δεν το δημοσίευε τόσο καιρό, παρά περιμένε την ημέρα ακριβώς που θα ερχόταν εδώ ο Καρανταγί; Να 'ναι επίσης τυχαίο που όλ' αυτά συνέπεσαν με την επίσκεψη Τσοχατζόπουλου στη Μόσχα και την ορατική πλέον σε πολλούς στρατηγική σύμπλευση Ρωσίας-Ελλάδας; Να 'ναι τυχαίο που λίγες μέρες μετά η ίδια εφημερίδα δημοσίευσε 2 απανωτά ολοσέλιδα άρθρα που εκθείαζαν την αναγκαιότητα πρόσδεσης της χώρας στη Ρωσία με αφορμή την "τουρκική απειλή";

Αναφερόμαστε στο άρθρο του Δ. Κωνσταντακόπουλου με τον εύγλωττο τίτλο "Ελλάς, Ρωσία, Συμμαχία;" της 16^{ης} Απρίλη, το οποίο είχε προηγουμένως δημοσιευτεί «στην εφημερίδα ΒΕΚ, μια από τις σημαντικότερες εφημερίδες της πιο "πατριωτικής" μερί-

δας του νεορωσικού επιχειρηματικού και τραπεζικού κεφαλαίου με τίτλο "Οι Πατριώτες δεν αγοράζουν Πάτριον", δημοσίευση που μπορεί να θεωρηθεί χαρακτηριστική των τωρινών προβληματισμών τμήματος της ρωσικής "ελίτ" για τη δέουσα εξωτερική πολιτική της Ρωσίας» (αυτά αναφέρονται στο τέλος του άρθρου - σημειώστε εδώ το κριτήριο να χαρακτηριστεί ένας πατριώτης: Αν είσαι πραγματικός πατριώτης, δεν αγοράζεις τους αμερικάνικους "Πάτριον", αλλά, προφανώς, τους ρώσικους S-300! Να τον χαιρέσετε τέτοιον πατριωτισμό, κύριοι!).

Μετά από δυο μέρες δημοσιεύεται κι άλλο σχετικό άρθρο, του Χ. Γιαλλουρίδη τώρα, με τον τίτλο "Εμείς και το ρωσικό χαρτί", όπου υποστηρίζεται με θέρμη ότι «η στρατηγική σύγκλιση της Ελλάδας και της Κύπρου προς τη Ρωσία είναι ζωτικής σημασίας και απολύτως αναγκαία για την ενίσχυση της πολιτικής και γεωστρατηγικής θέσης μας στην περιοχή».

Να είναι συμπτώσεις όλα αυτά;

Η ΟΥΣΙΑ ΤΗΣ ΥΠΟΘΕΣΗΣ
Ξεμακρύνουμε όμως κάπως. Ας επανέλθουμε στο "ντοκουμέντο-ομολογία".

Καταρχήν για την ίδια τη γνησιότητα του εγγράφου. Η εφημερίδα διατείνεται ότι είναι γνησιότατο, φέρει μάλιστα, λέει, και την ειδική κόκκινη σφραγίδα του πρωθυπουργικού γραφείου της Τουρκίας. Ισχυρίζεται, τέλος, πως

συνέχεια από τη σελ. 12

ΠΩΣ ΦΤΙΑΧΝΕΤΑΙ Η ΕΝΤΑΣΗ ΣΤΟ ΑΙΓΑΙΟ

συνέχεια από τη σελ. 11

η προμήθεια του “ντοκουμέντου” έγινε στη βάση της αντιπαλότητας Γιλμάζ-Τσιλέρ, ότι δηλαδή ο Γιλμάζ το έδωσε για να θάψει την Τσιλέρ, αφού οι υποτιθέμενοι εμπρησμοί από τους τούρκους πράχτορες και παρακρατικούς έγιναν επί της πρωθυπουργίας της.

Ένταση πρώτη: Μας έρχεται κομμάτι δύσκολο να πιστέψουμε πως ο Γιλμάζ ή έστω κάποιος δικός του άφησε να διαρρεύσει το απόρρητο (όπως δέχεται η εφημερίδα) κείμενο **αποκλειστικά** σε μια ελληνική εφημερίδα, και μάλιστα μια απ’ αυτές που δε θεωρούνται οι πιο φιλικά προσκείμενες προς την τούρκικη πολιτική ηγεσία. Αν ο Γιλμάζ (και ο όποιος Γιλμάζ) ήθελε να χτυπήσει την πολιτική του αντίπαλο Τσιλέρ μ’ αυτόν τον τρόπο, θα προτιμούσε να το κάνει μέσω ελληνικής εφημερίδας και όχι τούρκικης; Οι Τούρκοι, στους οποίους υποτίθεται ότι απευθύνεται ο Γιλμάζ με το κείμενο αυτό, ξέρουν να διαβάζουν καλύτερα ελληνικές εφημερίδες ή τούρκικες; Εκτός και αν η εφημερίδα έχει “πράχτορες” στα ενδότερα των τούρκικων πρωθυπουργικών γραφείων, που κλέβουν απόρρητα έγγραφα με μικροφίλμ...

Ένταση δεύτερη: Ακόμα κι αν ισχύουν τα παραπάνω απίθανα, μπορούμε να υποθέσουμε ότι ο Γιλμάζ βάζει το μίσος του απέναντι στην Τσιλέρ παραπάνω από τα εθνικά συμφέροντα της χώρας του; Θα διακινδύνευε δηλαδή μια ντοκουμενταρισμένη με ευθύνη του ίδιου δημόσια καταγγελία της Ελλάδας σε όλους διεθνείς οργανισμούς και τις χώρες που η Τουρκία είναι πίσω από τους εμπρησμούς των ελληνικών δασών σε νησιά όπως η Ρόδος; Δε νομίζουμε πως είναι ισχυρή μια τέτοια άποψη.

Εμείς ντεντέκτιβ δεν είμαστε ούτε τους ντεντέκτιβ κάνουμε. Πολιτικές εκτιμήσεις κάνουμε με βάση τα πραγματικά γεγονότα και την ανάλυσή μας για τα διεθνή και τοπικά προβλήματα.

Πέρα όμως από τα παραπάνω, από μια προσεκτική ανάγνωση του “ντοκουμέντου” δεν προκύπτει καμιά ομολογία, έστω και έμμεση, ότι η Τουρκία είναι πίσω από τους εμπρησμούς και τις βομβιστικές επιθέσεις. Ίσα-ίσα, αυτό που “ομολογείται” έμμεσα είναι η διασύνδεση των αποτρόπαιων αυτών πράξεων **και από τις δύο πλευρές του Αιγαίου** με το PKK. Η ίδια η εφημερίδα αναφέρεται σε άρθρο της τουρκικής Μιλιέτ στις 21 Σεπτέμβρη 1997, στο οποίο επικαλούμενη στρατιωτικές πηγές γράφει ότι «η έκρηξη που σημειώθηκε στην κατοικία του νομάρχη της Μυτιλήνης (σς: λαθεμένα αναφέρεται η Μυτιλήνη, ενώ πρόκειται για το Ρέθυμνο) διαπιστώθηκε ότι είναι έργο του PKK».

Το τούρκικο ΥΠΕΞ, απ’ ό,τι αναφέρει πάλι η ίδια η *Ελευθεροτυπία*, είχε εκδώσει ανακοίνωση διάψευσης, με την οποία «υπο-

γράμμιζε τον “αγόνα που δίνει το τουρκικό κράτος εναντίον της τρομοκρατίας” και απέρριπτε τους ισχυρισμούς ότι “το κράτος στην προσπάθειά του αυτή παραβλέπει παράνομες δραστηριότητες ή καταφεύγει σε μεθόδους που έχουν σκοπό να καταστρέψουν το φυσικό περιβάλλον σε άλλες χώρες».

Η εφημερίδα πάλι αναφέρει ως ενισχυτικό των απόψεών της το ότι «ο (τούρκος) καθηγητής Διεθνούς Δικαίου του πανεπιστημίου Γκαζί Μελίχ Ακτάς, σε ημερίδα που διοργανώθηκε πριν από 10 μέρες στην Κωνσταντινούπολη σχετικά με θέματα εκδημοκρατισμού, αναφέρθηκε στο θέμα με τρόπο αποκλυπτικό. Έκανε ευθέως λόγο για το απόρρητο μέρος της έκθεσης του γραφείου του πρωθυπουργού και ειδικότερα για “αποτυχημένες επιχειρήσεις στα ελληνικά νησιά”. Δήλωσε χαρακτηριστικά ο καθηγητής ότι “όταν είναι πετυχημένες οι επιχειρήσεις, δεν υπάρχει πρόβλημα, όταν όμως είναι αποτυχημένες, τα φορτώνουμε στους ακροδεξιούς οι οποίοι σαφώς έχουν πάρει μέρος σε επιχειρήσεις του κράτους». Μα στα σοβαρά ισχυρίζεται ο κ. Αμπατζής ότι αυτή η τοποθέτηση είναι ενισχυτική των απόψεών του; Ο καθηγητής κάνει λόγο για “αποτυχημένες επιχειρήσεις”. Αφού υποτίθεται ότι στόχευαν σε εμπρησμούς και βομβιστικές επιθέσεις, και αυτές όντως έγιναν, τότε πού έγκειται η αποτυχία; Δεν καταλαβαίνει ότι μ’ αυτά που γράφει εκτίθεται;

Αν, παρόλ’ αυτά, το “ντοκουμέντο” αποτελεί όντως ομολογία εμπρησμών κτλ., τότε γιατί δεν το εκμεταλλεύεται η ελληνική κυβέρνηση να καταγγείλει την Τουρκία σε ανατολή και δύση; Όρες είναι να μας πούνε ότι κάνει πλάτες στην Τουρκία! Όταν πρωτοπαρουσιάστηκε το ζήτημα το 1994, είχαμε κυβέρνηση Παπανδρέου. Αληθινά υπάρχει έστω κι ένας άνθρωπος που πιστεύει ότι ο Παπανδρέου θα άφηνε να πάει χαμένη μια τέτοια ευκαιρία; Η ΕΥΠ, γράφει η εφημερίδα (7 Απρίλη), είχε κάνει «ειδική αναφορά, άκρως απόρρητη, για την ενημέρωση του τότε πρωθυπουργού Α. Παπανδρέου».

Αλλά και σήμερα, ενώ «κυβερνητικοί αξιωματούχοι επιβεβαίωσαν το πρωτοσέλιδο δημοσίευμα της Κ.Ε., επιμένοντας ότι η κυβέρνηση στο πρόσφατο παρελθόν είχε συγκεκριμένα στοιχεία στη διάθεσή της για τούρκικους εμπρησμούς στα ελληνικά νησιά» και ενώ «ο κυβερνητικός εκπρόσωπος τόνισε ότι “η σοβαρότητα των στοιχείων είναι προφανής”, άλλοι κυβερνητικοί παράγοντες είναι πιο επιφυλακτικοί: «Ο υπουργός Εξωτερικών Γ. Κρανιδιώτης δήλωσε συγκεκριμένα: “Αναλθεύουν οι πληροφορίες αυτές και εφόσον επαληθευθούν, δημιουργούν βεβαίως ένα σοβαρό ζήτημα. Η Ελλάδα ασφαλώς και θα διαμαρτυρηθεί και στην Τουρκία ζητώντας εξηγήσεις και σε διεθνή βήματα» (6 Απρίλη). Από το “ατράνταχτο ντοκουμέντο” πήγα-

με στο “εάν” και στο “εφόσον”. Αποδείξη της αδυναμίας να θεωρηθεί γνήσιο το “ντοκουμέντο” είναι πως μέχρι σήμερα ούτε διάβημα υπήρξε ούτε καταγγελία στα διεθνή βήματα ούτε τίποτα. Ακριβώς για να μη γίνουμε καταγέλαστοι. Στο εσωτερικό μέτωπο ωστόσο η “είδηση” “έπαιξε” στα ΜΜΕ βαθαίνοντας το μίσος και την υστερία στην ψυχή του ελληνικού λαού.

Και ο Πάγκαλος: «Είναι ένα έγγραφο το οποίο ήταν σε γνώση μας, όπως και οι σχετικές πληροφορίες. Ο λόγος για τον οποίο δεν το έχουμε δημοσιεύσει είναι γιατί δεν μπορούμε ν’ αποδείξουμε την ύπαρξή του». Όπερ έδει δείξει!

Αλλά και το 1994, όταν είχε πρωτοπλασαριστεί το παραμύθι με τις γνωστές δηλώσεις Τζουμάκα, τα “επιχειρήματα” ήταν αποκαλυπτικά. Μαζί με τον Παπαθεμελί υποστήριζαν πως κάποιιο τούρκοι πράχτορες παρακολουθούνταν από κοντά ως ύποπτοι παράνομων ενεργειών στα ελληνικά νησιά. Και πως αμέσως μετά έγιναν οι εμπρησμοί. Ωραία! Και γιατί δεν πιάνατε τους πράχτορες επ’ αυτοφώρω να ξε-

μπροστιάζατε και την Τουρκία;

Εδώ είναι ακριβώς και το ένα αδύνατο σημείο αυτής της θεωρίας: Ενώ το PKK μπορεί να υπονομεύει “εσωτερικά” την Τουρκία, η ίδια δεν μπορεί να το κάνει αυτό στην Ελλάδα, ιδιαίτερα στα νησιά του Αιγαίου, καθώς δε διαθέτει εσωτερικά ερείσματα. Άρα, αν έκανε κάτι τέτοιο θα το έκανε μόνο με “εξωτερική” επέμβαση, με πράχτορες δηλαδή, κάτι όμως εξαιρετικά δύσκολο, καθώς με το καθεστώς της βίζας που ισχύει για τους τούρκους τουρίστες στην Ελλάδα είναι εύκολο για τις δυνάμεις ασφαλείας (βλ. ΚΥΠ) να παρακολουθούν όσους θεωρούν ύποπτους. Στο κάτω-κάτω η Ελλάδα δεν έχει βουλιάζει και από τούρκους τουρίστες.

Έπειτα, η λογική αυτή θα είχε μια βάση αν οι εμπρησμοί των ελληνικών δασών ήταν χαρακτηριστικό α) μόνο των ετών πρωθυπουργίας της Τσιλέρ και β) μόνο των συγκεκριμένων περιοχών, των νησιών του Αιγαίου. Όμως ούτε το ένα ούτε το άλλο ισχύει. Κάθε χρόνο η Ελλάδα καίγεται απ’ άκρου σ’ άκρο. Μόλις την τελευταία βδομάδα καιγόταν ο Ταϊγέτος, και ο υπεύθυνος της πυρόσβεσης ήταν πεντακάθαρος για την πηγή του ε-

μπρησμού όταν έλεγε ότι εδώ και χρόνια προτρέπουν τους ντόπιους να μην καθαρίζουν το έδαφος τέτοια εποχή βάζοντας φωτιές...

Όποιος θέλει να βρει τις αιτίες των εμπρησμών των δασών μας, δε χρειάζεται να ψάξει μακριά. Αν εξαίρεσει κανείς τις περιπτώσεις αμέλειας από αποτσιγάρα, κάψιμο χόρτων για καθάρισμα, πεσμένα καλώδια της ΔΕΗ, σπίθες από τις σιδηροτροχιές των τρένων, αν εξαίρεσει τους συνειδητούς εμπρησμούς των κτηνοτρόφων για να φυτρώσει την καινούρια χρονιά φρέσκο χορτάρι για τα ζώα και αυτούς των οικοπεδοφάγων για αλλαγή της χρήσης γης, ιδιαίτερα σε τουριστικά αναπτυσσόμενες περιοχές, όπως είναι τα νησιά μας, τότε ασ ψάξει στους νεκροθάφτες και σαμποταριστές της βιομηχανίας, σ’ αυτούς που θέλουν να νεκρώσει η οικονομική ζωή της χώρας για να παραδοθεί αμαχητί στη ρώσικη αρκούδα, αφού και ο τουρισμός αποτελεί ένα είδος “βιομηχανίας” συναλλάγματος και ανάσα ζωής για τη ρηγιαγμένη από το σοσιαλφασισμό χώρα μας. Αυτοί είναι οι πράχτορες, οι εμπρηστές και οι βομβιστές.

Η ΣΥΜΦΩΝΙΑ ΓΙΑ ΤΟ ΕΥΡΩ: ΤΕΡΑΣΤΙΟ ΒΗΜΑ ΠΡΟΟΔΟΥ

συνέχεια από τη σελ. 2

γαίο και την Κύπρο, να την προσδιορίζει μια χώρα που στρατιωτικο-πολιτικά βρίσκεται πια κάτω από τη ρώσικη επιρροή, η Ελλάδα. Αυτό σημαίνει ότι έμμεσα η μόνη υπαρκτή εξωτερική πολιτική της Ευρώπης, είναι η υποχώρηση της στη Ρωσία, δηλαδή η αυτοκτονία. Το ευρώ είναι αδύνατο να λύσει αυτό το κατ’ εξοχήν πολιτικό πρόβλημα. Ευρώ και υποταγή στη Ρωσία: αυτή είναι η πιο μεγάλη αντίφαση της ευρωπαϊκής ενοποίησης τούτη τη στιγμή. Και αυτή την αντίφαση την πληρώνει πιο πολύ από όλους ο ευρωπαϊσμός που χαροπαλεύει στην Ελλάδα. Πορεία της Ελλάδας προς το ευρώ, είναι αδύνατη με τέσσερα τρις για στρατιωτικές δαπάνες, με τους πράχτορες της Ρωσίας και τους εθνικιστές να εμποδίζουν, κυρίως με τη βία, τον εκσυγχρονισμό της μεγάλης βιομηχανίας, να σαμποτάρουν κάθε νέα επένδυση, και να διατηρούν τις καθυστερημένες σχέσεις και δυνάμεις παραγωγής στην ύπαιθρο.

Η μοναδική μέχρι τώρα εφαρμοσμένη πρακτικά οικονομική πολιτική της ευρωπαϊκής ελληνικής αστικής τάξης για τη σύγκλιση με την Ευρώπη είναι η μείωση του μεροκάματου. Αυτή την πολιτική την πετυχαίνει κυρίως με την εισαγωγή φτη-

νής εργατικής και παράνομης ξένης δύναμης, και τη δημιουργία ενός απέραντου μικτού, ελληνικού και ξένου εφεδρικού στρατού ανέργων που πιέζουν ακόμα πιο κάτω τα μεροκάματα.

Σε αυτή την πολιτική τη σπρώχνει και την διευκολύνει ο σοσιαλφασισμός που θέλει διάσπαση και διάλυση της εργατικής τάξης και μείωση του παραγωγικού εκσυγχρονισμού που του επιβάλλουν τα ψηλά μεροκάματα. Ταυτόχρονα την εμποδίζει να εφαρμόσει τις θετικές εκσυγχρονιστικές πλευρές του προγράμματός της στις ΔΕΚΟ, την ύπαιθρο, την παιδεία και αλλού. Είναι να απορεί κανείς με την ικανότητα του λαού μας να διακρίνει ακόμα, παρ’ όλη αυτή την ατελείωτη προβοκάτσια, ότι ο ευρωπαϊκός δρόμος είναι η μοναδική σημερινή διέξοδος για τη χώρα, να θέλει το ευρώ, και να επιμένει να κρατάει σε μειωποιητική θέση τα τρία ρώσικα κόμματα, το ψευτοΚΚΕ, τον ΣΥΝ και το ΔΗΚΚΙ. Αυτή η περίοδος είναι η τελευταία ίσως ευκαιρία όχι απλά γι’ ατην Ευρώπη, αλλά για τη δημοκρατία στην Ελλάδα. Αν ο ευρωπαϊκός δρόμος κλείσει για το λαό μας σε συνθήκες προβοκάτσας οικονομικής ή στρατιωτικής, αν δηλαδή αυτός ο δρόμος κλείσει και ο λαός πιστέψει, όπως θέλουν οι σοσιαλφασιστές, ότι έκλεισε εξαιτίας της ίδιαις της Ευρώπης που δήθεν θέλει την πείνα του λαού, την περιθωριοποίηση της Ελλάδας, τη

συμμαχία με την Τουρκία κλπ, τότε μια δικτατορία καλυμμένη ή ανοιχτή των ρωσόφιλων και των σοβινιστών θα είναι πολύ κοντά.

Όμως οι συνθήκες που φέρνουν μπροστά μας έναν κίνδυνο, φέρνουν και τους όρους για την αντιμετώπισή του. Απέναντι στον επιτιθέμενο μεσαίωνα των τραμπούκων και των μυστικιστών ξυπνάνε, δυναμώνουν και αναζητούν την ενότητά τους οι δυνάμεις της δημοκρατίας, της ανάπτυξης, του διαφωτισμού και της ειρήνης. Αυτό γίνεται σήμερα σε μια πρωτοφανή κλίμακα. Αν αυτές οι δυνάμεις καταφέρουν να καταστρώσουν μια ελάχιστη κοινή δημοκρατική πλατφόρμα οι θετικές εξελίξεις θα είναι ραγδαίες.

Ο λαός δεν αντέχει άλλο τη μιζέρια, αλλά έχει μισήσει και τους τραμπούκους ψευτοσωτήρες του και θέλει την Ευρώπη από διαίσθηση. Μέσα σε τέτοιες καινούργιες συνθήκες το στόχος της κίνησης της Ελλάδας προς το ευρώ μπορεί να είναι ένας άμεσος, χειροπιαστός και προοδευτικός στόχος.

Αυτή του την ιδιότητα μπορούν να την αποκαλύψουν μόνο οι πραγματικοί μαρξιστές και οι συνειδητοί εργάτες. Αυτοί είναι σήμερα σε θέση να δώσουν πολιτική κατεύθυνση, οργανωτική συγκρότηση και ενθουσιασμό στο πλάτυ δημοκρατικό μέτωπο που έρχεται.

Ο ρόλος της ΟΑΚΚΕ γίνεται τώρα καθοριστικός.

ΕΠΕΤΗΡΙΔΑ: ΕΠΙΘΕΣΗ ΤΩΝ ΤΡΑΜΠΟΥΚΩΝ

Οι αντιδραστικές δυνάμεις που ελέγχουν την ΟΛΜΕ-ΔΟΕ (ΣΥΝ, ΝΔ, Λαϊκωτική πτέρυγα του ΠΑΣΟΚ, ψευτοΚΚΕ και η ψευτοεπαναστατική τους ουρά) έβαλαν πλώρη, όπως είχαμε αναφέρει και σε προηγούμενο φύλλο της Ν.Α για την ματαίωση του διαγωνισμού του υπουργείου Παιδείας για την πρόσληψη καθηγητών στη Μέση Εκπαίδευση και την ακύρωση του νόμου Αρσένη.

Οι κινητοποιήσεις διαμαρτυρίας για την κατάργηση της της επετηρίδας απ' αυτές τις δυνάμεις έχουν άμεση σχέση, κατά τη γνώμη μας, με την αξιολόγηση των μονίμων καθηγητών, όπως προβλέπεται από το νέο νόμο. Στην ουσία δηλαδή, η αντικατάσταση της επετηρίδας με επιλογή για διορισμό μέσω διαγωνισμού, δεν είναι τίποτε άλλο παρά ένα προστάδιο της αξιολόγησης του καθηγητή που θα συνεχιστεί και στη θητεία του ως μόνιμου. Όμως, όπως είχαμε εξηγήσει και άλλοτε, οι αντιδραστικές αυτές δυνάμεις δεν δέχονται καθόλου την αξιολόγηση. Η μικροαστική ελιτίστικη αντίληψη που τρέφουν για τον καθηγητή δεν ανέχεται κανενός είδους έλεγχο.

Αυτό είναι που τους κάνει να λυσάνε λέγοντας ότι το πτυχίο τους θα "ακυρωθεί" αν υποστούν τον "ταπεινωτικό" γι' αυτούς διαγωνισμό επιλογής ψε βάση τον βαθμό ικανότητας.

Επιστράτευσαν λοιπόν όλη τους την τ'εχνη της παρακώλυσης και έκαναν προσφυγή στο Συμβούλιο Επικρατείας προσπαθώντας να αποδείξουν την αντισυνταγματικότητα των διατάξεων του νέου νόμου, όσον αφορά το διαγωνισμό επιλογής.

Με σοφίσματα, όπως για παράδειγμα, ότι ο διαγωνισμός αυτός ακυρώνει το πτυχίο, αφού δεν το θεωρεί αρκετό(!) για διορισμό προσπαθούν να υποστηρίξουν τις απόψεις τους.

Η δεύτερη μέθοδος που χρησιμοποίησαν είναι η κλασική πια γι' αυτούς μέθοδος της προβοκάτσιας.

Συσπειρώνοντας ελάχιστους α-

διόριστους και αναπληρωτές και εκφοβίζοντας τους υπόλοιπους να μην καταθέσουν αίτηση για τον διαγωνισμό προσπαθούν να δημιουργήσουν μια defacto κατάσταση που να μην μπορεί να επιτρέψει σε κανέναν αμφισβήτηση της δικιάς τους πολιτικής θέσης.

Οι εικόνες που παρακολούθησαμε πρόσφατα στην τηλεόραση αποδεικνύουν περίτρανα την αλήθεια των παραπάνω. Μια αισχρή μειοψηφία προβοκατόρων να προσπαθεί να σταματήσει την κατάθεση αιτήσεων από αδιόριστους. Οι αδιόριστοι υποψήφιοι του διαγωνισμού αδιαφορώντας για την παρουσία τους να προχωρούν απτόητοι για την κατάθεση αίτησης. Απ' την άλλη η προκλητική στάση των προβοκατόρων να οδηγεί τις καθαρίστριες στο κατάβρεγμά τους μπροστά στην πλήρη αδιαφορία των υποψηφίων. Σκηνές "απείρου κάλλους" αλήθεια!

Ο Ανθόπουλος ανέφερε 46.000 περίπου υποψηφίους για το διαγωνισμό. Αν σκεφτούμε ότι φέτος είναι η πρώτη χρονιά που πραγματοποιείται το μέτρο αυτό, ο αριθμός είναι αρκετά σημαντικό.

Στις 7 του Μάη μετά από τη συγκέντρωση στο Αρσάκειο Μέγαρο διαδραματίζεται άλλο γεγονός που αποκαλύπτει ακόμα περισσότερο την προβοκατόρικη διάθεσή της ηγεσίας της ΟΛΜΕ.

Η διά της βίας προσπάθεια να πλησιάσουν στο Μέγαρο του Ζαπτείου, όπου ο Σημίτης έδινε συνέντευξη, προφανώς για να την παρεμποδίσουν, αποκαλύπτει ακόμα περισσότερο την προβοκατόρικη διάθεσή τους. Το σπρώξιμο στα παρατεταγμένα ΜΑΤ και οι πέτρες έκαναν πάλη τη δουλειά τους.

Αλήθεια ποιου είδους συνταγματική νομιμότητα να είχαν στο νου τους οι προβοκάτορες; Μάλλον το γνωστό "νόμος είναι το δίκιο του εργάτη" που είναι αποκλειστικά το δίκαιο του Πε-

ρισσού. Μπορεί πραγματικά το δίκιο του εργάτη, του εργαζόμενου, στην προκείμενη περίπτωση του αδιόριστου καθηγητή να κρύβεται πίσω από τέτοιες προβοκάτσιες; Απ'ότι φαίνεται όμως στη χώρα μας τελευταία δεν επιτρέπεται ούτε στους υπουργούς, ούτε ακόμα και στον πρωθυπουργό να μιλάει στο λαό. Αυτό το έδειξαν και επεισόδια που προκάλεσαν οι ίδιοι άνθρωποι στη Θεσσαλονίκη (Ανθόπουλο), στην Νομική (Αρσένη), στην Πάντειο (Σημίτη) και χθες στην Καισαριανή ενάντια στον υπουργό Δικαιοσύνης Γιαννόπουλο.

Γι' αυτό απ' ό, τι φαίνεται η πλειοψηφία των αδιόριστων αλλά και των μονίμων καθηγητών κράτησαν αποστάσεις απ' αυτές τις κινητοποιήσεις.

Η απόρριψη της προσφυγής στο Συμβούλιο Επικρατείας τους κατακεραύνωσε, από 'κει κι ύστερα μπήκαν στο δρόμο της προβοκάτσιας.

Τελειώνοντας θα θέλαμε να αναφέρουμε ένα στοιχείο που δείχνει την υποκριτική στάση αυτών των πολιτικών δυνάμεων απέναντι στους αδιόριστους.

Ένα από τα επιχειρήματα που χρησιμοποίησαν για να τους ξεσηκώσουν ενάντια στην κατάργηση της επετηρίδας ήταν ότι ενώ πολλοί απ' αυτούς είχαν φτάσει λόγω σειράς κοντά στο διορισμό με το νέο νόμο και το διαγωνισμό έχαναν τη σειρά τους. Όταν λοιπόν το υπουργείο έδωσε την προνομία του 2% σε παλαιότερους πτυχιούχους για ένα μεταβατικό διάστημα, αυτοί κατήγγειλαν την ευνοϊκή αυτή διάταξη για τους παλιότερους αδιόριστους ως αντισυνταγματική και ζήτησαν την κατάργησή της με την προσφυγή τους στο Συμβούλιο Επικρατείας. Δε θα πρέπει να ξεχνιόμαστε λοιπόν ούτε οι αδιόριστοι ούτε οι μόνιμοι καθηγητές ποιοι είναι οι πραιτωριανοί. Τους έχουν δώσει κατ' επανάληψη δείγματα οι συνδικαλιστές της ΟΛΜΕ.

Η ΔΙΚΗ ΤΟΥ ΠΑΠΟΝ

Αλλού κυνηγάνε τους συνεργάτες των ναζιστών

Στην Ελλάδα τα μέλη της "Χρυσής Αυγής" απειλούν από τα γραφεία τους ότι όποιος ξένος ή "ανθέλληνας" τολμήσει να περάσει από εδώ θα καλοπεράσει... και δεν θα επεμβαίνει καμία δικαστική αρχή (όπως βέβαια δεν έχει επέμβει ποτέ ως τώρα στους τόσους ξυλοδαρμούς των ξένων και αντιρατσιστών που έχουν γίνει όλα αυτά τα χρόνια).

Στην Ελλάδα ο αρχηγός της αξιωματικής αντιπολίτευσης, Κ. Καραμανλής επιμένει να καλύπτει τον Καρατζαφέρη και τα καλέσματα του στη "Χρ. Αυγή". Ενώ όλα αυτά γίνονται εδώ, στη Γαλλία ολοκληρώθηκε πρόσφατα η πιο πολυδάπανη και η μεγαλύτερη σε διάρκεια δίκη που έχει γίνει στα μεταπολεμικά χρονικά αυτής της χώρας, η δίκη του συνεργάτη των Γερμανών, ανώτατου υπαλλήλου του κράτους του Βισύ, ναζιστή Παπόν που καταδικάστηκε για εγκλήματα εναντίον της ανθρωπότητας. Ο Παπόν ήταν υπεύθυνος για τη σύλληψη και τη μεταφορά χιλιάδων Εβραίων σε στρατόπεδα συγκέντρωσης κατά τη διάρκεια του Β' Παγκοσμίου Πολέμου όπου οι περισσότεροι βρήκαν τελικά το θάνατο.

Ο 87χρονος Παπόν δεν απέφυγε ούτε τη δίωξη, ούτε την καταδίκη, παρά τα 87

του χρόνια, την ίδια στιγμή που στην Ελλάδα, που όχι μόνο οι χουντικοί κυκλοφορούν ελεύθεροι, και ένα μεγάλο τμήμα του επίσημου πολιτικού κόσμου έχει τοποθετηθεί υπέρ της απόδοσης χάρης για "λόγους ανθρωπισμού", αλλά και που ποτέ κανένας συνεργάτης των Γερμανών δεν καταδικάστηκε γι' αυτή του τη δράση. Εδώ οι φίλοι της χούντας φωνάζουν: "Η δημοκρατία συγχωρεί", δημαγωγώντας υποκριτικά, ενώ ο Κ. Καραμανλής υποστηρίζει για να καλύψει τον Καρατζαφέρη ότι "η ιστορία επιδέχεται διάφορες ερμηνείες". Η ιστορία επιδέχεται πραγματικά διάφορες ερμηνείες ανάλογα με τη σκοπιά που τη βλέπει κανείς. Αν είναι ναζιστής, αθώνει τον ναζισμό, αν είναι δημοκράτης τον καταδικάζει και σήμερα, όπως θα τον καταδικάζει πάντα, γιατί αλλιώς η δημοκρατία δεν έχει νόημα.

Το γαλλικό κράτος διέθεσε ένα σεβαστό ποσό για να γίνει αυτή η δίκη που κόστισε 780 εκ. ελληνικές δρχ. Χρειάστηκαν 94 συνεδριάσεις του δικαστηρίου, αποζημιώσεις των ενόρκων, μεγάλα ποσά για να καλυφθούν τα έξοδα των ειδικών μαρτύρων που κλήθηκαν για να φωτίσουν κάθε πτυχή αυτής της υπόθεσης.

Η Γαλλία έδωσε τη μοναδική απάντηση που αρμόζει στο ναζιστικό παρελθόν, τιμωρία και καταδίκη 10 χρόνων στο συνεργάτη των ναζί, Μ. Παπόν.

Τι πουλάει ο γερο-πράχτορας...

συνέχεια από τη σελ. 14

κή μειονότητα σαν τέτοια, είναι ο κοινός εθνικός χαρακτήρας των μελών της που εκδηλώνεται πιο πραχτικά στο ζήτημα της γλώσσας, αλλά και στο ζήτημα της εθνικής ιστορίας, της ψυχροσύνθεσης και των δεσμών με το αντίστοιχο έθνος και το αντίστοιχο εθνικό κράτος. Η εθνική μειονότητα πραγματικά δεν αποτελεί έθνος, ούτε είναι υποχρεωτικά τμήμα έθνους με τη γεωγραφική ή και την οικονομική έννοια, γι' αυτό και δεν έχει γενικά το δικαίωμα του αποχωρισμού, όμως ο δεσμός της με το έθνος είναι το κύριο προσδιοριστικό χαρακτηριστικό της.

Αυτό μπορεί κανείς να το διακρίνει πραχτικά στο ζήτημα της γλώσσας. Σύμφωνα με το πνεύμα των απατεώνων που αρνούνται τον εθνικό χαρακτήρα στη μακεδονική μειονότητα, αυτή έχει να διδαχτεί μια περιορισμένη, δικιά της τοπική γλώσσα. Στην πραγματικότητα όμως οι μακεδόνες της μειονότητας έχουν να μάθουν μια ξεχωριστή εθνική γλώσσα, μια ευρύτερη γλώσσα, λογοτεχνικά καλλιεργημένη και αναπτυγμένη. Αυτή η καλλιέργεια και η μελέτη της γλώσσας δεν μπορεί παρά να γίνονται σε εθνικό επίπεδο. Σε αυτό το επίπεδο συντελείται η ζύμωση και η ανάπτυξη της γλώσσας γενικά. Η γλωσσική ε-

πικoinωνία είναι στοιχείο της κοινής εθνικής ζωής που ενώνει την εθνική μειονότητα και το αντίστοιχο έθνος. Αλλά τι εθνική μειονότητα να αναγνωρίσει ο γερο-πράχτορας, αφού δεν αναγνωρίζει το έθνος το ίδιο; Όχι μόνο στη συνέντευξή του δεν θα βρει κανείς ένα τέτοιο υπαινιγμό, αλλά αντίθετα οι Μακεδόνες και η Μακεδονία προσδιορίζονται από αυτόν αποκλειστικά σαν γεωγραφικές οντότητες και η έννοια του εθνικά μακεδονικού διαλύεται.

Λέει ο απατεώνας: "...Μακεδονία δεν υπάρχει μονάχα εδώ. Αν πχ είχα γεννηθεί στη Θεσσαλονίκη ή στην Κοζάνη, ή στη Φλώρινα, ή στις Σέρρες, εγώ, ο πατέρας μου, ο παππούς μου και μεγά-

λωνα εκεί, δεν θα μπορούσα, μήπως να λέω ότι είμαι Μακεδόνας;". "Βεβαίως και θα μπορούσατε". του απαντούν οι δημοσιογράφοι και συνεχίζει αναθαρρημένος: "Εσείς αν είχατε γεννηθεί σ' αυτό το 39,5% της Γεωγραφικής Μακεδονίας, (προσέξτε το κεφαλαίο Γ στη λέξη "γεωγραφική"), "που ανήκει στη χώρα σας, δεν θα μπορείτε να έχετε το δικαίωμα να λέτε ότι είστε Μακεδόνισσα;" και παρακάτω: "Έχετε και σεις Μακεδονία, έχουμε και μεις Μακεδονία και μάλιστα το μεγαλύτερο μέρος. Το 50,5% της Γεωγραφικής Μακεδονίας είναι στην Ελλάδα. Εδώ είναι το 39,5%. Στη Βουλγαρία είναι το 9,5% και στην Αλβανία το 0,5%. Τη μοιράσανε τη Μα-

κεδονία με τους Βαλκανικούς πολέμους".

Να λοιπόν που ο γεροκνίτης βρέθηκε πιο Μακεδόνας από τους εθνικά Μακεδόνες, αφού κατέχει το 50,5% των μετοχών της "Γεωγραφικής" Μακεδονίας, ενώ εκείνοι μόνο το 39,5% παρ' όλο που τη Μακεδονία "τη μοιράσανε" προφανώς οι "κακοί". Οι κακοί τη μοιράσανε, αλλά ο γεροκνίτης επικαλείται το 50,5% για να κατοχυρώσει την πρωτοκαθεδρία του στη μακεδονικότητα.

Πραγματικά οι πολιορκημένοι της Δημ. της Μακεδονίας πρέπει να αισθάνονται σε πολύ δύσκολη θέση για να επιδιώκουν την συνεργασία με τέτοιους ξεδιάντροπους ταχυδακτυλουργούς.

Τι πουλάει ο γερο-πράχτορας στη Δημοκρατία της Μακεδονίας

Μετά το ταξίδι του Γκλιγκόροφ στη Μόσχα και ενώ ο αλβανικός σοβινισμός ετοιμάζεται να βάλει χέρι στο Τέτοβο, απειλώντας με διαμελισμό τη Δημ. της Μακεδονίας, νάτος και ο Φλωράκης ταξίδι στα Σκόπια. Εφτά ολόκληρα χρόνια μετά την έκρηξη του μακεδονικού περιμένει η ύαινα να επισκεφτεί μια πολιορκημένη χώρα.

Την επισκέπτεται τώρα που τη βλέπει να τρεκλίζει και που απεγνωσμένα πιάνεται ακόμα και από τον χειρότερο εχθρό της, τη Ρωσία, για να διαφυλάξει την ύπαρξή της. Είχαμε πάντα τονίσει ότι η απειλή διαμελισμού στο Τέτοβο θα σπρώχνει τη Δημ. της Μακεδονίας στην αγκαλιά του "ορθόδοξου τόξου". Ήδη αυτή η κρίση σπρώχνει τη Δημ. της Μακεδονίας σε ένα αντιαλβανικό μέτωπο στο πλευρό της Σερβίας. Αλλά βέβαια η Σερβία είναι ήδη εταυρωμένη στη στρατηγική του "ορθόδοξου τόξου", αν και προβάλλει αντιστάσεις στην απόλυτη ρώσικη κηδεμονία. Γι' αυτό οι απανταχού της γης πράχτορες της Ρωσίας παίρνουν το μέρος της Σερβίας στο Κόσοβο, ενώ η ίδια η ρώσικη διπλωματία επιτρέπει στον ευατό της να παίζει διπλό παιχνίδι φουντώνοντας ταυτόχρονα τον αλβανικό σοβινισμό ενάντια στη Σερβία.

Εμείς από την πλευρά μας υποστηρίζουμε τη θέση ότι ο αλβανικός σοβινισμός είναι ο κύριος υπεύθυνος της κρίσης στο Κόσοβο, αλλά αυτό δεν σημαίνει κανενός είδους συμμαχία με τη Σερβία. Η Σερβία είναι υπόλογη για τον συνεχιζόμενο διαμελισμό και κατοχή της Βοσνίας και γι' αυτό πρέπει να συνεχίζει να δέχεται τα διεθνή πυρά και να υφίσταται τη διεθνή απομόνωση. Συμμαχία με τον εγκληματικό σέρβικο σοβινισμό σημαίνει σήμερα αποδοχή του διαμελισμού της Βοσνίας, οπότε, από άποψη αρχής αποδοχή και του διαμελισμού της ίδιας της Δημ. της Μακεδονίας. Άλλωστε και στο ζήτημα του Κόσοβου, ενώ την κύρια ευθύνη την έχουν οι αλβανοί σοβινιστές αποσχιστές, μια δημοκρατική λύση σημαίνει εδαφική αυτονομία του Κόσοβου μέσα σε μια ενιαία δημοκρατική Σερβία.

Ο Φλωράκης, λοιπόν, πηγαίνει τώρα στη Δημ. της Μακεδονίας για να υποδείξει, αυτός ο σταθερός υπερασπιστής του σέρβικου νεοναζισμού, μια τέτοια "ορθόδοξη" προσέγγιση σαν αντίβαρο στην άλλη κίνηση, στην άλλη γραμμή που ακολουθεί εδώ και χρόνια η μακεδονική διπλωματία, τη γραμμή της προσέγγισης με την Ευρώπη και το ΝΑΤΟ. Όσο το ΝΑΤΟ ετοιμάζεται να αποσύρει τις δυνάμεις του από τη Δημ. της Μακεδονίας κάτω από την καθοδήγηση του ρωσόφιλου Κλίβτον, τόσο οι μακεδόνες αστοί πολιτικοί αναζητούν εναγώνια άλλα στηρίγματα.

Να λοιπόν γιατί ο γεροπράχτορας πήγε αυτή τη στιγμή να που-

λήσει τηνπραμάτεια του. Να τι είπε λοιπόν στους δημοσιογράφους της Νόβα Ματσεντόνια, σύμφωνα με τον "Ριζοσπάστη" της 7 Μάη: "...Έχουμε τώρα τα γεγονότα στο Κόσοβο. Μας έλεγαν στη συνάντηση που είχαμε με το Σοσ. Κόμμα ότι καλλιεργείται η προπαγάνδα και στην αλβανική μειονότητα που υπάρχει στη χώρα σας, στο Τέτοβο, ότι "αυτοί στο Κόσοβο είναι αδελφια μας και εμείς πρέπει να τους υποστηρίξουμε". Όλα αυτά περικλείουν κινδύνους που μπορεί να επεκταθούν στη χώρα σας".

Αφού έτσι επισείει τον κίνδυνο του διαμελισμού, και υποδεικνύει έμμεσα συμμαχία με τη Σερβία, ο γεροπράχτορας συνεχίζει: "Έχει αργαστεί το τομάρι μας από την πολιτική των ιμπεριαλιστών. Οι ιμπεριαλιστές δεν πρόκειται να σταθούν εδώ. Θα επεκταθούν παραπέρα στη Θράκη όπου υπάρχει μουσουλμανική μειονότητα, στη Βουλγαρία όπου υπάρχει τούρκικη μειονότητα. Στόχος τους είναι να εξασφαλίσουν τον απόλυτο οικονομικό, και πολιτικό έλεγχο στις βαλκανικές χώρες".

Εδώ ο Φλωράκης προσπαθεί να στρέψει τους Μακεδόνες ενάντια στην Τουρκία, υπονοώντας συνάφεια ανάμεσα στους Τούρκους, τους "μουσουλμάνους" της Θράκης και τους μουσουλμάνους Αλβανούς. Έτσι πάει να σβήσει και να μετατρέψει στο αντίθετό της τη γενικά σταθερή στήριξη που έδωσε η τούρκικη διπλωματία τα τελευταία χρόνια στη μακεδονική ανεξαρτησία, ιδιαίτερα απέναντι στην κυκλωτική εκστρατεία του ελληνικού σοβινισμού καθ' υπόδειξη των ανθρώπων του Κρεμλίνου. Ταυτόχρονα, σαν γνήσιος προβοκάτορας, κατηγορεί τους Τούρκους μειονοτικούς της Θράκης ότι έχουν αποσχιστικά σχέδια. Οι δημοσιογράφοι της Δημ. της Μακεδονίας των ρωτάνε: "Ποιοί είναι αυτοί που επιδιώκουν όσα μας είπατε;" και αυτός απαντάει: "Θα τους δοκιμάσετε και στο δικό σας τομάρι και θα καταλάβετε ποιοί είναι. Άλλωστε σας είπα: οι ιμπεριαλιστές. Οι Αμερικάνοι ιμπεριαλιστές, οι Γερμανοί κ.λπ. Δέστε στις πρώην Δημοκρατίες της Γιουγκοσλαβίας και στην Αλβανία, λίγο πολύ τα έχουν μοιράσει. Που θα είναι οι Γερμανοί, που θα είναι οι Αμερικάνοι" και συνεχίζει λίγο παρακάτω: "...υποθάλλουν τις διαμάχες ανάμεσα στις μειονότητες και έρχονται μετά με το φωτοστέφανο της ειρήνης".

Αυτές τις παλιές βλακειές της ρώσικης προπαγάνδας, μόνο το ΝΑΡ μπορεί να τις πιστεύει με πάθος στα Βαλκάνια.

Πάντως είναι δύσκολο να τις πιστέψουν σε μια χώρα που βρίσκεται στο κέντρο των βαλκανικών σεισμών. Αλήθεια ποιος από τους δύο πήρε τη Σερβία, οι Αμερικάνοι ή οι Γερμανοί; Και οι Ρώσοι που ήταν όλο αυτό τον καιρό; Δεν ήταν αυτοί που υποστήριξαν τους Σέρβους στο διαμελισμό της Βοσνίας και της Κροατίας; Δεν εί-

ναν αυτοί που έχουν το πάνω χέρι σαν πρώτοι "φίλοι" της Σερβίας σήμερα;

Αλλά τα πραχτορικά και οι πλάγιες διεισδύσεις δεν είναι σαφή πράγματα για τους λαούς και οι πολιτικοί απατεώνες μπορούν σχετικά άνετα να πουλάνε τα φύκια τους για μεταξωτές κορδέλες. Τα δύσκολα για τον πλασιέ ήρθαν μετά όταν τον ρώτησαν για το όνομα και πιο πολύ για τη μειονότητα των εθνικά Μακεδόνων.

Εδώ άρχισαν οι περιστροφές και μετά ήρθαν τα ψέμματα.

Στις ανακοινώσεις του στον ελληνικό τύπο και βασικά στην *Ελευθεροτυπία* της ίδιας μέρας παράστησε τον αφελή και τον άσχετο και πέταξε τη φράση ότι ο Γκλιγκόροφ τον διαβεβαίωσε ότι ο όρος Δημοκρατία στο κρατικό όνομα της χώρας σημαίνει ακριβώς ότι δεν υπάρχουν εδαφικές διεκδικήσεις σε βάρος της Ελλάδας. Αυτό όμως ο Γκλιγκόροφ και όλοι οι επίσημοι σε όλα τα επίπεδα της διπλωματίας της γειτονικής χώρας το διαβεβαιώνουν εδώ και και εφτά χρόνια σε μόνιμη φράση και ένας πλασιέ διεθνούς επιπέδου το ξέρει πολύ, πολύ καλά.

Εκείνο που έχει αλλάξει είναι ότι τώρα ο πλασιέ είναι διατεθειμένος ακόμα και να πλασάρει το όνομα "Δημοκρατία της Μακεδονίας" στην ελληνική κοινή γνώμη, αρκεί οι Μακεδόνες να φανούν καλά παιδιά. Και επειδή δεν έχουν προφανώς μέχρι σήμερα φανεί, ο πλασιέ κρατάει στα χέρια του το γλυκό, αλλά δεν τους το δίνει. Λέει: "Πιστεύω να το γνωρίζετε. Το ΚΚΕ ήταν το μοναδικό πολιτικό κόμμα, από όλα τα πολιτικά κόμματα, που αντιτάχθηκε στο ζήτημα να μπαίνει το όνομα υπεράνω όλων (η υπογράμμιση δική μας)...Εμείς είπαμε ευθύς εξ αρχής ότι το κύριο δεν είναι το όνομα...Τονίσαμε ότι και το πρόβλημα του ονόματος να μην υπήρχε δεν θα ξεμπερδύαμε με τον εθνικισμό".

Με αυτή την ντρίμπλα ο Φλωράκης πάει να ξεφύγει. Το όνομα βέβαια δεν είναι κύριο πρόβλημα καθ'εαυτό και όλοι ξέρουν ότι πίσω από αυτό κρύβονται άλλοι είδους αντιθέσεις. Όμως το όνομα είναι σήμερα η κύρια έκφραση του μακεδονικού προβλήματος. Το όνομα είναι η κύρια έκφραση και το κύριο εργαλείο μιας πολιτικής που θέλει να απομονώσει τη Δημ. της Μακεδονίας από την Ευρώπη, αλλά και που την έχει υποβάλλει σε έναν παρατεταμένο και επώδυνο οικονομικό αποκλεισμό. Το όνομα συμπυκνώνει πολιτικά το μακεδονικό πρόβλημα. Γι' αυτό οι δημοσιογράφοι συνεχίζουν τις ερωτήσεις τους πάνω σ' αυτό το "δευτερεύον" ζήτημα. Αλλά ο θείος Φλωράκης δεν μπορεί να τους δώσει τίποτα καλύτερο. Τον ρωτάνε: "Ποιά είναι η θέση σας για την ύπαρξη του κράτους Δημ. της Μακεδονίας;"

Και αυτός απαντάει: "Εμείς μιλάμε για την ανάπτυξη των σχέ-

σεων οικονομικών, πολιτιστικών κ.ο.κ σε ισότιμη βάση. Σας το είπα στην αρχή. Εμείς δεν δίνουμε πρωταρχική σημασία στο ζήτημα της ονομασίας. Εμείς τι λέμε; Λέμε να βρεθεί λύση. Μας είπαν εδώ, ο ίδιος ο Πρόεδρος Γκλιγκόροφ, πως όταν λέτε "Δημ. της Μακεδονίας" εννοείτε το συγκεκριμένο κράτος που ζείτε με τα συγκεκριμένα σημερινά σύνορά του. Είναι μια εξήγηση".

Εδώ λοιπόν που κάνει τον αφελή και παρ'όλο που "του είπε ο Γκλιγκόροφ" ότι δεν υπάρχει πρόβλημα συνόρων αυτός εξακολουθεί να λέει να... "βρεθεί λύση". Μα αφού δεν υπάρχει πρόβλημα συνόρων αυτή είναι η λύση για το όνομα. Αυτή είναι η λύση εδώ και εφτά χρόνια. Η λύση είναι να αναγνωρίσει κανείς το κρατικό όνομα μιας χώρας όπως το θέλησε ο λαός της. Μακεδονικό στο διακρατικό επίπεδο υπάρχει μόνο και μόνο επειδή οι γειτονικές χώρες Αλβανία, Ελλάδα, Βουλγαρία, αρνούνται στη Δημ. της Μακεδονίας το δικαίωμα της εθνικής αυτοδιάθεσης και της κρατικής ανεξαρτησίας, η κάθε μια με το δικό της τρόπο.

Ο πλασιέ έδωσε κάποιους πόντους στη Δημ. της Μακεδονίας στο ζήτημα του ονόματος, αλλά στο δημοκρατικό ζήτημα αρχής, δηλαδή στο ζήτημα του αυτοπροσδιορισμού έμεινε στην ίδια αντιδραστική βάση, στο ότι δηλαδή το όνομα μιας χώρας μπορεί να προκύπτει σαν αποτέλεσμα διαπραγμάτευσης με μια άλλη. Σ' αυτό το ζήτημα είναι που κρίθηκαν τα δύο στρατόπεδα το 1992. Και στο στρατόπεδο που υποστήριξε το δικαίωμα του αυτοπροσδιορισμού υπήρχαν πολλοί δημοκράτες και μερικά πολιτικά ρεύματα, αλλά από τα κόμματα μόνο η ΟΑΚΚΕ. Το ψευτοΚΚΕ ανήκε από την πρώτη στιγμή στο άλλο στρατόπεδο που ήθελε το όνομα μιας χώρας προϊόν διαπραγμάτευσης. Από το 1993 άλλωστε η ΟΑΚΚΕ είχε επισημάνει ότι τόσο το ψευτοΚΚΕ, όσο και ο ΣΥΝ κρατούσαν μια πιο διαλλαχτική στάση στο όνομα ώστε να μπορούν να εμφανίζονται σαν φίλοι της Δημ. της Μακεδονίας για τη στιγμή που αυτή θα δελεαζόταν να προσχωρήσει στο ορθόδοξο τόξο. Αυτή η στιγμή ήρθε τώρα.

Η αποκάλυψη όμως του πλασιέ ήρθε στο τέλος. Τα μπαστούνια τα βρήκε στο ζήτημα των εθνικά μακεδόνων στην Ελλάδα. Εκεί άρχισε να παραμιλάει. Τα όρια του πράχτορα είναι κάθε φορά περιορισμένα. Εθνική υπόσταση δεν μπορεί να δώσει στους Μακεδόνες, ειδικά στους εθνικά Μακεδόνες της Ελλάδας. Αυτό μπορεί να το κάνει θεωρητικά, μόνο αν η Ρωσία χρειαστεί να τα χαλάσει τόσο με τον ελληνικό, όσο και με τον βουλγάρο εθνικισμό και κρίνει ότι έχει πιθανότητες να κερδίσει τον μακεδονικό.

Ρωτάνε λοιπόν τον επαγγελματία καιροσκόπο οι δημοσιογράφοι πώς μπορεί να υπάρξει ενιαία δρά-

ση των Μακεδόνων και των Ελλήνων ενάντια στον εθνικισμό όταν δεν έχουν ενιαία στάση στο ζήτημα της μακεδονικής μειονότητας στην Ελλάδα. Και ο Φλωράκης απαντάει: "...Μη μου λέτε εμένα για τους Σλαβομακεδόνες". Δεν του είπε κανείς για Σλαβομακεδόνες, η ερώτηση ήταν για μακεδονική μειονότητα. Απλά η γριά αλεπού πήγε να περάσει στα απαλά τους Σλαβομακεδόνες σαν κοινά αποδεχτό όρο. "...Εμείς πήγαμε στο εκτελεστικό απόσπασμα για τους Σλαβομακεδόνες, υπερασπιζόμενοι τα δικαιώματά τους. Εθνική μειονότητα σημαίνει ότι ανήκει σε κάποιο έθνος. Δεύτερον. Η ύπαρξη εθνικής μειονότητας προϋποθέτει τη γεωγραφική της ενότητα. Σλαβομακεδόνες υπάρχουν στην Ελλάδα, κατά κύριο λόγο στη Φλώρινα, στην Καστοριά, αλλά υπάρχουν και στην περιοχή των Σερρών και της Έδεσσας. Τρίτο: Εθνική μειονότητα σημαίνει οικονομική ενότητα. Αυτά για να έχουμε τον πλήρη ορισμό της εθνικής μειονότητας... Υποστηρίζουμε ότι οι Σλαβομακεδόνες που υπάρχουν στην Ελλάδα πρέπει να έχουν τα ίδια δικαιώματα που έχουν όλοι οι Έλληνες πολίτες. Να έχουν το δικαίωμα να μιλούν και να καλλιεργούν τη γλώσσα τους, τις παραδόσεις τους, τον πολιτισμό τους, τους χορούς και τα τραγούδια τους...".

Αμέσως παρακάτω οι δημοσιογράφοι τον ρωτάνε για τους μακεδόνες πολιτικούς πρόσφυγες και αυτός λέει ότι υποστηρίζει τον επαναπατρισμό τους σαν...Σλαβομακεδόνων βέβαια.

Το τι σημαίνει, ή καλύτερα, το τι δεν σημαίνει Σλαβομακεδόνες για τον Φλωράκη είναι φανερό από την προηγούμενη απάντησή του. Δεν πρόκειται για ένα ζήτημα ονοματολογίας για να μη θίξει τις ελληνικές εθνικιστικές προκαταλήψεις, αλλά για το γεγονός ότι δεν τους αναγνωρίζει σαν αυτό που είναι, δηλαδή σαν εθνική μειονότητα. Για το ψευτοΚΚΕ δεν υπάρχει μακεδονική εθνική μειονότητα με οποιαδήποτε ονομασία. Και για να στηρίξει αυτή τη θέση ο Φλωράκης διαπράττει την εξής απάτη: ταυτίζει την εθνική μειονότητα με το έθνος, ανακαλύπτει ότι οι Μακεδόνες της Ελλάδας δεν είναι έθνος οπότε τους διαγράφει και σαν εθνική μειονότητα.

Γιατί όλοι ξέρουν ότι η γεωγραφική και οικονομική ενότητα είναι αναγκαίο στοιχείο του έθνους, αλλά η εθνική μειονότητα μπορεί να είναι ακόμα και εντελώς διασκορπισμένη σε μια χώρα δίχως κανένα απολύτως οικονομικό δεσμό ανάμεσά της. Ειδικά βέβαια η μακεδονική μειονότητα, όπως και η τούρκικη στην Ελλάδα, είναι αρκετά συγκεντρωμένες σε μια ορισμένη γεωγραφική περιοχή. Αυτό όμως που έχει σημασία, αυτό που χαρακτηρίζει την εθνι-

